

பாரதமாதாவின்கடிதங்கள்

வரலாற்றியிலர்
வெ. சாமிநாத சர்மா

மாணவர் பதிப்பகம்

Handwritten signature

பாரதமாதாவின

913

கடிதங்கள்

ஆசிரியர்

வ. சாமிநாத சர்மா

மாணவர் பதிப்பகம்

மாணவர் பதிப்பகம்

நூல் விவரம்

- || நூற்பெயர் | பாரதமாதாவின் கடிதங்கள் |
	ஆசிரியர்	வெ. சாமிநாத சர்மா
	பதிப்பாளர்	இ. தமிழமுது
	முதல் பதிப்பு	2009
	தாள்	11.6 கி வெள்ளைத் தாள்
	அளவு	கிரௌவுன்
	பக்கம்	120
	நூல் கட்டமைப்பு	இயல்பு (சாதாரணம்)
	விலை	உருபா. 55/-
	படிகள்	1000
	நூலாக்கம்	பாவாணர் கணினி, தி.நகர், சென்னை - 17.
	அட்டை வடிவமைப்பு	வ.மலர்
	அச்சிட்டோர்	வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.

மாணவர் பதிப்பகம்

பி.11 குல்மொகர் குடியிருப்பு,
35 செவாலிய சிவாசி கணேசன் சாலை,
தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.
தொ.பே. 2433 9030

21 நாளை நிகழ்வதாயிற்று. இன்னொரு நாளை

இந்த நாளைக் கையாண்டு நிகழ்ப்பதை

மலர்நாள் நிகழ்வதாயிற்று. அனைத்து

நாளைப்போல, அனைத்து நாளைக்கும்

பதிப்புரை

உலகெங்கும் கொட்டிக் கிடந்த அறிவுச் செல்வங்களைத் தாய்மொழியாம் தமிழுக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்த பெருமையர் சாமிநாத சர்மா. பஸ்துறை அறிஞர்; பன்முகப் பார்வையர்; தமிழக மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையாளர்களில் முன்னவர்; தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் புதியதோர்கருத்துக்களம் காண உழைத்தவர்; தமிழுக்கு உலகச் சாளரங்களைத் திறந்து காட்டிய வரலாற்று அறிஞர். தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. வின் தம்பி என்று போற்றப்பட்டவர்.

தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த உலக நிகழ்வுகளைத் தம் எழுதுகோலின் வாயிலாகத் தமிழர்களுக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டியவர். அரசியல் கருத்துகளின் மூலம் புத்துணர்ச்சியும் விடுதலை உணர்ச்சியும் ஊட்டி வீறு கொள்ளச் செய்தவர். உலக அரசியல் சிந்தனைகளைத் தமிழில் தந்து தமிழிலேயே சிந்திக்கும் ஆற்றலுக்கு வழிகாட்டியவர். தாம் வாழ்ந்த காலத்து மக்களின் பேச்சு வழக்கையே மொழி நடையாகவும், உத்தியாகவும் கொண்டு நல்ல கருத்தோட்டங்களுக்கு இனிய தமிழில் புதிய பொலிவை ஏற்படுத்தியவர்.

தமிழ் இளையரின் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் மாபெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு பல நூல்களைத் தமிழ்கூறும் உலகுக்கு படைத்துத் தந்துள்ளார். அந்நூல் வரிசையில் இந்நூலும் ஒன்று. படித்துப் பயன்பெறுங்கள்.

நூல் நுவலும் செய்திகள்

☞ நாட்டுத்தொண்டு முதல் பொதுமக்கள் ஈறாக 12 தலைப்புகள் இந்நூலுள் மடல்களாக அடங்கியுள்ளன. நாட்டுத் தொண்டு என்பது பயிர் நடுவே முளைக்கும் களைகளைப் பிடுங்குவது. அழுக்கடைந்த உடலைக் குளிப்பாட்டுவது. தரிசு நிலத்தில் பயிரிட முயல்வது. கண்களை இழந்தவர்களுக்கு கண்களைக் கொடுப்பது. அந்தக் கண்களைக் கொண்டு மக்களைப் பார்ப்பது.

☞ தாய் மொழிப்பயிற்சி இல்லாதவன் தாய் நாட்டுக்குத் தொண்டு செய்யமுடியாது. மொழியின்றி நாடில்லை. மொழிப் பற்று இல்லாதவன் நாட்டுப்பற்று இல்லாதவன். எந்த நாட்டிலும் அந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக உழைத்த அறிஞர்கள் அந்த நாட்டின் மொழிவிடுதலைக்காகவே முதலில் பாடு பட்டார்கள் என்பது பாரதமாதாவின் கடிதங்கள் உணர்த்தும் செய்திகள்.

☞ நாட்டுப் பற்றும், பொதுவாழ்வில் பங்களிப்பும் இளம் தலைமுறைக்கு வரவேண்டும் என்பதை மையமாகக் கொண்ட நூல்.

- பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

பொருளடக்கம்	5
முன்னுரை	7
1. தேச சேவை	11
2. உன்னை நீ அறி.....	19
3. தேச பக்தி	26
4. முயற்சியும் பயிற்சியும்.....	32
5. ஸ்தாபனத்தின் அவசியம்	44
6. பிரச்சாரம்	55
7. பொதுக்கூட்டம்	65
8. பிரசங்கம்	76
9. கட்சிக் கட்டுப்பாடு	86
10. தலைவனுக்குரிய தன்மைகள்	93
11. தனிவாழ்வும் பொது வாழ்வும்	104
12. பொது ஜனங்கள்	113

முன்னுரை

காலத் தேவைக்கு ஏற்ப தமிழை வளர்த்த எழுத்துலக யோகிகளுள் ஒருவர் அமரர் வெ.சாமிநாத சர்மா (1995-1978).

அவருடைய இலக்கிய ஆளுமையின் பன்முகப் பரிமாணங்களுள் ஒன்று, கடித இலக்கியத் துறை.

1958-இல் நாகர்கோயில் நடைபெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் “தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கடித இலக்கியத் துறையில் கவனஞ் செலுத்துமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றேன்” என்று தமது தலைமையுரையில் குறிப்பிட்டார், சாமிநாத சர்மா. ‘கடித இலக்கியம்’ என்று ஒன்று உண்டா? என்று கேட்கப்பெற்ற ஒரு காலமும் இருந்துள்ளது. நவீன தமிழ் இலக்கியத் துறையை வளர்த்த முன்னோடிகளுள் வ.வே.சு.ஐயர், மறைமலையடிகளுடன், வெ.சாமிநாத சர்மாவும் இணைந்தார்.

சர்மா அன்றைய பர்மா-ரங்கூனில் வாழ்ந்த காலத்தில் ‘ஜோதி’ எனும் மாத இதழில் ஆசிரியராகவிருந்தார். ரங்கூனில் ‘பாரத பந்தர்’ என்னும் பெயரில் புத்தக விற்பனைக் கடையைத் தொழிலாக நடத்தி வந்தார். சென்னையில் திரு.வி.க.வின் ‘நவசக்தி’, ‘தேசபக்தன்’ இதழ்களில் பணியாற்றிய சர்மாஜிக்கு ரங்கூனில் ‘1937 ஆகஸ்ட்டில் வெளிவரத் தொடங்கிய ‘ஜோதி’ இதழில் இதழாசிரியராக பணியாற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. அரசியல், இலக்கியம்,

கலை, நவீன படைப்பிலக்கியம், பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம் எனப் பலவாறாக 'ஜோதி'யின் ஒளிக்கற்றைகள் விரிந்தன. இவற்றுள் ஒன்றாகக் கடித இலக்கியமும் தோன்றியது.

'வ. பார்த்தசாரதி' எனும் புனைப்பெயரில் சர்மாஜி, 'ஜோதி'யில் 'மகனே உனக்கு!' எனும் தலைப்பில் கடிதங்கள் எழுதி வந்தார். இந்தக்கடிதங்கள், வாசகர்களுக்கு தன்னம்பிக்கையுடன் வாழ்வியல் பிரச்சினையை எவ்வாறு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்பதை விளங்க வைத்தன. 'ஜோதி' இதழ் ரங்கூனில் 1942 பிப்ரவரி வரையில் வெளி வந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'மகனே உனக்கு' என எழுதப் பெற்றக் கடிதங்கள் சென்னை 1956-இல் அதே தலைப்பில் நூலாக பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராயலம் வெளியீடாக வந்தது.

இரண்டாம் உலகப்போரின் காரணமாக பர்மாவில் ஏற்பட்ட யுத்த கால நெருக்கடிச் சூழல் காரணமாக சர்மாஜியும், அவருடைய இல்லத்தரசி மங்களம் அம்மையாரும் இந்தியா விற்குப் புலம் பெயர்ந்தவர்களுடன் சேர்ந்து ரங்கூனை விட்டு 21.2.1942இல் வெளியேறினர். நடைப்பயணம் மேற்கொண்ட நிலையில் கல்கத்தாவில் 24.2.1942இல் வந்து சேர்ந்தனர். இதன் விபரத்தை அவருடைய 'பர்மா வழிநடைப் பயணம்' எனும் நூலில் அறியலாம்.

சென்னை வந்தபிறகு 1945 முதல் 1946 வரையில் புகழ்பூத்த காந்தியவாதியான ஏ.கே.செட்டியாரின் 'குமரி மலர்' எனும் மாத இதழில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார் சர்மாஜி. இக்காலத்தில் 'வ.பார்த்தசாரதி' என்ற புனை பெயரிலேயே 'பாரதமாதாவின் கடிதங்கள்' எனும் தலைப்பில் 'குமரி மலர்'ல் எழுதினார். மொத்த 12 கடிதங்கள் வெளிவந்தன.

‘பாரத மாதாவின் கடிதங்கள்’ சர்மாஜியின் பிற கடித இலக்கிய நூல்களான ‘அவள் பிரிவு(1957), ‘பிளேட்டோவின் கடிதங்கள்’-1976 ‘வரலாறு கண்ட கடிதங்கள்’-1979-போன்று நூல் வடிவம் பெறவில்லை. சர்மாஜியின் மறைவிற்குப் பிறகு என் பொறுப்பில் வந்த அவருடைய கையெழுத்துப் படிக்க, இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் முதலானவற்றில் ‘பாரத மாதாவின் கடிதங்களும் கிடைத்தன. திருவான்மியூர் கலாசேஷத்திரத்தில் இறுதிக் காலத்தைக் கழித்த சர்மாஜி, தமக்கு ஆதரவாக இருந்த கலாசேஷத்திரத்தைச் சார்ந்த டாக்டர் பத்மாசினி அம்மையாரிடம் தாம் வாழ்ந்த காலத்திலேயே 15.10.1975-ஆம் தேதியிட்டு பின் வருமாறு ஒரு குறிப்பு வரைந்தளித்துள்ளார்.

“Dr.பத்மாசினி அவர்களுக்கு,

என்னுடைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் அடங்கியப் பெட்டியை கையெழுத்துப் பிரதிகளுடன் ஸ்ரீ.பெசு.மணி அவர்களிடம் ஒப்படைக்கவும் அவர் விலாசம் 3B, ராமகிருஷ்ணாபுரம், 2-வது தெரு, மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33.

- வெ. சாமிநாதன்.

என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பெட்டியில் கிடைத்த பாரத மாதா கடிதங்களைப் பற்றி என்னுடைய ‘அறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மாவின் தமிழ்ப்பணி’ எனும் நூலில் (1990) சுருக்கமாக எழுதினேன்.

இந்தியா விடுதலை பெறுவதற்கு முன்பு எழுதப் பெற்றதால், தேசத் தொண்டாற்ற தம் மக்களை பாரத மாதா தூண்டுவதாகக் கடிதங்களின் உள்ளடக்கம் அமைந்தது.

இக்கருத்து, இறுதிக் கடிதத்தில் பின்வருமாறு கூறப் பெற்றுள்ளது.

“மகனே! இதுதான் என்னுடைய கடிதம். என்னுடைய நாற்பது கோடி மக்களும் பசியாற உண்டு உடம்பு மறைய ஆடையணிந்து, நிம்மதியான வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றிட்டு ஒரு கருவியாயமைய வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தக் கடிதங்கள் உனக்கு எழுதிக் கொண்டு வந்தேன். இந்தக் கடிதங்கள் என்னுடைய தேசத் தொண்டுக்கு வழிகாட்டியிருக்குமானால் அதுவே நான் அடைகிற திருப்தி”.

கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றின் தலைப்பும், தேசிய அரசியல் பாட போதனைக்குரியதாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. விடுதலைப் போராட்டக் காலத்திற்கு உரியனவாக இருந்தாலும், அவற்றின் பொதுப் பண்புகள், தேசபக்திப் பண்பு போலவே நித்தியமானவை. எனவே, தற்காலம் பொருத்தத்திற்கும் உரியதே ‘பாரத மாதாவின் கடிதங்கள்’ எனும் இந்நூல்.

இக்கடிதங்கள் நூல் உருவாக்கம் பெறவில்லையே என்று என்னுடைய முற்கூறிய நூலில் வெளிப்படுத்திய ஆதங்கத்தைப் போக்கி நண்பர் ‘தமிழ்மண் பதிப்பகம்’ வே.சுப்பையா அவர்கள் நிறைவு செய்ததற்கு என் மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

11, இராமகிருஷ்ணாபுரம்,

2-ஆவது தெரு,

மேற்கு மாம்பலம்,

சென்னை - 600 033.

பெ.சு. மணி

1. தேச சேவை

குழந்தாய்! நீ வயது வந்த பிள்ளையாகி விட்டாலும், உன்னையும், உன்னைப் பெற்றவர்களையும் பெற்றெடுத்த எனக்கு நீ குழந்தைதானே! ஆகையால் உன்னைக் குழந்தாய் என்று அழைத்தே இந்தக் கடிதத்தை ஆரம்பிக்கிறேன். குழந்தாய் என்ற இந்த அழைப்பிலே அன்பு கலந்திருக்கிறது; ஆசீர்வாதம் நிறைந்திருக்கிறது. உனக்குச் சகல சம்பத்துகளும் உண்டாவதாக!

என்னைத் தள்ளாதவளென்று உன் நெஞ்சத்திலிருந்து தள்ளி விடாமல் அவ்வப்பொழுது என்னை நினைக்கிறாய்; அறிவுத் துறை யிலும் அனுபவத் துறையிலும் நீ அடைந்து வரும் முன்னேற்றத்தை நான் அறிய வேண்டுமென்று ஆவல் கொள்கிறாய். நிரம்ப நல்லது. உன்னுடைய இந்த ஆவல் ஒன்றே உனது எதிர்காலத்திற்கு நிச்சயமாக வழிகாட்டும். வாழ்க மகனே!

உன் படிப்பு முடிந்துவிட்டது. தேச சேவையிலே இறங்க. வேண்டுமென்ற இச்சை உனக்கு அளவு கடந்து இருக்கிறது. அந்த மட்டிலும் சந்தோஷந்தான். எங்கேயாவது ஊழியஞ் செய்யலாமா, யாருக்கேனும் அடிமையாயிருக்கலாமா என்று உன் மனம் அலை பாயாமல், தேச சேவை என்ற ஒன்றிலேயே ஒன்றி நிற்கிறதே அதுவரையில் உன்னைப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். இளமை யானது,

ஆசைகளின் செழுமையான வளர்ச்சிக்கு உரம் போன்றது. ஆனால் அந்த ஆசைகள் கீழான மார்க்கத்திலே செல்லாமல் மேலான மார்க்கத்திலே செல்லுமாறு அவைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும். இப்படிப் பாதுகாக்கக்கூடியது எது? விவேகம். ஆகையால் நீ எப்பொழுது இந்தச் சிறுவயதில் தேச சேவையிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று சங்கல்பித்துக் கொண்டாயோ அப்பொழுதே உனக்கு விவேகம் இருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். அந்த விவேகம் உன்னோடு பிறந்தது. அதை நீ வளர்க்க வேண்டும். அப்படி வளர்த்துக் கொண்டு வருவாயானால் உன் மனம் கிழப் பருவம் அடையாது. உனக்கு மரணமும் கிட்டாது. நீ சிரஞ்சீவியாயிருப்பாய்!

தேச சேவையிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று சங்கல்பித்துக் கொண்ட நீ அதற்கு உன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தேசத்திற்குச் சேவை செய்வதென்பது சுலபமல்ல. தேசத்தின் மீது உனக்குள்ள பக்திதான், அதற்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று உன்னைத் தூண்டுகிறது. எண்ணத்திலே இருக்கிற பக்தியானது, செயலிலே சேவையாகப் பரிணமிக்கிறது. எண்ணத்தின் முடிவு தானே செயலின் ஆரம்பம்? ஆக எவனொருவன், தன்னை தேச பக்தன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறானோ அவன், தேசத்திற்குத் தொண்டாற்றி அந்தத் தொண்டிலே இன்பம் காணாமற் போவா னாகில் அவனுடைய தேசபக்தி நிறைவுடைய தேச பக்தியாகாது; பூரண தேச பக்தியாகாது.

தேசத்திற்குச் சேவை செய்வதென்றால் என்ன அர்த்தம்? தேசத்திலுள்ள மண்ணுக்கும் மரத்துக்கும் சேவை செய்வதென்பது அர்த்தமா? அல்லது ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன என்று சொல்லப் படுகிற பிராணிகளுக்குச் சேவை

செய்வதென்பது அர்த்தமா? இவையெல்லாவற்றிற்கும் சேவை செய்யத்தான் வேண்டும். இவை சுஷிப்பாக வளரவும், வாழவும் நாம் துணை செய்ய வேண்டும். இவைகள் மானிட சமூகத்தின் நலனுக்காக உபயோகப்படுமாறு செய்ய வேண்டும். ஆனால் இவை போதா; இவை மட்டும் சேவையாகா. நம்மைச் சுற்றியுள்ள நமது சகோதர மனிதர்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும். அதாவது அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட வேண்டும். எப்படியென்று கேட்பாயானால், அவர்கள் அறியாமைக் குட்டையில் அழுந்திக் கிடந்தால் அவர்களை அறிவுத் துறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும்; வறுமையினால் உடல் மெலிந்து, உள்ளம் சோர்ந்து கிடப்பவர்களை உடல் வலிவும் உள்ளத்திண்மையும் உடையவர்களாகச் செய்ய வேண்டும்; வாழ்க்கையென்றால் என்ன, எப்படி வர வேண்டுமென்பவைகளைப் பற்றிக் கொஞ்சம்கூடத் தெரியாதவர்களுக்கு, வாழ்க்கையானது சதா சலித்துக் கொண்டிருப்பது, சுவையுடையது, நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களை இன்புறச் செய்வதிலேதான் அந்த வாழ்க்கை பிரகாசிக் கிறது, அதுதான் நிஜ வாழ்வு என்று தெரியப்படுத்த வேண்டும். சிறப்பாக நீ பிறந்திருக்கிற நாட்டிலே, என் பெயரைத் தாங்கிக் கொண்டு பழம்பெருமையினால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற இந்தியாவிலே, மேற்கண்ட மாதிரியான வேலைகளைச் செய்வது மிகவும் கஷ்டம்.

ஏனென்றால் சுதந்திரமில்லாத நாடு உனது நாடு. இதை முதலில் நீ நன்றாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். எந்த நாட்டிலே சுதந்திரமில்லையோ அந்த நாட்டிலே வாழ்வு இல்லை. அந்த நாட்டு மக்களுக்கும் ஒளியிழந்த சூரியனுக்கும் வித்தியாசம் இல்லை. அவர்கள் உலவுகின்ற

உருவங்களே தவிர நடமாடுந் தெய்வங்களல்ல. சுதந்திரமாக இருப்பதுதான் மனித சுபாவம். அந்தச் சுபாவமில்லாத வர்களை மனிதர்களென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? ஆகையால் உன்னுடைய வேலை மிகவும் சிரமமானது.

மற்ற நாடுகளிலே தேச சேவை செய்வதற்கும், இந்தியாவிலே தேச சேவை செய்வதற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள் உண்டு. மற்ற நாடுகளிலே, மனிதர்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும், சமுதாய வாழ்க்கையிலும், பொருளாதாரச் சீர்கேட்டினாலோ அல்லது அரசியல் நடத்துவோரின் அஜாக்கிரதையினாலோ அல்லது அசிரத்தையினாலோ அவ்வப்பொழுது அநேக கறைகள் படுதல் கூடும். அவைகளைப் போக்குவதோடு தேச சேவையென்பது ஓரளவு முற்றுப்பெறுகிறது. அங்கே தேச சேவையென்பது பயிர் நடுவே முளைக்கும் களைகளைப் பிடுங்குவது போல; அழுக்குப் படிந்த உடலைக் குளிப்பாட்டுவது போல; செடிகளைப் பூச்சிகள் அரிக்காமலிருக்கச் சாம்பல் தெளிப்பது போல.

ஆனால் நமது நாட்டிலோ தேச சேவையென்பது மகா கடினமான ஒரு சாதனை; எப்படிப்பட்ட வருடைய மனத்தையும் ஒடித்துவிடக்கூடிய ஒரு சம்மட்டி. ஏனென்றால் இங்கே சுதந்திர மில்லை. ஒரு நல்லதைச் செய்யவேண்டுமானால், அதற்கு முதற்படி யாக எத்தனையோ தீமைகளை அகற்ற வேண்டியிருக்கிறது; எத்தனையோ சக்திகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருக்கிறது. இங்கே தேச சேவையென்பது, தரிசாகக் கிடக்கிற நிலத்திலே சாகுபடி செய்யப் பிரயத்தனப்படுகிற மாதிரி. இங்கே கண்ணிழந்திருப்பவர்களுக்குக் கண்ணைக் கொடுக்க வேண்டும்; பிறகு அந்தக்

கண்களைக் கொண்டு அவர்களைப் பார்க்கச் செய்ய வேண்டும். இரண்டு வரிகளிலே சுலபமாக இதைச் சொல்லி விட்டேன். ஆனால் இதைச் செய்வது எவ்வளவு கடினம் என்பது எனக்குத் தெரியும். இதற்காகவே தேச சேவைக்கு உன்னைத் தகுதிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று முதலில் உனக்கு எச்சரிக்கை செய்தேன்.

முதலாவது நீ ஓர் அடிமையென்பதை உணரவேண்டும். அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு அடிமையாயிருப்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும்; உனக்கே நீ அடிமையாயிருக்கிறாய். இப்படி நான் சொல்வது, இந்தக் காலத்து இளைஞனாகிய உனக்கு ஒரு புதிராயிருக்கலாம்; நான் ஏதோ தத்துவம் பேசுகிறேன், வேதாந்தம் பேசுகிறேன் என்று என்னைப் பார்த்து அலட்சியச் சிரிப்பு சிரிக்கலாம்; அல்லது என்னைப் பரிகாசம் செய்யலாம். நீ என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதனால் நான் குறைந்து விடமாட்டேன். நான் காலங் கடந்தவன். சரித்திர அறிஞர்கள் என்னுடைய வயதை நிர்ணயிக்க முயன்று தோல்வியடைந்து போயிருக்கிறார்கள். உன்னைப் போல் யுகக் கணக்கிலே வந்து கொண்டிருக்கிற கோடிக்கணக்கான இளைஞர் களுடைய அசட்டையும் பரிகாசமும் என் முகத்திலே ஒரு சுருக் கத்தையும் உண்டு பண்ணவில்லை; அப்படி உண்டு பண்ணவும் பண்ணாது. நோயினால் அவதிப்படுகிற ஒருவன், அந்த நோய் தாங்க மாட்டாமல், 'தாயே, என்னை ஏன் பெற்றாய்?' என்று தாயை நோகிறான்; 'கடவுளே, என்னை ஏன் படைத்தாய்?' என்று கடவுளை நோகிறான். இதற்காக அவனைத் தாயோ கடவுளோ வெறுப்ப தில்லை; அவன் மீது வருத்தங் காட்டுவதுமில்லை. அதைப்போல், உனக்கு நீ அடிமையாயிருக்கிறாய் என்று நான் சொன்னால், அதற்காக நீ என்னைக் கோபித்துக் கொண்டால் அல்லது பரிகாசஞ் செய்தால் அதற்காக நான்

வருத்தப்படப் போவதில்லை. 'உன்னை நீ ஆள வேண்டும்;' 'உனக்கு நீ எஜமானாக இருக்க வேண்டும்;' என்று நான் சொல்லிக்கொண்டுதானிருப்பேன். ஆத்ம சுதந்திரம் பெற்று விட்டால் அரசியல் சுதந்திரம் எளிதிலே கிடைத்துவிடும். இந்த உண்மையை நான் எப்பொழுதும் உனக்கு வற்புறுத்திக் கொண்டு இருப்பேன். ஏனென்றால், நமது நாகரிகம் இந்த உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த உண்மையை நாம் கைவிட்டு விட்டோமானால் நமது நாகரிகத்தை இழந்து விட்டவர்களாவோம். நம்மை இந்தியர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு அப்பொழுது யோக்கியதை இராது.

சுதந்திரமில்லாத ஒரு நாட்டிலே முதலில் ஜனங்கள், தாங்கள் அடிமைகள் என்பதை உணரவேண்டும். அப்படி உணர்வார் களானால் அந்த அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறமுயற்சி செய்வார்கள். விடுதலை வேண்டுமென்ற விருப்பம் அடிமை உணர்வினின்று எழுவது. ஆதலின் முதலில் நீ அடிமை என்பதை உணர்ந்து கொள். அப்பொழுதுதான் மற்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய அடிமைத்தனத்தை உணர்த்த முடியும். எந்த விஷயத் திலுமே, மற்றவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நீ எதிர்ப்பார்க்கிறாயோ அப்படி நீ முதலில் நடந்து காட்ட வேண்டும். உன் வாழ்க்கையிலே எது அனுஷ்டிக்க முடியாமலிருக்கிறதோ அதை நீ மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாது. உன்னுடைய வாழ்க்கையினால்தான் மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கையை நீ சீர்திருத்த முடியுமே தவிர, உன்னுடைய சொல்லினாலல்ல. ஆதலின் முதலில் நீ உன்னுடைய அடிமைத்தனத்தை நன்றாக உணர வேண்டும்; விடுதலை வேண்டுமென்கிற ஆர்வம் உனக்குத் தீவிரமாக இருக்க வேண்டும்.

இந்தியாவில் எத்தனையோ ஜாதிகள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். உயர்ந்த ஜாதி, தாழ்ந்த ஜாதி என்றெல்லாம் பேசிக் கொள்கிறார்கள். என்ன பேதமை! அடிமை நாட்டிலே உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் ஏது? மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி ஏது?, எல்லாம் ஒரே ஜாதிதான். அதுதான் அடிமை ஜாதி. வேலைக்காரர்கள், தங்களுக்கள்ளே, ஒருவன் தாழ்ந்தவன் என்றும், மற்றொருவன் மேலானவன் என்றும் சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஆனால் எஜமானனுக்கு எல்லோரும் வேலைக்காரர்கள்தான். அதுபோல் இந்தியாவிலுள்ள வர்கள் தங்களுக்கள்ளே பணக்காரன் என்றும் ஏழையென்றும், உத்தியோகஸ்தனென்றும், தொழிலாளியென்றும், ஹிந்துவென்றும் முஸ்லீம் என்றும் பலவித ஜாதி, மத, அந்தஸ்து வேற்றுமைகளைக் கற்பித்துக் கொண்டு அந்த வேற்றுமைகளைக் கண்டு பெருமை கொள்ளலாம்; அல்லது திருப்தி யடையலாம்; அல்லது அந்த வேற்றுமைகள் ஊர்ஜிதப்பட வேண்டுமென்பதற்காக ஒருவருக்கொருவர் சண்டைபோட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்நிய ஆதிக்க நிழல் எல்லாம் மீதும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் படிக்கிறது. அது யாரிடத்திலும் பாரபட்சமாக நடந்து கொள்வதில்லை. வேண்டுமானால் தன் காரிய சாதனைக்காகச் சில சமயங்களில் சிலரைத் தட்டிக் கொடுக்கலாம்; சிலரை எட்டி வைக்கலாம். அவ்வளவுதானே தவிர, மற்றபடி அது - அந்நிய ஆதிக்கம் - தனக்கு ஆட்பட்டிருப்பவர்கள் விஷயத்தில் ஒரே மாதிரியான எண்ணமே கொண்டிருக்கிறது; தன்னுடைய ஆதிக்கத்திற்கு ஊறு ஏற்படாதவரையில் எல்லோரையும் ஒரே மாதிரியாகவே பார்க்கிறது. ஆனால் தனது ஆதிக்கத்திற்குச் சிறிது அசைவு ஏற்படுமானால் அது சீறி எழுகிறது; தனக்கு ஆட்பட்டிருப்பவர்களைத் துரும்பாக மதிக்கிறது. பொதுவாகவே ஆள்கிறவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்பை

யொட்டியே ஆட்படுகிறவர்களுடைய வாழ்வு தாழ்வு இருக்கிறது என்ற அடிப்படையான உண்மையை மட்டும் நீ அடிக்கடி ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டு வரவேண்டும்.

மற்றும் நம்மிடத்திலேயுள்ள ஜாதி சமய வித்தியாசங் களெல்லாம் அந்நிய ஆதிக்கத்தை இன்னும் ஆழமாக ஊன்றிக் கொள்ளும்படி செய்கின்றன. அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கு இந்த வேற்றுமைகள் நல்ல எரு மாதிரி. இந்த வேற்றுமைகள் மீதுதான் அது தோன்றுகிறது; வளர்கிறது; வாழ்கிறது. உலக சரித்திரத்தில் பொதுவாகக் காணப்பெறும் உண்மை இது. பாரசீக ஏகாதி பத்தியம், கிரேக்க ஏகாதிபத்தியம், ரோம ஏகாதிபத்தியம் ஆகிய இவைகளெல்லாம் தங்களுக்கு ஆட்பட்டிருந்த ஜாதியினருடைய வேற்றுமைகளில்தான் வாழ்ந்தன; அந்த ஜாதியினர்களை வேற்றுமைப்படுத்தித் தான் வாழ்ந்தன. ஆனால் வேற்றுமைகளின் மீது வளர்ந்த, வாழ்ந்த ஏகாதிபத்தியங்கள் ஒன்றுகூட நீடித்து நிலைக்க வில்லை; நல்லவிதமாக மறையவுமில்லை.

ஆதலின் மகனே! முதலில் உன்னை நீ அறி. பிறகு எனது உண்மையான நிலை உனக்குப் புலப்படும். என்னுடைய சேவைக் காக உன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்வாய். அப்படித் தகுதிப் படுத்திக் கொள்வதிலேதான் உன்னுடைய எதிர்காலம் இருக்கிறது. நீ வாழ்க!

நீ மறந்தாலும் உன்னை மறவாத,
பாரத மாதா.

2. உன்னை நீ அறி

மகனே! கல்லூரியில் படித்து முடித்தவுடனேயோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கட்டுரை எழுதி அது ஒரு பத்திரிகையில் வெளியான வுடனேயோ அல்லது நான்கு பேர் கூடியிருக்கிற ஒரு கூட்டத்திலே சிறிது வாசாலகமாகப் பேசுகிற சக்தி ஏற்பட்டவுடனேயோ, 'எனக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது; என்னால் எல்லாம் சாதித்து விட முடியும்' என்று எண்ணிக் கொண்டு விடாதே. அப்படி எண்ணுவா யானால் அது உன்னுடைய வளர்ச்சிக்குத் தடையாகும்.

உலகத்திற்காவது, இவ்வளவு சதுர மைல் விஸ்தீரண முடையது, இவ்வளவு 'டன்' நிறையுள்ளது என்று கணக்குச் செய்து ஒரு வரம்பு கட்டிவிடுகிறார்கள்; அப்படியே சமுத்திரத்தின் ஆழம் இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயப்படுத்தி விடுகிறார்கள்; ஆகாயத்தி லுள்ள நட்சத்திரங்களைக்கூட எண்ணிச் சொல்லி விடுகிறார்கள். ஆனால் கற்க வேண்டிய விஷயங்கள் இவ்வளவுதான் என்று இதுவரையில் யாராவது ஒரு வரையறை செய்திருக்கிறார்களா?, 'கற்றது கைம் மண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு' என்ற வாசகம் வெறும் ஏட்டுச் சரைக்காயல்ல; உன் இருதயத்திலே பதிந்திருக்க வேண்டிய அழியாத உண்மை. இந்த உண்மையை நீ தெரிந்து கொண்டிருந்தாயானால் அதுவே உன்னை நீ அறிந்து கொண்டதாகும்.

‘உன்னை நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்று சொன்னால் உன்னை ஏதோ வேதாந்தச் சுழலில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டதாக மலைக்காதே. வேதாந்தம் என்றால் அது ஏதோ நமது தினசரி வாழ்க்கையினின்று வேறுபட்டது, வாழத் தெரியாதவர்கள் தான் வேதாந்திகளாகிறார்கள் என்றெல்லாம் நீ தவறாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. இதைப் பற்றிப் பின்னாடி விஸ்தாரமாகப் பேசிக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது உனக்கு உலக ரீதியான, உன் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கக் கூடிய சில விஷயங்களைப் பற்றியே கூறுகிறேன். இந்த நோக்கத் துடன்தான் ‘உன்னை நீ அறியவேண்டும்’ என்ற வாக்கியத்தை இங்கே பிரஸ்தாபித்தேன்.

‘உன்னை நீ அறிய வேண்டும்’ என்றால் உன் தகுதியை, உன் சக்தியை, உன் திறமையை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், உன் பொறுப்பை நீ உணரவேண்டும், உன் கடமையை நீ அறிய வேண்டும் என்ற இந்தமாதிரியான சாதாரண அர்த்தத்தில்தான் சொல்கிறேன். உன் தகுதியை, உன் சக்தியை, உன் திறமையை நீ தெரிந்து கொண்டு அதற்குத் தக்கபடி காரியங்களைச் செய்வாய்; தோல்வியென்பது உனக்கு ஏற்படாது. உற்சாகத்திலே தலைதெறித்துப் போகாமல் நிதானமாயிருப்பாய்.

இந்த உலகத்திலே நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற விஷயம் சொற்பந்தான் என்ற உணர்ச்சி உனக்கு இருக்குமானால் இன்னும் அதிக விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் உனக்கு உண்டாகும். அதனால் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு போவாய். வளர்ச்சிதானே வாழ்வு. மற்றும், தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல்

உனக்கிருக்குமானால், மற்றவர்களுக்கு ஒன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கமாட்டாய்.

உனக்கு தெரிந்திருக்கிற ஒரு விஷயம், உன் சகோதரன் ஒருவனுக்குத் தெரியவில்லையென்று வைத்துக் கொள். அதற்காக அவனை நீ பரிகசிக்கக் கூடாது. அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரு விஷயம், உனக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். அப்பொழுது அவன் உன்னைப் பரிகசித்தால் உன் மனம் எவ்வளவு வருத்தப்படும் என்று யோசித்துப்பார்.

மற்றவர்களுடைய அறியாமையைப் பார்த்து நீ பரிகசித்தாயானால் நீதான் நஷ்டப்படுகிறாய். எப்படியென்றால் உன் பரிகாச வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவர்கள் மனம் புண்படு கிறது. உன்மீது வெறுப்புக் கொள்கிறார்கள். உன்னிடமிருந்து விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவல் அவர்களுக்கு ஏற்கனவே இருந்திருந்தால், உன்னுடைய பரிகாச வார்த்தைகளைக் கேட்டபிறகு, அந்த ஆவல் அடங்கிப் போய்விடுகிறது. உன்னிடத் திலே ஓர் அலட்சியப் புத்தியும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதனால் உனக்குத் தெரிந்த விஷயத்தை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து அவர்களுடைய அறிவை விருத்தி செய்கிற புனிதமான ஒரு தொண்டைச் செய்யும் சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விடுகிறாய்; அதே சமயத்தில் அவர்களிடமிருந்து ஏதேனும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதிருந்தால் அப்படித் தெரிந்து கொள்கிற சந்தர்ப்பத்தை யும் போக்கடித்துக் கொண்டு விடுகிறாய். அவர்களுடைய அறிவையும் நீ விருத்தி செய்யவில்லை; உன்னுடைய அறிவையும் நீ விருத்தி செய்து கொள்ளவில்லை. இது யாருக்கு நஷ்டம்?

உலகத்திலே தெரிந்தவர் என்று யாருமில்லை. ஒன்றிலே அறிவுடையவர்கள் மற்றொன்றிலே அறிவில்லாதவர்களாக இருக்கலாம். இதற்காக அவர்களைக் குறைவாகக் கருதக் கூடாது. ஒருவரை உயர்வென்றும் மற்றொருவரைத் தாழ்வென்றும் எண்ணக்கூடாது. ஆகாய விமானம் ஓட்டுகிறவனுக்கு மாட்டுவண்டி ஓட்டத் தெரியா திருக்கலாம். எழுதிப் பிழைக்கிறவனுக்கு மண்வெட்டிப் பிழைக்கத் தெரியாதிருக்கலாம். இதற்காக ஒருவனை உயர்வாகவோ மற்றொருவனைத் தாழ்வாகவோ நினைக்க வேண்டிய தில்லை யல்லவா?

அறிஞர்கள் என்று மற்றவர்களால் கௌரவிக்கப்படுகிறவர்கள், தங்களுடைய அறிவைப் பொருத்தமட்டில் அடக்கமாகவே இருக்கிறார்கள்; ஏன், தங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்று கூடச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்; மற்றவர்களிடமிருந்து ஏதேனும் கற்றுக் கொள்ள முடியுமாவென்று ஆவலோடு இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆவல்தான் உனக்கு இருக்க வேண்டும். இந்த ஆவலிருந்தால் உன்னை நீ அறிந்து கொண்டவனாவாய்.

அடுத்தபடியாக உன்னுடைய தகுதி, உன்னுடைய சக்தி, உன்னுடைய திறமை இவைகளையும் நீ தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அதாவது இன்னின்ன காரியத்தை நம்மால் ஒழுங்காகச் செய்யமுடியும், இன்னின்ன காரியங்களைச் செய்ய முடியாது என்று உனக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும். பணத்தையோ, புகழையோ, வேறெந்தப் பலனையோ எதிர்ப்பார்த்து, உன்னால் முடியாத காரியத்தில் பிரவேசித்தாயானால் உனக்குத் தோல்விதான் கிடைக்கும். அதாவது உனக்கு அந்தக் காரியத்தில் வெற்றி ஏற்படாத தோடு கூட

உனக்கு அவமானமும் உண்டாகும். இப்படிப் பல தடவைகளில் அவமானமடைந்தாயானால் உனக்கு நிச்சயம் மனச் சோர்வு ஏற்படும். செய்ய முடிந்த காரியத்தைக் கூடச் செய்யாமல் விட்டுவிடுவாய். முடிந்தவர்கள்கூட முடியாதவர்களாகி விடுவதற்குக் காரணம், தங்களுடைய தகுதியையும், சக்தியையும், திறமையையும் உணராமல் ஒரு காரியத்தில் பிரவேசிப்பதுதான்.

உதாரணமாக நீ தனிமையாக உட்கார்ந்து கொண்டு பேனாவைப் பிடித்தாயானால் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல எண்ணங்கள் உதயமாகின்றன; அந்த எண்ணங்களைக் கோவை யாக எழுத்திலே கொண்டு வருகிறாய். எதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ அதை எழுத்தின் மூலம் நன்றாகச் சொல்லிவிடுகிறாய். ஆனால் எழுத்திலே கொண்டுவந்த அந்த விஷயத்தை ஒரு சபையிலே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று யாராவது உன்னை அழைத்து, அந்த அழைப்புக்கிணங்கிச் செல்வாயானால், சபையோரைப் பார்த்தவுடனே உனக்குத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது; உன் எண்ணங்கள் சிறைப்பட்டுப் போகின்றன; உன் முகத்திலே அசடு வழிகிறது. உன் எழுத்துக்காக உன்னிடத்தில் மதிப்புவைத்திருந்த சபையோர்கள், உன் பேச்சைக் கேட்டு, அந்த மதிப்பைக் குறைத்துக் கொண்டு விட்டாலும் விடலாம். உன்னுடைய தாழ்வுக்கு நீயே காரணமாகிறாய்.

உன் சகோதரன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவனால் ஒரு வரிகூட ஒழுங்காக எழுத முடியாது. ஆனால் ஒரு சபையில் நின்று வாசாம கோசரமாகப் பேசுவான். அப்படிப்பட்டவன், ஏதோ ஒரு பலனை உத்தேசித்து, மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில் புஸ்தகம் எழுதத் தொடங்கு வானாகில் அவன்

வெற்றியடைவானா? சாதாரணமாக ஒரு நூலாசிரியனுக்குக் கிடைக்கிற மதிப்பு அவனுக்குக் கிடைக்குமா?

பேச்சிலே நீ தோல்வி யடையந்ததற்கும், எழுத்திலே உன் சகோதரன் தோல்வியடைந்ததற்கும் காரணம் என்ன? உங்களுடைய தகுதிக்கும், திறமைக்கும் மிஞ்சின ஒரு காரியத்தில் நீங்கள் பிரவேசித்ததுதான்.

இப்படியேதான் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும். முடக்கு வாதத்தினால் அவதிப்பட்ட ஒருவன், பரிசுக்காக ஆசைப் பட்டு ஓட்டப்பந்தயத்திலே போட்டி யிடுவானாகில், அவனுக்குக் கிடைப்பது என்ன? தோல்வி! அவமானம்! நோய்! ஆகவே, உன் தகுதியைத் தெரிந்திருப்பதுதான், உன் சக்தியை உணர்ந்திருப்பது தான், உன் திறமையை அறிந்திருப்பதுதான் உன்னை நீ அறிந்து கொண்டிருப்பதாகும்.

இப்படிச் சொல்வதனால் உன்னுடைய தகுதி, சக்தி, திறமை இவைகளுக்கு ஒரு வரம்பு உண்டு என்று முடிவு கட்டிவிடாதே. அப்படி முடிவு கட்டி விட்டாயேயானால், உன் வாழ்க்கை மலராத மொட்டாகவே இருந்து கருகிவிடும். அறிவானது எவ்வளவு விரிவுடையதோ அதைப் போல் அந்த அறிவையுடைய மனித னுடைய சக்தியும் விரிவுடையது. அவனுக்கு அசாத்தியம் என்பது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அந்தச் சக்தியை அவன் நல்லதுக்காக உபயோகப்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனுடைய அறிவுக்கும் சக்திக்கும் மதிப்புண்டு.

பிரதியொரு மனிதனுக்கும் இயற்கையாகவே சில சக்திகள் இருக்கின்றன. அவை அவனோடு பிறந்தவை. இந்தச் சக்திகளை அவன் வளர்க்க வேண்டும். மனிதன் வளர்ந்து

கொண்டு வருகிறா னென்றால் அவன் தன்னிடத்திலுள்ள சக்திகளை வளர்த்துக் கொண்டு வருகிறான் என்றுதான் அர்த்தம். இந்தச் சக்திகளைச் சிலர் துரிதமாக வளர்க்கலாம்; வேறு சிலர் மெதுவாக வளர்க்கலாம். இந்த அளவில்தான் அறிவுள்ளவர்கள் என்றும், அறிவில்லாதவர் களென்றும் மனிதர்களுக்குள்ளே வித்தியாசம் உண்டே தவிர வேறு விதமான வித்தியாசம் இல்லை. மெதுவாக வளர்கிறவர்களைக் கண்டு வேகமாக வளர்கிறவர்கள் ஏனாம் செய்யக்கூடாது. அப்படியே வேகமாக வளர்கிறவர்களைக் கண்டு மெதுவாக வளர்கிறவர்கள் பொறாமைப் படக்கூடாது. அதற்கு மாறாக ஒருவரிடத்திலே மற்றொருவர் அநுதாபமும் பக்தியும் முறையே செலுத்த வேண்டும். மெதுவாக வளர்கிறவர்களுக்குத் துணையாயிருந்து அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட வேண்டும். அப்படியே வேகமாக வளர்கிறவர்களைப் பார்த்து அவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற ஆவல் மெதுவாக வளர்கிறவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் மற்றவர்களுக்காக பாடுபட வேண்டும். அந்தப் பாட்டிலேதான் நமது வளர்ச்சி இருக்கிறது. அப்படியே நம்மைக் காட்டிலும் முன்னே சென்றிருக்கிறவர்களை வேகமாகச் சென்று பிடிக்க வேண்டும். அப்படிப் பிடிப்பதிலேதான் நமது முன்னேற்றம் இருக்கிறது என்ற எண்ணங்கள் எவனுக்கு இருக்கிறதோ அவன்தான், தன்னை அறிந்தவன்; தன் கடமையை உணர்ந்தவன்.

உன் வளர்ச்சியை விரும்பும்

பாரத மாதா.

3. தேச பக்தி

மகனே! நீ தேச சேவையிலே இறங்குவதற்கு முன்னர், உன்னுடைய தகுதியை, உன்னுடைய திறமையை, உன்னுடைய மனப்போக்கை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று ஏன் கூறுகிறேன் என்று கேட்பாயானால், பின்னாடி நீ, 'ஏன் இந்தத் துறையிலே இறங்கினோம்' என்று பச்சாதாபப் படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான். 'எண்ணித் துணிக கருமம்' என்றல்லவோ நாயனார் கூறினார்? அப்படி நீ பச்சாதாபப் பட்டுக் கொண்டிருப்பாயானால், உன்னுடைய குடும்பத்தினரின் அநுதாபத்திற்குக்கூட நீ புறம்பானவனாகி விடுவாய்; உன்னை உற்சாகப்படுத்தி முன்னே தள்ளிவிட்ட நண்பர்களெல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்கள்; ஒரு சிலர்-நிரம்பக் குறைவான பேர்- உன் மீது இரக்கங் காட்டுவார்கள். யாருடைய ஏளனத்திற்கும் நீ ஆளாகக் கூடாது, யாருடைய இரக்கத்திற்கும் நீ பாத்திரமாயிருக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே இப்படிப் பலமாக உனக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறேன்.

தேச சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவலை உன்னிடம் உண்டு பண்ணியது எது? உன்னிடத்திலேயுள்ள தேச பக்திதான். இந்தத் தேசபக்தி, மனிதராகப் பிறந்த எல்லாருக்கும் இருப்பது சகஜம். மனிதர்களுக்கு மட்டுமென்ன, பிராணி வர்க்கங்களுக்குக்கூட உண்டு. காட்டிலே வாழும்

மிருகங்கள், எந்த இடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தனவோ அந்த இடத்தைவிட்டு வேறு இடத்திற்குச் செல்ல விரும்புவ தில்லை. வீட்டிலே நாய், பூனைகள் வளர்கின்றன. குட்டியாக இருந்த காலத்திலிருந்து இவை ஓரிடத்திலேயே பழகி விடுகின்றன. பிறகு அந்த இடத்திலிருந்து மாற அவைகளுக்கு விருப்பமே இருப்பதில்லை. அந்த இடத்தைச் சேர்ந்த எஜமானர்கள் மாறினால் கூட அவை அந்த இடத்தை விட்டுப் போக விரும்புவ தில்லை. நீ ஒரு வீட்டிலே சில வருஷகாலம் குடியிருக்கிறாய் என்று வைத்துக்கொள். அந்த இடத்திலே உனக்கு ஒரு பற்றுதல் ஏற்பட்டு விடுகிறது. உன்னால் தாங்க முடியாத அசௌகரியங்கள் இருந்தாலொழிய அந்த இடத்தைவிட்டுப் பெயர நீ விரும்புவ தில்லை. வாடகைக்கு இருக்கிற வீட்டிலேயே உனக்கு இவ்வளவு பற்றுதல் இருக்குமானால், சொந்த வீட்டிலே உனக்கு எவ்வளவு பற்றுதல் இருக்கவேண்டும்? சொந்த வீட்டின் விரிவுதானே சொந்த நாடு?

எனவே நாட்டுப்பற்று என்பது, தேசாபிமானம் என்பது, உன்னிடத்திலே மட்டும் இருக்கிற ஒரு விசேஷமான பண்பு என நினைத்து அதிலே ஒரு பெருமை கொள்ளாதே. பெற்ற தாயினிடத்திலே, பிறந்த நாட்டினிடத்திலே பற்றுக் கொண்டிருப்பது, பக்தி பூண்டொழுகுவது சகஜமே தவிர, அப்படியில்லாமலிருப்பது தான் அசகஜம்; மனித சுவாவத்திற்கு விரோதம்; தருமத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் விரோதம்.

சிலர் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசுகிறபோது 'நான் ஒரு தேச பக்தன்; நான் ஒரு தியாகி' என்று மார்த்தட்டிப் பேசுவதை நீ பார்த்தும் கேட்டும் இருக்கலாம். இன்னுள் சிலர்

கூட்டத்தில் பேசப் போகிறவரை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிற போது 'இவர் ஒரு தேசப் பக்தர்; தியாகி' என்று சொல்லி அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார்கள். மற்றவர்களிடத்திலே இல்லாத பண்பு இவர்களிடத்திலே இருப்பதாக வல்லவோ ஏற்படுகிறது இதனால்? இந்தப் பண்பு இல்லாதவர்கள் கூட இருக்க முடியுமா? அப்படி இல்லாமலிருந்தால் அவர்கள் மனிதர்களா? 'நான் என் தாயாரிடத்தில் ஆசையாயிருக்கிறேன்' என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? தாயாரிடத்தில் ஆசையில்லாதவனாயிருந்தால் தான் ஆச்சரியப்பட வேண்டும்; அவனும் நாமும் சேர்ந்து வெட்கப்பட வேண்டும்.

சரி; தேச பக்தியென்றால் என்ன? உன் தேசத்தின் மீது உனக்கு ஒருவித அபிமானம் ஏற்பட்டிருக்கிறதல்லவா? உன் முன்னேற்றத் திலே உனக்கு ஒருவித சிரத்தை இருக்கிறதல்லவா? உன்னுடைய பெரியோர்களிடத்தில் உனக்கு ஒருவித பக்தி உண்டல்லவா? இந்த அபிமானம், சிரத்தை, பக்தி ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து அதனைப் பன்மடங்கு பெருக்குவாயானால் அந்தப் பெருக்கல்தான் தேசாபிமானம்; தேசத்தின் மீதுள்ள சிரத்தை; தேசபக்தி. உன்னிடத்திலே 'நான்' என்ற ஒரு தன்மை அல்லது உணர்ச்சி இருக்கிறதல்லவா அதனுடைய விரிவுதான், பெருக்கம்தான், தேசபக்தி. இதனை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் பல அகங்காரங்கள் சேர்ந்ததுதான் ஒரு தேசபக்தி; பல தேசங்களின்மீது கொண்டுள்ள பக்திகளின் சேர்க்கைதான் உலக பக்தி. இந்த உலக பக்தியானது, ஜாதி, மத, நிற வேற்றுமைகள் எதனையும் பாராதது; உலக மக்கள் அனைவரும் ஒரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் என்று கருதுவது. உலகத்தின் எந்த மூலை முடுக்கிலாவது ஒரு துர்ச்சம்பவம்

நிகழு மானால், அதைக்கேட்டு உலக பக்தி நிறைந்தவர்களுடைய ஆத்மா துடிதுடிக்கும்; அந்தத் துர்ச்சம்பவத்திற்குப் பரிகாரந்தேட முயற்சி செய்யும்.

இப்படி உலக பக்தி என்ற நிலையில் நின்று பார்க்கிற போது, தேச பக்தியென்பது தாழ்ந்த படியிலிருப்பதாகவே தோன்றும். இது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் கீழ்ப்படியிலிருந்து தானே மேல்படிக்குச் செல்லவேண்டும்? பெற்ற நாட்டின்மீது பக்தியில்லாதவன் எப்படி பரந்த உலகின்மீது பக்தி செலுத்த முடியும்?

தவிர, எல்லா ஸ்திரீகளையும் தன் தாய்போல பாவிக்க வேண்டு மென்று சொன்னால், தாய்க்கு ஒரு விசேஷ ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறோமென்பது ஏற்படவில்லையா? அதைப்போல் தனது சொந்த நாட்டைப் போல் எல்லா நாடுகளையும் நோக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் தன் சொந்த நாட்டின் மீது அதிகமான கவனம் செலுத்த வேண்டும், தன் நாட்டின் நலத்திற்காக, மற்ற நாடுகளின் நலத்தை நாடவேண்டுமென்பதே அர்த்தம். ஆகவே தேச பக்தியென்பது, உலக பக்திக்கு, உலக சகோதரத்துவத்திற்கு எந்த விதத்திலும் முரண்பட்டதல்ல. முந்தியதன் தொடர்ச்சியே பிந்தியது.

சுயநலம் கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் சுயநல வித்திலிருந்துதான் பர நல விருட்சம் வளர்கிறது என்ற ரகசியம் உனக்குத் தெரியுமா, சுயநலமில்லாவிட்டால் பர நலம் ஏது? 'நான்' இல்லாவிட்டால் 'தான்' ஏது? 'நான்'கள் பல சேர்ந்ததுதான் 'தான்'. அதுபோல சுயாபிமானங்கள் பல சேர்ந்ததுதான் சுய தேசாபிமானம்; பல சுய தேசாபிமானங்கள் சேர்ந்ததுதான் உலகாபிமானம். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு

நிலையில் தேவைதான். ஒன்றுக்கு மற்றொன்று முரண்பட்டதன்று.

ஆனால் மேனாட்டாரிற் பலர் இப்படிக்கருதவில்லை. தங்கள் நாட்டின் மீது கொண்டுள்ள பற்று, மற்ற நாடுகளின் மீதுள்ள துவேஷத்தினின்று வளர்ந்ததாயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்கள். இந்தியர்களுடைய தேசபக்திக்கு, சத்துருவே கிடையாது. 'சேர வாரும் செகத்திரே' என்று உலகத்தினரை அறைகூவி அழைக்கிறது அது. ஆனால் மேனாட்டாரின் தேச பக்தி, சொந்த நாட்டோடு வரம்பு கட்டிக்கொள்கிறது; அதற்கு அப்பால் விரிந்த உலகம் இருக்கிறதென்று அது கருதுவதேயில்லை.

தேசபக்தியின் லட்சணங்கள் என்னவென்றால், முதலாவது, அது தேசத்திலுள்ள எல்லாவற்றின் மீதும் ஒரே மாதிரியான அபிமானம் கொண்டது. ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரையில், சென்ற காலம் முதல் வருங்காலம் வரையில் எல்லாவற்றிலும் அது பெருமையைக் காண்கிறது. 'எனது நாட்டிலே வளர்ந்த செடி இது, எனது நாட்டு மண்ணிலிருந்து தோண்டியெடுத்த இரும்பு இது, எனது நாட்டுச் சங்கீதம் இது, எனது நாட்டின் பண்பாட்டுக்குப் பிரதிநிதியாயிருக்கிற மகான் இவர்' என்று, தனது நாட்டின் ஒவ்வொன்றையும் அபிமானத்தோடு, திருப்தியோடு, பெருமை யோடு நோக்குகிறது.

இரண்டாவது, தேச பக்தியானது, நாட்டு மக்களை ஒன்று படுத்தியே பார்க்கிறது; வேற்றுமைப்படுத்திக் காண்பதில்லை. உண்மையான தேசபக்தன், தனது நாட்டு மக்களில் யாரையும், இன்னஜாதியார், இன்ன மதத்தினர், இன்ன குலத்தினர் என்று வித்தியாசப்படுத்திப் பேசமாட்டான்;

பார்க்கவும் மாட்டான். 'இவர் என்னுடைய நாட்டார்; என் சகோதரர்' என்றே சொல்லுவான்.

முன்றாவது, தேசபக்தியென்பது உணர்ச்சி மயமானது மட்டுமன்று; செயல் திறனும் உடையது. அது மின்னல் போல் தோன்றி மறைந்து போகிற ஒளியல்ல; அமரஜோதி. அது ஓய்விலே அமைதியைக் காண்பதில்லை; உழைப்பிலே இன்பத்தை நுகர்கிறது.

உண்மையான தேசபக்தன், தேசத்தை முன்னணியிலே நிறுத்தித் தான் பின்னணியிலே நிற்கிறான்; தேசநலனுக்காக, தன்னை அழித்துக்கொள்வது அவசியமாயிருந்தால் அதற்கும் அவன் பின் வாங்குவதில்லை; புன்சிரிப்போடு தூக்கு மேடையில் ஏறி நிற்கிறான்; பீரங்கி முன்னர் மார்பைத் திறந்து காட்டுகிறான்; எதற்கும் அவன் பின்வாங்குவதில்லை. அவன் அஞ்சாமையின் வடிவம்; உண்மையின் உரைகல்; தர்மத்தின் பிரகாசம். இப்படிப்பட்ட ஒரு தேசபக்தனாக நீ இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நீ செய்கிற சேவை உனக்குச் சந்தோஷத்தை அளிக்கக் கூடியதாகவும், மற்றவர் களுக்கு நன்மையைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும்.

உன் வளர்ச்சியை வாழ்வாகவுடைய,

பாரத மாதா.

4. முயற்சியும் பயிற்சியும்

இளைஞனே! தேச சேவையிலே இறங்குவதற்கு முன்னர் நீ பல துறைகளில் பயிற்சி பெற வேண்டும்; அந்தப் பயிற்சியும் உன் சொந்த முயற்சியினால் பெற வேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தோடு உன் பயிற்சி முடிந்து விட்டதாக நினையாதே. உண்மையான பயிற்சி, பள்ளிக் கூடத்தை விட்ட பிறகுதான் ஆரம்பிக்கிறது. தற்போது நமது நாட்டில் பள்ளிக்கூடங்களில் போதிக்கப்படும் கல்விக்கும் உலக வாழ்க்கைக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை யென்பது, உனக்கு, பள்ளிக்கூடத்தை விட்ட பிறகுதான், உலக வாழ்க்கையிலே பிரவேசித்த பிறகுதான் தெரியும். சாதாரணமான உலக வாழ்க்கைக்கே, மனிதத்தன்மை என்கிற ஏணியின் அடிப்படியிலே இருக்கப்பட்டவர்கள் கூட நடத்திவிடக்கூடிய உலக வாழ்க்கைக்கே இந்தக் காலத்துப் பள்ளிக்கூடப்படிப்பு உதவவில்லையென்றால், மகத்தான மனோ பலமும், கூர்மையான அறிவும் தேவையாயிருக்கிற தேச சேவைக்கு எங்கே உதவப் போகிறது? ஆகையால் உன் சுய முயற்சியைக் கொண்டு அநேக துறைகளில் பயிற்சி பெற வேண்டியது அவசியமாகும்.

சில இளைஞர்கள், இரண்டொரு நூல்களை மேலெழுந்த வாரியாகப் புரட்டிப் பார்க்கத் தெரிந்து விட்டால் அல்லது நான்கு பேர் மத்தியிலே நின்று கொண்டு சொற்களை வரிசையாக அடுக்கத் தெரிந்துவிட்டால்,

உற்சாகங்கொண்டு தேச சேவை யென்ற பெயரால் சில காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள்; புதிய சங்கங்களைத் தோற்றுவித்து அவற்றின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களால் நீடித்த காலம் தொண்டு செய்ய முடியாது; சாசுவதமான பலனை அளிக்கக்கூடிய மாதிரியான காரியத்தையும் செய்ய முடியாது. எவ்வளவு உற்சாகத் துடன் தேசசேவையிலே பிரவேசித்தார்களோ அவ்வளவு சோர்வுடன் ஒதுங்கி விடுவார்கள். சீக்கிரத்தில் இவர்களுக்குச் சோர்வு ஏற்படுவதன் காரணம் என்னவென்றால், இவர்களுடைய அறிவும் மனமும் போதிய பண்பாடடையாமைதான். இவர்களுக்கு எந்தத் துறை யிலும் போதிய பயிற்சி கிடையாது. சரியான அஸ்திவாரமில்லாத கட்டிடம் போன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களிலே ஒருவனாக நீ இருக்கக் கூடாதென்பதற்காகவே இவ்வளவு பீடிகை போட்டுக் கொண்டு சொல்கிறேன்.

தேச சேவையிலே இறங்க வேண்டுமென்று நீ எப்பொழுது சங்கற்பித்துக் கொண்டு விட்டாயோ அது முதற்கொண்டு குறைந்தது ஐந்து வருஷகாலம், உன்னுடைய பயிற்சிக் காலமாயிருக்க வேண்டும். அதாவது ஓர் உத்தியோகத்தில் சேர்ந்து கொண்டால் சிறிது காலம் உமேதவாரியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்ல்லவா, அதைப்போல் இந்த ஐந்து வருஷம் உன்னுடைய உமேதவாரிக்காலம். இந்தக் காலத்தில் நீ ஒரு தேசத்தொண்டனல்ல; தேசத் தொண்டனாவதற்கு உன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்கிறாய். ஆகையால் இந்தக் காலத்தில் தேசத் தொண்டனென்று சொல்லிக் கொண்டு நீ பகிரங்கமாக வரக்கூடாது; எந்த ஒரு ஸ்தாபனத்திலும் பொறுப்பான பதவியை வகிக்கக் கூடாது. இந்தக் காலத்தில் உன்னை, நீயே

எல்லாவித பரிசோதனைகளுக்கும் உட்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், உன் மனச்சாட்சிதான் உன்னுடைய பரிட்சாதிக்காரி. உன்னுடைய மனச்சாட்சி, நீ தேர்ச்சியடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லி விட்டால் அப்பொழுது நீ பகிரங்கமாக வரலாம்.

இந்த ஐந்து வருஷ காலமும், நீ, உள்ளே யிருந்து வெளியே பார்க்கவேண்டும்; தனிமையிலிருந்து சமுதாயத்தை நோக்க வேண்டும்; அமைதியாயிருந்து உலக ஆரவாரத்தைக் காணவேண்டும். இப்படி நீ பயிற்சி பெறுவாயானால், பின்னர் நீ பகிரங்கத்திற்கு வருகிறபோது, உன்னால் வெளியே யிருந்து உள்ளே பார்க்க முடியும்; சமுதாயத்தின் மத்தியிலே இருந்துகொண்டு உன்னுடைய தனித்துவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும்; ஆரவாரத்தின் மத்தியிலே நீ அமைதியாயிருக்கலாம்.

இந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில் நீ படிக்க வேண்டும்; படித்ததைச் சிந்திக்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு பிரச்சினையையும் தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டு பல கோணங்களிலிருந்து அதனை ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்; எந்த ஒரு பிரச்சினையைப் பற்றியும் முடிவான ஓர் அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடக்கூடாது; யாருடைய கட்சியையும் ஆதரித்தோ மறுத்தோ பேசக்கூடாது; எல்லா விஷயங்களுக்கும், எல்லாக் கருத்துக்களுக்கும் உன் மனம் திறந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் உன் பார்வை மட்டும் தேசியப் பார்வையா யிருக்க வேண்டும்; உன் லட்சியம் தேச சேவையா யிருக்க வேண்டும்.

முதலாவது, இந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில், உன் தேகத்தை உன்னுடைய ஏவலாளாக இருக்கப் பழக்கப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். 'தேகம் இடங்கொடுக்க

வில்லை' யென்ற வாக்கியம் உன் வாயிலிருந்து வரவே கூடாது. வெயிலுக்கும் மழைக்கும், காற்றுக்கும் குளிருக்கும், பசிக்கும் நித்திரைப் பங்கத்துக்கும் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய மாதிரி உன் தேகத்தைச் சரிப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நோயாகப் படுப்பது அவமானம் என்ற எண்ணம் உன்னைவிட்டு அகலவே கூடாது. எந்த இடத்திலே எந்தவிதமான உணவு அகப்பட்டாலும் அதை மனமுவந்து உட்கொள்ளப் பழக்கப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். என்னுடைய தூக்க வேளை இது, சாப்பாட்டுச் சமயம் இது, ஓய்வாயிருக்கிற நேரமிது என்று இப்படி எல்லாம் ஒரு கண்டிப்புச் செய்து கொண்டு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு விடுவாயானால், அது பின்னர், உன்னுடைய தேசத் தொண்டுக்குப் பெரிய இடையூறாயிருக்கும்; எளிதிலே நோய்வாய்ப்பட்டு விடுவாய்; வைத்தியர்களுடைய தயவை அடிக்கடி எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கும்.

தேசத்தொண்டு என்பது குளிர்ந்த பூங்காவனமல்ல; யுத்த மைதானம். அதில் பிரவேசிக்கிறவன் பகலில் மரத்தடியில் இருப்ப தற்கும், இரவில் கட்டாந்தரையில் படுப்பதற்கும் தயாராயிருக்க வேண்டும்; குடிசையிலே தலை குனிந்து நுழைவதற்கும், அங்குக் கையேந்திக் கஞ்சி குடிப்பதற்கும் சித்தமாயிருக்க வேண்டும்; எவ்வளவு தூரமானாலும் நடந்து செல்வதற்கு முன்னிற்க வேண்டும். இவையாவும் உடல் வலிமை இன்றேல் சாத்தியமாகுமா? ஆகையால் இந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில் உன் உடலை வளர்த்துக்கொள்; அதை உன் வசமாக்கிக்கொள்.

அடுத்தது மனம். மனத்தை குரங்குக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்வார்கள் நமது பெரியோர்கள். அந்த மனக்குரங்கை,

முடிந்தமட்டில் ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிக் கொண்டு வருகிற விஷயத்தில் நீ ஒரு சிறிதளவு வெற்றி பெற்றால்கூட, சுக துக்கங்கள் உன்னை அதிகமாகப் பாதிக்கமாட்டா; பூஷணைகளும் தூஷணைகளும் உன்னை நிலைபிறழ்ச் செய்யமாட்டா; பூமாரி சொரிந்தும் முகஸ்துதி செய்தும் யாரும் உன்னை வசியப்படுத்திவிட முடியாது; அப்படியே கல்மாரி பொழிந்தும், அச்சுறுத்தியும் யாரும் உன்னைக் கட்சி மாற்ற முடியாது; ஆளும் வர்க்கத்தினர் அலட்சியமாக வீசி எறியும் பட்டம் பதவிகள் உன்னை மயக்கமாட்டா. ஆகையால் இந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில் உன் மனதை எவ்வளவுக்குப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளுகிறாயோ அவ்வளவுக்கு உன் தேச சேவை ஒழுங்காக நடைபெறும்.

இந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில் நீ நிறையப் படிக்க வேண்டும். முதலாவது, உன்னுடைய தாய்மொழியிலே உனக்குப் புலமை நிரம்பியிருக்க வேண்டும். தாய் மொழியில் பயிற்சியில்லாதவன் தாய்நாட்டுக்குச் சேவை செய்ய முடியாது. மொழியின்றி நாடு இல்லை. மொழிப்பற்றில்லாதவன் நாட்டுப் பற்றில்லாதவன். உன் தாயாரிடத்தில்தான் நீ மனம் விட்டுப் பேச முடிகிறது. அதுபோல் உன் தாய்மொழியின் மூலம்தான் உன் சகோதரர்களுக்கு உன் மனத்திலுள்ளதைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லமுடியும். எந்த நாட்டிலும், தேசத்தின் சுதந்திரத்திற்காக உழைத்த அறிஞர்கள், முதலில் பாஷையின் சுதந்திரத்திற்காகவே பாடுபட்டார்கள். ஆகவே, பள்ளிக் கூடத்தில் பெற்ற தாய்மொழிப் பயிற்சியோடு திருப்தி யடைந்து விடாமல், மேலும் மேலும் அதனுடைய சொல்லழகிலும் பொருளாழத்திலும் ஈடுபட்டு உன் அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுதுதான்

அதன் அபிவிருத்திக்கான வழிகளில் பாடுபடுவதற்கு உன்னால் முடியும்.

தாய்மொழிக்கு அடுத்தபடியாக, இந்தியாவின் பொது மொழியான ஹிந்தியை நீ நன்கு பயில வேண்டும். ஹிந்தி, அழகும் கம்பீரமும் நிறைந்த பாஷை. நமது இருதயத்தின் நாசுக்கான பாகங்களைத் தொட்டுத் தட்டிவிடக் கூடிய சக்தி அதற்கு இருக்கிறது. தவிர, ஹிந்தி பாஷையில் உனக்குப் போதுமான பயிற்சி இருக்கும் பட்சத்தில், இந்தியாவின் எந்த மூலைமுடுக்குக்கும் நீ தாராளமாகச் செல்ல முடியும். காஞ்சியிலே பிறந்தவனும் காசியிலே பிறந்தவனும் சகோதரர்களென்று கருதிக் கொள்வதற்கு ஹிந்தி மொழி பெரிதும் உதவியாயிருக்கிறது. மற்றும், இந்தியாவில் மாகாணத்துக்கு மாகாணம் காணப்படுகிற வேற்றுமைகளைக் களைந்தெறிவதும், இந்தியா ஒரு கண்டமல்ல, ஒரே நாகரிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட, ஒரே லட்சித்தை முன்னிலைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிற ஒரு ஜாதியினர் வசிக்கிற நாடு என்ற உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணுவதும் ஹிந்தி மொழியேயாகும்.

ஹிந்திக்கு அடுத்தபடியாக வடமொழியில் நீ பயிற்சி பெறவேண்டும். இதனைச் செத்துப்போன பாஷையென்று அலட்சியப்படுத்தாதே. இந்தியாவிலே வழங்கப்படுகின்ற எந்த மொழியை எடுத்துக் கொண்டு நீ ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தாலும், அதற்கு வேர்போல இருக்கிறது இந்த வட மொழி. மரத்தினுடைய வேர் கண்ணுக்குத் தென்படுவதில்லை. இதனால் மரத்திற்கு வேரே இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியுமா? அதுபோல் வடமொழி யானது பேச்சு வழக்கிலே இல்லாவிட்டாலும், எல்லா மொழி

களுக்கும் ஊற்றுப் போல இருக்கிறது. ஊற்றிலிருந்து புறப் பட்டுக் கால்வாய் வழியாக ஓடிவருகிற நீரைப் பருகுவதைக் காட்டிலும் ஊற்று நீரைப் பருகுவது விசேஷமல்லவா? கால்வாய் நீரை உன் தேவைக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதுதான்; உன்னுடைய அன்றாட வாழ்க்கைப் பயிரை வளம்படுத்திக் கொள்ள அந்த நீரைப் பாய்ச்சிக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் அதனோடு இந்தக் கால்வாயின் மூலத்தையும் நீ தெரிந்து கொண்டால் அது விசேஷமல்லவா?

மற்றும், பாரத நாட்டின் புராதனம் என்கிற ஆழமான சுரங்கத்திலே நீ தைரியமாக இறங்கிச் செல்வதற்கு, வடமொழி அறிவானது பிரகாசமான விளக்குமாதிரி. இந்தியாவின் சரித்திரம், கலாச்சாரம், தத்துவ ஞானம், அரசநீதி முதலியவைகளை நீ தெளிவாகப் பார்க்க வேண்டுமானால் உனக்கு ஸம்ஸ்கிருத பாஷா ஞானம் அவசியம். தவிர, இந்த ஞானம் இருக்குமாகில், உன் தாய் நாட்டின் புராதனத்தைப் பற்றி நீ அலட்சியமாகப் பேசமாட்டாய்; அதிலே உனக்கு ஒருவித பக்தி ஏற்படும்; இந்தியாவைப் பற்றி மேனாட்டுச் சரித்திராசிரியர்கள் எழுதி வைத்துப் போயிருக்கிற உண்மைபோல் காணப்படும் பொய்களில் உனக்கு அவநம்பிக்கை ஏற்படும்; இந்த அவநம்பிக்கை யானது, உனது தாய்த் திரு நாட்டின் எதிர்காலத்தின் மீது உனக்குள்ள நம்பிக்கையை அதிகரிக்கச் செய்யும். ஆதலின் உனது நாட்டு நலனை உத்தேசித்து நீ வடமொழி யில் பயிற்சி பெறுதல் அவசியம்.

வடமொழிக்கு அடுத்தது ஆங்கிலம், ஆங்கில பாஷை தற்போது நம்மை ஆள்வோருடைய பாஷையாக இருக்கிறது.

ஆள்வோருடைய பிடியிலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டுமானால், அந்த ஆள்வோருடைய பாஷையைத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால் அந்த பாஷைக்கு நீ அடிமையாகி விடக் கூடாது; அதில் பேசுவதுதான் கௌரவம் என்று கருதக் கூடாது; தற்போது ஆளும் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறவர்களுடைய மதிப்பைப் பெறவேண்டுமென்பதற்காக அதில் நீ புலமை பெறக் கூடாது.

அறிவு அபிவிருத்திக்காக எந்த பாஷையையும் நாம் பயில வேண்டியதுதான்; புலமை பெற வேண்டியதுதான். ஆனால் தாய்ப் பாஷையைப் புறக்கணித்துவிட்டு அந்நிய பாஷையைப் போற்று வதையும், அதில் புலமைபெற்று அந்நியருடைய மதிப்பைப் பெறவேண்டுமென்று விரும்புவதையுமே நான் விரும்பவில்லை.

ஆங்கில பாஷையானது தற்போது உலக வியாபார பாஷையாக இருக்கிறது; உலகத்தின் எந்தப் பாகத்திற்கும் நீ தைரியமாகச் செல்ல வேண்டுமானால், ஆங்கில பாஷா ஞானம் உனக்கு அவசியமாகும். இன்னும், உன்னுடைய அரசியல் வேலைகளுக்கு ஆங்கில அறிவு இன்றியமையாதது. அரசியற் சம்பந்தமான நூல்களெல்லாம் ஆங்கிலத்திலேதான் இருக்கின்றனவென்று நான் சொல்லவில்லை; எல்லாப் பாஷைகளிலுந்தான் இருக்கின்றன. ஆனால், உலகத்திலுள்ள பல நாடுகளின் அரசியல் அமைப்புகள் எப்படித் தோன்றின, எப்படி வளர்ச்சியடைந்தன, இப்பொழுது எந்த ஸ்திதியிலே இருக்கின்றன, இவைகளிலிருந்து, நம்முடைய சுதந்திர அரசியலை அமைத்துக் கொள்வதற்கு அனுகூலமாக நாம் ஏதேனும் பாடங்கள் கற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்பவை களுக்காக, நீ ஆங்கில மொழியில் நல்ல பயிற்சி பெறுவது

அவசியமாகும். இதிலும், பள்ளிக்கூடத்திலே பயின்றதோடு திருப்தியடைந்து விடாதே. அங்கே நீ கற்றுக் கொண்டது சுண்டைக்காய் பிரமாணமென்றால், நீ கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தேங்காய்ப் பிரமாணம் என்று குறிவைத்துக் கொண்டு உன்னுடைய ஆங்கில அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொள்.

இங்ஙனம் தாய் மொழி, ஹிந்தி, வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய வற்றோடு, முடிந்தால், இந்தியாவில் பேசப்படும் வேறு சில பாஷை களிலும் நீ பயிற்சி பெறுதல் நல்லது. இதனால் பிற மொழி யினருடைய மனப்பான்மை, அபிலாஷை முதலியனவற்றை நீ நன்கு உணரமுடியும்; உன்னுடைய தேச சேவைக்கு அவர்களுடைய ஆதரவு உனக்குக் கிடைக்கும்.

இப்படிப் பொதுவாக பாஷா ஞானம் பெறுவதோடுகூட பூகோளம், சரித்திரம், பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகிய துறை களில் நீ விசேஷ பயிற்சி பெற வேண்டும். உன்னுடைய கிராமம், உன்னுடைய ஜில்லா, உன்னுடைய மாகாணம், உன்னுடைய நாடு, கடைசியில் உலகம், இப்படி வரிசைக் கிரமத்தில் ஒவ்வொன்றி னுடைய பூகோள அமைப்பு, சரித்திரம், பொருளாதாரம், அரசியல் ஆகியவைகளைப் பற்றி நீ நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து தெளிவான அபிப்பிராயம் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உனது நாட்டினுடைய உரிமைக்காக நீ போராட முடியும்; உனது நாட்டு மக்களுக்கு, அவர்களுடைய கடமையை உணர்த்த முடியும்.

துரதிருஷ்ட வசமாக தற்காலத்துப் பள்ளிக்கூடப் படிப் பாணது, உன்னுடைய சொந்த நாட்டைப்பற்றி உனக்குச் சரியானபடி தெரியவிடாமல் செய்துவிட்டது. அதைப்

பற்றிக் கேவலமாக எண்ணும்படியாகக் கூட உன்னைச் செய்து விட்டது. உலகத்தின் எந்தப் பாகத்திலும் காண முடியாத அற்புதம் இது. ஆகையால் உன் தாய் நாட்டின் பூகோள அமைப்பு, சரித்திரம், வரலாறு, பொருளாதார வாழ்க்கை முதலியவைகளை இந்தியக் கண்கொண்டு பார்க்க வேண்டும். மேலே சொன்ன ஐந்து வருஷ காலத்தில் நீ செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலை இது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உனக்கு ஓர் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் உன்னுடைய தாய் நாட்டின் பழைமையைப் பற்றிக் கேவலமாக எண்ணாதே. நமது முன்னோர்களுடைய பழக்கவழக்கங்களெல்லாம் வெறும் குருட்டு நம்பிக்கைகளென்று லேசாக ஒதுக்கித் தள்ளிவிடாதே. நமது மூதாதையர்கள் வெறுங் கற்பனை உலகத்தில் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்களென்றும், லௌகிக வாழ்க்கையைப் பற்றி அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதென்றும் ஏளனம் செய்யாதே. அறிவு என்பது எக்காலத்திற்கும் எல்லாருக்கும் பொதுவானது. நிகழ்காலத்திற்கு மட்டுந்தான் அது உரித்தானது என்று கருதி உன் சுயமதிப்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. இவைகளுக்கு மாறாக உனது முன்னோர் களின் நாகரிகப் பண்புகளையும், அவற்றுக்கு அடிப்படையாயிருந்த தத்துவங்களையும் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டு, அவைகளை நிகழ்கால சமுதாய அமைப்பிலே நீ புகுத்த வேண்டும். அப்பொழுது தான் தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையும், சமுதாய வாழ்க்கையும் ஒன்றுபட்டு சுதந்திரப் பாதையில் செல்லும்.

தேச சேவையென்பது, குறிப்பிட்ட ஒரு துறையைப் பற்றின சேவையை மட்டும் குறிக்காது. கிராமங்களிலே

சென்று, கல்வி வாசனையை நுகராத ஏழைப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியை இலவசமாகப் போதிக்கிறாயா. அல்லது கிராம வாசிகளுக்கு இலவசமாக சிகிச்சை செய்கிறாயா, அல்லது சட்டசபையிலே சென்று ஜனங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்கிறாயா, அல்லது பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை முதலிய ஜீவாதாரமான உரிமைகளைப் பெறுவதற்காகப் போராடி, அதன் விளைவாகச் சிறை செல்கிறாயா, எல்லாம் தேச சேவைதான்; எல்லாம் அரசியல் தொண்டுதான். அரசியல் என்ற முளையைச் சுற்றித்தான் எல்லாம் சுழல்கின்றன. அரசியல் ஒழுங்காக இருந்தால், ஜனங்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையும் சமுதாய வாழ்க்கையும் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றன. ஆகையால் அரசியல் தொண்டு வேறே, சமுதாயத்தொண்டு வேறே என்று பிரிவினை செய்வதில் அர்த்தமில்லை.

ஆனால், குறிப்பிட்ட ஒரு காரியத்தைத்தான் உன்னால் திறமையாகச் செய்ய முடியும். ஏதோ ஒரு துறையில்தான் உனக்கு இயற்கையாகவே ஓர் ஆர்வம், அதை நன்றாக நடத்திக்காட்ட முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையும் இருக்கும். அந்தத் துறையிலே நீ விசேஷ கவனஞ் செலுத்தி, அதிலேயே உன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவழிப்பது நல்லது. அந்த வகையில் உன்னுடைய முயற்சியையும் பயிற்சியையும் திருப்பி விடுவது நல்லது. உதாரணமாக ஏழை எளியவர்களுக்கு இலவசமாகக் கல்வி புகட்டுவதில் உனக்கு இயற்கையான ஒரு சிரத்தை இருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள். அது விஷயமாக, மேலே சொன்ன ஐந்து வருஷ காலத்தில் பெரும்பாகத்தைச் செலவிட்டு அதில் விசேஷ திறமை பெறுவது நல்லதில்லையா? அப்பொழுதானே நீ

எடுத்த காரியத்தை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டு போக முடியும்?

கடைசியாக ஒரு விஷயம். இந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில் நீ படித்ததை, ஆராய்ச்சி செய்ததை, எழுத்திலே கொண்டு வரவும், பிரசங்க ரூபமாகச் செய்யவும் நீ பழக்கிக் கொள்ள வேண்டும். முதலில் தனிமையிலிருந்து இவ்விரண்டையும் அப்பியாசம் செய்வது நல்லது. நீ எழுதுகிற எழுத்துக்களை கட்டுரை வடிமாக்கி உடனே பத்திரிக்கைகளில் வெளிவர வேண்டுமென்றும், நீ பேசுகிற பேச்சைக் கேட்டுப் பலர் சந்தோஷப்பட வேண்டுமென்றும் இந்த ஐந்து வருஷ காலம் வரை எண்ணாதே. நீயே எழுதி எழுதி, பேசிப்பேசிப் பழகு. பகிரங்கத்திற்கு வரவேண்டுமென்ற எண்ணம் உன்னைவிட்டு அடியோடு அகன்றிருக்கட்டும். அப்பொழுது பலமான அஸ்திவாரத்தின்மீது உன்னுடைய தேச சேவையென்கிற கட்டடம் எழும்பும்.

உன்னுடைய முயற்சியையும்
பயிற்சியையும் ஆசீர்வதிக்கும்,
பாரத மாதா.

5. ஸ்தாபனத்தின் அவசியம்

மகனே! உன்னுடைய, ஐந்து வருஷ காலப்பயிற்சி முடிந்துவிட்டது. பயிற்சியின் முடிவு சேவையின் ஆரம்பம். ஆதலின் இனியே நீ தேச சேவகன் என்ற பெயருக்குத் தகுதியுடையவனாகிறாய். இனி உனக்கு ஓய்வு கிடையாது; பொறுப்பு அதிகம். நீ செய்கின்ற ஒவ்வொரு காரியத்தையும் இனி எல்லோரும் கூர்ந்து கவனிப்பார்கள். குறை காண்பதற்காக வல்ல; தாங்களும் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதற்காக, நீ சொல்கிற உபதேசங்களைக் காட்டிலும் நீ செய்கிற காரியந்தான் மற்றவர்களுக்கு முக்கியம். ஆதலின் இனி ஒழுங்கே உன் வடிவம்; ஒழுக்கமே உன் ஆத்மா; தேச நலனே உன் லட்சியம்.

முதலில் ஏதேனும் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்து கொள். அதுதான் உனக்கு நல்லது. ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்து கொள்வதனால் அதனுடைய கட்டுப்பாடுகளுக்கெல்லாம் உட்பட வேண்டுமே யென்று தயங்காதே. கட்டுப்படத் தெரிந்தவன் தான் பிறரைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். கீழ்ப்படியத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறவன் தான் சரியான எஜமானனாயிருக்க முடியும்.

என்னொருவனால் எல்லாம் சாதிக்க முடியும் என்று எண்ணாதே. அப்படி எண்ணுவாயானால் உன்னால் எதுவும் சாதிக்க முடியாது. உன்னுடைய தேக பலமோ, பண்பலமோ, அறிவு பலமோ ஓரளவுக்குத்தான் உனக்கு வெற்றியை

வாங்கிக் கொடுக்கும். ஆனால் அந்த வெற்றி சாசுவத மாயிராது. அந்தப் பலங்களில் ஏதேனும் ஒன்று இருக்கும் வரையிலேயே உன்னால் வேலை செய்ய முடியும். ஏதேனும் ஒன்று குன்றுமானால், நீ தொடங்கிய வேலை யாவும் நின்றுவிடும்; உன்னுடைய தனித்துவமே போய்விடும். ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான சக்தி இருக்கிறது. இந்தச் சக்திகள் அனைத்தும் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் ஒன்று சேருகின்றன. இதனால் ஒரு தனி மனிதன் எந்த அளவுக்கு ஒரு காரியத்தைச் சாதிக்க முடியுமோ, அந்த அளவுக்குப் பன்மடங்கு அதிகமான காரியத்தை ஒரு ஸ்தாபனம் சாதிக்க முடியும். தவிர எதிர்ப்பு ஏற்பட்டால் அதனை ஒரு தனி மனிதன் நிலையாக நின்று சமாளிக்க முடியாது; ஆனால் ஒரு ஸ்தாபனமோ, எவ்வளவு பெரிய எதிர்ப்பையும் லேசாகச் சமாளித்துவிட முடியும்.

உலக சரித்திரத்தில் அழியாத முத்திரையை இட்டு விட்டுச் சென்ற மகான்கள் அத்தனை பேரும், தங்கள் வாழ்க்கையின் லட்சி யத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக, ஒரு ஸ்தாபனத்தையே கருவியாக உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஸ்தாபனங்களின் மூலந்தான் அவர்களுடைய கொள்கைகள் பரவியிருக்கின்றன. புத்தர்பிரான் என்ன, யேசுநாதர் என்ன, மகாத்மாகாந்தி என்ன, இவர்களுடையதும் தங்கள் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு முறையே 'சங்க'த்தையும், 'சபை'யையும், 'காங்கிரஸை' 'யுமல்லவோ துணை கொண்டார்கள்? நாகரிகமென்று இப்பொழுது நாம் எதைச் சொல்கிறோமோ அஃது என்ன? நீண்ட காலமாக அநேகர் சேர்ந்து உழைத்த உழைப்பின் விளைவுதானே? எனவே நல்லது என்று ஒன்று ஏற்பட

வேண்டுமானால்? அது நீடுழி காலம் இருந்து எல்லோருக்கும் நல்லது செய்து கொண்டிருக்கவேண்டுமானால் அதற்கு நான்கு பேருடைய ஒத்துழைப்பு அவசியம். அந்த ஒத்துழைப்புக்கு இடமாயுள்ளது எதுவோ, அதற்குக் கருவியாய் அமைவது எதுவோ அதுதான் ஸ்தாபனம். இந்த ஸ்தாபனத்தை, சங்கம் அல்லது சபை அல்லது கழகம் அல்லது சமீதி என்று எப்படி வேண்டுமானால் அழைத்துக்கொள்ளட்டும். அதைப் பற்றி உனக்காவது ஒன்று மில்லை.

நானே ஏன் ஒரு ஸ்தாபனத்தை அல்லது சங்கத்தைத் தோற்றுவிக்கக்கூடாது, ஏன் ஒரு சங்கத்தின் அங்கத்தினராகச் சேர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்று நீ கேட்கலாம். அப்படிச் செய்வதை யாரும் ஆட்சேபிக்கப் போவதில்லை. ஆனால் அப்படித் தோற்றுவிப்பதற்கு உனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது என்பதை யோசித்துப் பார். உன்னால் வகுக்கப்பட்ட எந்தத் தத்துவம், சங்கத்தின் மூலம் பிரகடனம் செய்யப்படுவதற்குக் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறது? உன்னைப் பின்பற்றுகிறவர் எத்தனை பேர் இருக்கின்றனர்? இவைகளையெல்லாம் யோசியாமல் என் கையிலே கொஞ்சம் பணமிருக்கிறது, எனக்குச் சொந்தமாக ஒரு கட்டிடமும் உண்டு. நான் சொல்கிறபடி நடக்கிற வேலைக்காரர் சிலர் இருக்கின்றனர் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு சங்கத்தை ஆரம்பிப்பாயானால் நிச்சயம் உனக்கு அவமானம் உண்டாகும்; அதற்கு அகால மரணம் ஏற்படும். ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னர் உன்னுடைய தனித்துவம் உலகிற்கு வெளிப்படவேண்டும். அப்படி வெளிப்படுகிற தனித்துவம் நிலைத்து நிற்பதற்குத்தான், அந்தத் தனித்துவம் சர்வத்துவமாக விரிவதற்குத்தான் ஒரு ஸ்தாபனம் தேவையா

யிருக்கிறது. இப்படித் தங்களுடைய தனித்துவத்தை உலகிற்கு வெளிப்படுத்துகின்றவர் ஒரு சிலரே. இவர்களையே மகான்களென்றும் அவதார புருஷர்களென்றும் அழைக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட மகானாக நீ இருக்கும் பட்சத்தில் தாராளமாக நீ ஒரு ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவிக்கலாம். ஆனால் மகான்களென்று அழைக்கப்படுகிறவர்கள் கூட எத்தனையோ படிகளைத் தாண்டிய வர்கள்; எத்தனையோ சாதனைகளைப் பயின்றவர்கள். அப்படிப் பயின்ற சாதனைகளும் ஏதோ ஒரு ஸ்தாபனத்திலிருந்து கொண்டு தான் என்பது உனக்கு நினைவிருக்கட்டும். நீ எத்தனை படிகளைத் தாண்டியிருக்கிறாய்? எத்தனை சாதனைகளில் சித்தி பெற்றிருக்கிறாய், ஒருவிதமான அடிப்படையுமில்லாமல், எந்த ஸ்தானத்திலும் சேர்ந்து உழைக்காமல் 'நான் ஒரு சங்கத்தைத் தோற்றுவிக்கிறே' னென்று சொன்னால், உன்னை ஒரு போலி என்றுதான் எல்லோரும் கருதுவார்கள். ஆதலின் அப்படிப்பட்ட அசட்டுக் காரியத்தைச் செய்யாமல், தேச நலனை லட்சியமாகவுடைய ஒரு ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்துகொள்.

ஒரு ஸ்தாபனத்தில் அல்லது சங்கத்தில் அங்கத்தினனாகி விட்டாயென்று சொன்னால், மாத சந்தாவோ வருஷ சந்தாவோ செலுத்தி விடுவதோடு, அல்லது வார, மாத, வருஷக் கூட்டங் களுக்குத் தவறாமல் சென்று வருவதோடு உன் கடமை முடிந்து விட்டது என்று கருதாதே. பொழுதைத் தமாஷாகக் கழிப்பதற்கேற்ற இடம் அது என்றும் எண்ணாதே. இதற்கென்று, பொழுதைக்கழித்துத் தொலைப்பதற்கென்று சில பெயர்வழிகள் இருக்கிறார்கள். நீ அப்படிச் செய்யக்கூடாது. உனக்கு வாழ்க்கையிலே சில லட்சி யங்கள் உண்டு. அந்த லட்சியங்களை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டு

மென்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்; அதற்காகவே ஐந்து வருஷப் பயிற்சியும் பெற்றிருக்கிறாய். ஆதலின் எல்லோரையும்போல் நீ இருக்கக் கூடாதல்லவா?

ஒரு சங்கத்தில் முதன் முதல் அங்கத்தினனாகப் பதிவு செய்து கொள்கிறபோது 'இச்சங்கத்தின் நோக்கங்களை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்; இச்சங்கத்தின் விதிகளுக்குக் கட்டுப் படுகிறேன்' என்ற கருத்துக்களடங்கிய ஒரு காகிதத்தில் நீ கையெழுத்திடுகிறாயல்லவா, அது வெறும் காகிதம் என்று லோசாக நினைத்து கையெழுத்துப் போடாதே. அது பிரமாண பத்திரம். அந்தரங்க சுத்தியோடு நீ அதில் கையெழுத்துப் போடவேண்டும். சங்கத்தின் நோக்கங்களில் ஒருசிலவற்றை நீ ஒப்புக் கொள்ளவில்லையென்றால், அல்லது சங்கத்தின் எல்லாவிதிகளுக்கும் உன்னால் கட்டுப்பட முடியாது என்று நீ கருதினால், கையெழுத்துப் போட்டு அங்கத்தினனாகச் சேரக்கூடாது. ஒரு சங்கத்திலே சேர உனக்கு எப்படி உரிமை உண்டோ அப்படியே ஒரு சங்கத்தில் சேராமலிருப்பதற்கும் உனக்கு உரிமையுண்டு. எப்பொழுது ஒரு சங்கத்திலே சேர்ந்துகொண்டு விட்டாயோ அப்பொழுதிருந்தே அதன் வளர்ச்சி தேய்வுக்கு நீயும் ஒரு பொறுப்பாளி; அதற்கு ஏற்படுகிற கௌரவம், அகௌரவம் எல்லாம் உன்னையும் சாரும். ஆதலின் ஒரு சங்கத்திலே சேருவா யானால் அதனோடு உன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு விடு.

சிலர், பல சங்கங்களில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்து கொள்கிறார்கள். அப்படிச் சேர்ந்து கொள்வோரிற் பெரும் பாலோர் கௌரவத்திற்காகவே சேருகிறார்கள்; தங்களிடத்திலுள்ள பணத்தின் மிகுதியைப் பலரும் அறிய

வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்; தங்களுடைய செல்வாக்கை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இவர்கள், உழைக்காமலே ஊதியம் பெறும் கூட்டத்தினர்; போரைப் பாராமலே வீரனென்று மார்தட்டிப் பேசுவோர். இவர்களிலே ஒருவனாக நீ ஆகிவிடாதே. உன் பயிற்சி யெல்லாம் வியர்த்தமாகிவிடும். நம்முடைய லட்சியத்திற்கும் மனப் போக்குக்கும், சக்திக்கும், பொருளாதார நிலைமைக்கும், ஏற்றாற் போலுள்ள பொதுநலத்தை நாடும் ஒரு சங்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டு அதற்காகப் பாடுபடுவதே சிறந்தது. அப்பொழுதுதான் அதனுடைய வளர்ச்சியிலே உன்னுடைய வளர்ச்சியைக் காணமுடியும்.

ஒரு சங்கத்திலே சேர்ந்து கொண்ட பிறகு நீ எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும், என்னென்ன செய்ய வேண்டு மென்பதைப் பற்றி உனக்கு இங்கே வரிசைப் படுத்திக் கூறுகிறேன்.

1. ஒரு சங்கத்திலே சேர்ந்து கொண்ட பிறகு, அதில் அங்கத் தினராயுள்ள எல்லோரையும் பரிச்சயம் செய்து கொள். அவர்களை உன் சகோதரர்களாகக் கருது. எல்லோரும் ஒரே லட்சியப் பாதையில் செல்கிற பிரயாணிகளல்லவா? ஒரே நோக்கத்திற்காக அல்லது குறிப்பிட்ட சில நோக்கங்களுக்காகப் பாடுபடுகிறவர்களல்லவா? எனவே சங்கத்தின் எல்லோரையும் உன்னைப்போல் கருது; அப்பொழுதுதான் அவர்களும் உன்னைத் தங்களைப் போல் கருது வார்கள். ஒரு வரம்புக்குட்பட்ட எண்ணிக்கையுடைய சங்க அங்கத்தினர்களை நீ சகோதரர்களாகப் பாவிக்கத் தெரிந்து கொண்டால் தான் பிறகு உனது தாய் நாட்டிலுள்ளவர்களையும், அதன் பிறகு உலகத்திலுள்ளவர்களையும் சகோதரர்களாகக்

கருதுவது உனக்குச் சாத்தியமாகும். உன்னிலிருந்து சங்கம்; சங்கத்திலிருந்து தேசம்; சேதத்திலிருந்து உலகம். இவைதான் முன்னேற்றப் படிகள்.

2. நீ சங்கத்திலே சேர்வதற்கு முன் அதன் நடைமுறைகள் எப்படி இருந்தன என்பதை, சங்கத்தின தஸ்தாவேஜைகளைப் பார்த்தும், சங்கத்தில் பொறுப்பான பதவிகள் வகித்து வந்தவர்கள் மூலமாகவும் தெரிந்து கொள். அவைகளிலிருந்து ஏதேனும் அபி விருத்தி செய்ய முடியுமானால் அதைப் பல பேருடன் கலந்து கொண்டு செய். செய்வதற்கு உனக்கு அதிகாரமில்லையானால், அதிகாரமுள்ளவர்களிடத்திலே போய்ச் சொல்லு. அப்படிச் சொல்லுவது ஆலோசனை ரூபமாயிருக்கட்டும்.

3. சங்கத்தின் லட்சியங்கள், நியமங்கள் முதலியன அனுஷ்டான வடிவத்தில் நீ செய்கிற ஒவ்வொரு சிறிய காரியத்திலும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். உன்னுடைய பேச்சு, உன்னுடைய நடக்கை எல்லாவற்றையும் பார்த்து, “ஓ! இன்ன சங்கத்தின் அங்கத்தினரா இவர்? அதனால்தான் இவரைக் கண்டவுடனே இவரிடத்தில் நமக்கு ஒரு மதிப்பு உண்டாகிறது” என்று சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உனக்கும், உன்னுடைய சங்கத்திற்கும் பெருமை.

4. சங்கத்தில் ஏதேனும் பொறுப்பான பதவி வகிப்பதற்கு நீ எப்பொழுதும் தயாராயிருக்க வேண்டும். அதற்கேற்ற மாதிரி நீ உன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் பதவிக்காக நீ ஆசைப்படக்கூடாது; போட்டியும் போடக்கூடாது. உன்னை விடத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் அந்தப் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ள முன் வருவார்களானால் அவர்களுக்காக நீ விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். பெரும்பாலோர்,

நீயே பதவி வகிக்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப் பட்டால் அதற்குச் சம்மதப்பட வேண்டும். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் நீ மறுக்கக் கூடாது. அப்படி மறுப்பது பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதாகும்.

5. பதவி கிடைத்துவிட்டதனால் உனக்கு ஏதோ புதிய கௌரவம் வந்துவிட்டதென்று கருதாதே. மகத்தானதும் புனிதமானதுமான பொறுப்பு உன் தலைமீது ஏறியிருக்கிறதென்று எண்ணி அடங்கு. பதவி ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு உன் கடமை அதிகரிக்கிறது; உரிமை குறைகிறது.

6. சங்கத்தின் வேலைகள் ஒழிந்த நேரங்களில் கவனிக்கப் படவேண்டியவை என்று எண்ணாதே. அன்றாடம் அவசியம் செய்ய வேண்டிய வேலைகளாகவே அவைகளைக் கருத வேண்டும்.

7. சங்கத்தின் கணக்குகளை ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்றாடக் கணக்குகளை அன்றாடம் முடித்துவிட வேண்டும். முக்கியமாகப் பண விவகாரங்களில் நீ நிரம்பக் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும்.

8. இதே பிரகாரம் சங்கத்தின் எந்த ஒரு தஸ்தாவேஜும் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும். யார் எந்தச் சமயத்திலே எந்த விதமான தகவல் கேட்டபோதிலும் உடனே சரியான விவகாரம் கிடைக்கிற மாதிரி தஸ்தாவேஜுகள் இருக்க வேண்டும். உன்னுடைய வீட்டுக் கணக்கையும் தஸ்தாவேஜுகளையும் எவ்வளவு அக்கறையாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ அதைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு அக்கறையுடன் சங்கத்தின் கணக்குகளையும் தஸ்தாவேஜுகளையும் வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். உன் வீட்டுக் கணக்குகளை

வெளியார் யாரும் வந்து பார்க்கப் போவதில்லை. யாருக்கும் அதைப் பற்றிச் சிரத்தையில்லை. ஆனால் ஒரு சங்கத்தின் கணக்கு களைத் தணிக்கை செய்ய, விவரங்கள் அறிய, எல்லா அங்கத்தினர் களுக்கும் உரிமையுண்டு. எனவே இது விஷயத்தில் நீ மிகவும் ஜாக்கிரதையுடனிருக்க வேண்டும்.

9. சங்கத்தின் வார அல்லது மாத அல்லது வருஷக் கூட்டத்தில், நீ பொறுப்பேற்றுச் செய்த காரியங்களைப் பற்றிப் பலர் - சங்க அங்கத்தினர்கள்-பலவிதமான கேள்விகள் கேட்பார்கள். அவர்கள் கேட்கிற கேள்விகள் உண்மையான சந்தேகத்தின் மீது எழுந்தவையா யிருக்கலாம்; அல்லது உன்னுடைய கண்ணியத்தை யும் பொறுப்புத் தன்மையையும் பரிசோதிப்பதற்காக இருக்கலாம். எப்படியிருந்த போதிலும், நியாயமாகக் கேட்கப்படுகின்ற, கூட்டத் தின் தலைவரால் அனுமதிக்கப்படுகின்ற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் நீ சாவதானத்துடனும் பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

10. பிரதி தினமும் சங்கத்தின் இடத்திற்கு நீ போக வேண்டும். சங்கத்தை உன் இடத்திற்கு வரவழைத்துக் கொள்ளாதே. அதாவது சங்கத்தின் விவகாரங்களைச் சங்கத்திற்கே சென்று கவனிக்க வேண்டும்.

11. சங்கத்தை உன் சொந்த காரியத்திற்காக உபயோகித்துக் கொள்ளாதே. சங்கத்தின் சிப்பந்திகள் உன் வீட்டுச் சிப்பந்திகளல்ல. சங்கத்தின் சாமான்கள் உன் வீட்டுச் சாமான்களல்ல. இது விஷயத் தில் நீ நிரம்ப கண்டிப்பாயிருக்க வேண்டும்.

12. சங்கத்திலே நீ வகிக்கும் பதவியைக் கொண்டு எந்தவித மான் சலுகைகளையும் அடையப் பாராதே. பதவி,

கடமையின் பீடம்; சலுகைகளை வாங்கிக் கொடுக்கும் சாதனமல்ல.

13. பதவியிலிருந்து கொண்டு, சங்க அங்கத்தினர் விஷயத்தில் ஏழை பணக்காரர் என்ற வித்தியாசமோ, உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற வித்தியாசமோ, வேறு எந்தவிதமான வித்தியாசமோ நீ பாராட்டக் கூடாது. எல்லோரிடத்திலும் நீ பாரபட்சமின்றி நடந்து கொள்ள வேண்டும். பணக்காரர் சிலர், சில நூறு ரூபாய்கள் மொத்தமாகச் செலுத்திவிட்டு, சங்கத்தின் போஷகர் என்ற கௌரவஸ்தானமுடையவராயிருக்கலாம். வேறு சிலர் அணாக்கணக்கில் சந்தா செலுத்திவிட்டு சாதாரண அங்கத்தினராயிருக்கலாம். இந்த இருதரத்தினர் விஷயத்திலும் நீ ஒரே மாதிரியாகவே நடந்து கொள்ள வேண்டும். போஷகர் வந்தால் பல்லிளிப்பதும், அங்கத்தினர் வந்தால் அசட்டையாயிருப்பதும் கூடவே கூடாது.

14. ஒரு சங்கத்தில் பதவிகள் வகிப்போர் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான அந்தஸ்தனுடையவரே. ஒருவருக் கொருவர் ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாது. தலைவராயிருப்போர், காரியதரிசியைத் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர் என்றும், அப்படியே, காரியதரிசியாக யிருப்போர், தலைவரைத் தமக்கு மேலதிகாரி யென்று கருதுவதும் நிரம்ப தவறு. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான கடமையும் பொறுப்பும் இருக்கின்றன வென்பதற்காகவே ஒரு சங்கத்தில் பல பதவிகள் இருக்கின்றன. இந்தக் கடமைகளிலே, இந்தப் பொறுப்புகளிலே ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாது.

15. நீ பதவி யேற்றுக் கொண்டவுடன், உன்னுடைய உத்தியோக காலத்தில் என்னென்ன செய்யப் போகிறாய்

என்பதைப் பற்றி ஒரு திட்டம் போட்டுக் கொள். அப்படித் திட்டம் போடுவதற்கு முன், சங்கத்திலுள்ள சாதனங்களையும், உன்னுடைய சக்தியையும் கவனித்துக் கொள். நீ போடுகிற திட்டம் அனுஷ்டான சாத்தியமானதா யிருக்க வேண்டும்; சங்க அங்கத்தினர் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் பெறுவதாயிருக்க வேண்டும்.

16. சங்க உத்தியோகஸ்தர்களின் தேர்தல்கள் நடைபெறுகிற போது ஒவ்வொரு தடவையும் நீ போட்டிப் போடாதே. மற்றவர் களுக்கும், உன்னைப்போல் பதவி வகிக்க வேண்டுமென்று ஆசை யிருக்கு மல்லவா? அவர்களுக்கு நீ இடங்கொடுக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல; நீ பதவி யிலிருந்த காலத்தில் அடைந்த அனுபவத்தை அவர்களுக்குச் சொல்லித்தர வேண்டும்.

17. எந்த ஒரு காரியத்தையும் அரைகுறையாகச் செய்யாதே. 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்ற மூதாட்டியின் வாக்கியம் எப்பொழுதும் உன் நினைவிலிருக்கட்டும்.

18. கடைசியாக, எந்த ஒரு விஷயத்தையும் அற்பமென்று அலட்சியம் செய்யாதே இன்று அணுவாயிருப்பது நாளையே மகத்தானதாகிவிடலாம். சிறிய விஷயத்திலே, நீ எப்படி நடந்து கொள்கிறாய் என்பதைப் பார்த்துத்தான் பெரிய விஷயத்தை உன்னிடம் ஒப்படைப்பர். எனவே பெரிய விஷயத்தை நீ சாதிக்க வேண்டுமானால் சிறிய விஷயத்தில் நீ கண்ணாங் கருத்துமாயிருக்க வேண்டும்.

இப்படிக்கு,

உன் சேவையிலே சிறப்படைய விரும்பும்,

பாரத மாதா.

6. பிரச்சாரம்

மகனே! தேசத் தொண்டிலே பிரச்சாரம் ஒரு முக்கியமான அம்சம். நீ எந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறாயோ, எந்தக் கொள்கையிலே உனக்குப் பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அதை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதும், அவர்களைப் பின்பற்றச் செய்வதும் உனது கடமையாகும். இதற்கே பிரச்சாரம் என்று பெயர். இந்தப் பிரச்சாரத்தை நீ பல வகைகளில் செய்யலாம். எந்த வகையில் செய்வதற்கு உன்னால் முடியும் என்பதை நீயே தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏற்கனவே நான் கூறியபடி உன்னால் எதைச் செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்யவே நீ முற்பட வேண்டும். உன்னால் முடியாது என்று உனக்குச் சிறிது சந்தேகந் தட்டினால் கூட அதில் பிரவேசியாதே தன்னம்பிக்கையோடு தொடங்கப் படுகிற காரியந் தான் வெற்றியளிக்கும். ஒரு காரியத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு முன் அதைப்பற்றித் தீவிரமாக யோசனை செய். அதன் பலாபலன்களை, சாதக பாதகங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதில் சிறிது காலமேனும் செலவிடு. கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்த பின் அந்தக் காரியத்தில் பிரவேசித்த பிறகு, அதிலிருந்து பின்வாங்காதே. கடைசி வரையில், அந்தக் காரியத்தின் முடிவைக்காண்கிறவரையில், அதற்காகவே நீ பாடுபட வேண்டும். 'எண்ணித் துணிக கருமம், துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்பது இழுக்கு' என்ற வள்ளுவர் வாக்கு உன் பிரச்சாரத்திற்கு வழிகாட்டியாயிருக்கட்டும்.

பிரச்சார நிமித்தம் நீ பலரோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டி யிருக்கும். அதற்காக அநேகருடைய வீட்டுக்கு நீ போக நேரிடும். அப்படியே அநேகர் உன் வீட்டுக்கு வரக்கூடும். உன் வீட்டுக்கு வருகிறவர்கள், எந்த நேரத்தில் வந்தால் சௌகரியமாயிருக்கும், அப்படி வருகிறவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும், எவ்வளவு குறைவான வார்த்தைகளில் விஷயத்தைத் தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றெல்லாம் நீ எதிர்பார்க்கிறாயோ அப்படியே மற்றவர்கள் வீட்டுக்கு நீ போகிறபோதும் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒருவரை, பிரசங்கம் செய்யுமாறு அழைக்க அவர் வீட்டுக்குப் போகிறாய் என்று வைத்துக்கொள். அவருடைய அலுவல்களென்ன, அவர் எந்த நேரத்தில் வீட்டில் இருப்பார், எந்த நேரத்தில் சென்றால் பிரசங்கம் செய்ய ஒப்புக் கொள்ளும் மனோநிலையில் இருப்பார் என்பவைகளை ஒருவாறு முன் கூட்டியே தெரிந்து கொண்டு சென்றால் உன் காரியம் பலிதமாகும்; அவரும் உன்னிடம் முகங்கொடுத்துப் பேசுவார்; அவரிடத்தில் நீ வைத்திருக்கிற மதிப்பு, அவர் உன்னிடத்திலே காட்டுகிற பிரியம் ஆகிய இரண்டும் வளரும்.

ஏதேனும் ஒரு சங்கத்தில் பொறுப்பு வகிக்கும் ஒரு சிலருக்கு நல்ல வெயில் நேரத்தில்தான் ஓய்வு கிடைக்கிறது. அந்த ஓய்வு நேரத்தை, யாரையாவது ஒரு பிரசங்கியைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயோ, அந்தப் பிரசங்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கக் கூடிய ஒருவரைத் தேடிப்பிடிப்பதிலேயோ செலவிட்டு, காரியத்தை முடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அந்த வெயில் வேளையில் யாரை நாடி அவர்கள் போகிறார்களோ அவர் உறங்கிக் கொண்டிருப்பார்; அல்லது சாப்பாட்டு விடுதியில் தமது குடும்பத் தாருடன்

அளவளாவிக் கொண்டிருப்பார். அப்பொழுது அவரை அணுகுவது அவ்வளவு உசிதமாயிராது. அப்படியே இரவு நேரத்தில் சுமார் எட்டு மணிக்கு மேல் ஒருவரைத் தொந்திரவு படுத்துவதும் நல்லதல்ல.

மற்றும், ஒருவரை, அவருடைய உத்தியோகம் பார்க்கிற இடத்திற்குச் சென்று பிரசங்கம் செய்யுமாறோ அல்லது கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்குமாறோ கேட்பது அவ்வளவு சரியல்ல. கூடியமட்டில் அவருடைய வீட்டிலேயே சந்தித்துப் பேசுவதுதான் நல்லது. அப்படி வீட்டுக்குச் சென்று காண முடியாமல் காரியாலயத் திலேயே சென்று காணவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால், சுருக்க மான நேரத்தில் குறைவான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவரை இணங்குமாறு செய்து கொண்டு வெளியே வந்துவிட வேண்டும்.

எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்யவேண்டுமென்று நீ விரும்புகிறாயோ அந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தெளிவாகப் பேசக்கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்த ஒருவரையே நீ பிரசங்கத்திற்கு அழைக்க வேண்டும். ஒருவருக்கு எல்லா துறைகளிலும் பயிற்சி இருக்க முடியாது. ஒருவர், எல்லா விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசலாம். வாசாலகமுள்ள ஒருவருக்கு இந்தக் காலத்திலே இது மகா சுலபம். அச்சடித்த புத்தகங்கள் அலமாரிக் கணக்கில் நமக்குத் துணை செய்ய இருக்கிறபோது, பேசுவதற்கு விஷயந்தான் அகப் படாதா? பேசத்தான் முடியாதா? ஆனால் அப்படிப் பேசுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? பேசுவோருக்கும் நன்மையில்லை; கேட்போருக்கும் வளர்ச்சியில்லை. நாம் பேசுகிற எந்த ஒரு விஷயமும் கூடியமட்டில் நம்முடைய அனுபவத்தோடு ஒட்டியதாயிருக்க வேண்டும்; அல்லது எதைப்பற்றி நமக்குப்

பாரிபூரண ஞானம் இருக்கிறதோ, எந்த விஷயத்தில் நமக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டு அதை எல்லோருக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதையே பேச வேண்டும்.

மற்றவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, உனக்கும் இதே வார்த்தை தான். உன்னை யாராவது பிரசங்கத்திற்கு அழைத்தால், உனக்கு எந்த விஷயத்தில் அதிகமான பரிச்சயம் உண்டோ அந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசவே நீ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்; விஷயத்தின் தலைப்பையும் நீயே கொடுத்து விடுவது நல்லது. அப்படி உடனே முடிவு செய்து தலைப்பின் பெயரைச்சொல்ல முடியாவிட்டால் பின்னாடி தெரிவிப்பதாகவோ, அல்லது வந்து கேட்டுக்கொண்டு போகுமாறோ சொல்ல வேண்டும். 'உங்கள் இஷ்டப்படி தலைப்பைப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சிலர் அலட்சியமாகச் சொல்லி விடுகிறார்கள். இது, சில சமயங்களில் விபரீதமாகப் போய்விடு மென்பதை இவர்கள் உணர்வதேயில்லை. இவர்கள் பேச நினைத்திருப்பது ஒரு விஷயமாயிருக்கலாம்; ஆனால் விஷயத்தின் தலைப்பு, வேறு அர்த்தத்தை, சில சந்தர்ப்பங்களில் நேர்மாறான அர்த்தத்தைக் கூட, கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்கலாம். ஆகவே, பேசப்போகிற விஷயத்தின் தலைப்பைப் பேசுவோரே கொடுத்துவிடுவது நல்லது. அப்படிக் கொடுப்பதையும், எழுதிக் கொடுப்பது இன்னும் நல்லது. வாய்மொழியாகச் சொல்லுவதிலே, சில பிரதி கூலங்கள் இருக்கின்றன. எப்படியென்றால், விஷயத்தின் தலைப்பைக் கேட்டுக் கொண்டு போகிறவருடைய ஞாபக சக்தியே அவரைச் சில சமயங்களில் கைவிட்டுவிடலாம். அல்லது நாமே அவசரத்தில் அல்லது பேசப்போகிறோமென்னும் உற்சாகத்தில் ஒன்றை மனத்திலே எண்ணிக் கொண்டு வேறொன்றை வாயால் சொல்லிவிடலாம்.

ஒரு சமயம், ஜீவகாருண்ய சங்கத்தின் காரியதரிசியொருவர், ஒரு பிரசங்கியிடம் வந்து அஹிம்ஸையைப் பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். பிரசங்கியும் ஒப்புக் கொண்டு, 'அஹிம்ஸையின் பிதாமகன்' என்று தாம் பேசப்போகும் விஷயத் திற்குத் தலைப்புக் கொடுத்து, இந்தமாதிரியே பிரகடனம் செய்யுமாறு கூறினார். இப்படிக்கூறியது வாய்மொழியால். இதனால் ஏற்பட்ட விபரீதம் என்னவென்று கேட்கிறீர்கள்? பிரசங்கியார் சொன்ன விஷயம், காரியதரிசியின் காதில் எப்படி விழுந்ததோ தெரியாது; அவர், 'அஹிம்ஸையும் பிதாமகனும்' என்று பிரகடனம் செய்துவிட்டார். அதனோடு கூட, பிரசங்கத்திற்குத் தலைமை வகிக்க இசைந்த பெரியாரிடம் இப்படியே தெரிவித்துவிட்டார். இதன் விளைவு என்னவாயிற்றென்றால், பிரசங்கியார், 'அஹிம்ஸையின் பிதாமகன்' என்ற தலைப்புக் கேற்றாற்போல், குறிப்புகள் எடுத்துக் கொண்டு பிரசங்கத்திற்குப் போனார். ஆனால் தலைவரோ, 'அஹிம்ஸையும் பிதாமகனும்' என்ற தலைப்புக்கேற்றாற்போல் குறிப்புகள் எடுத்துக் கொண்டு பிரசங்கத்திற்கு வந்திருந்தார்! சொற்பொழிவும் தலைமையுரையும் எவ்வளவு பொருத்தமா யிருக்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்? ஒரே குழப்பந்தான். ஆகவே உன் பிரசங்கத்தின் தலைப்பை ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் குறித்துக் கொடுத்துவிடுதல் நல்லது.

சிலர், தாங்கள் எதைப்பற்றி வேண்டுமானாலும் பேசுவதற்குத் தயாராயிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்வதனால், தங்களுடைய சர்வ விஷய ஞானத்தைப் புலப்படுத்திக் கொள்வதாக அவர்களுக்கு எண்ணம். நீ ஒரு போதும் அப்படிச் செய்யாதே. ஒருவன், தன்னை,

'சகலகலாவல்லுனன்' என்று சொல்லிக் கொண்டால் அவனை நம்பாதே. நுனிப்புல் மேய்கிறவர்கள்தான் அப்படிச் சொல்வார்கள். உன்னால் எந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தெளிவாகச் சொல்ல முடியுமோ, எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினால், உன்னைப் பிரசங்கத்திற்கு அழைக்கிற ஸ்தாபனத்தின் கொள்கையைப் பலரும் முன்னைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்வார்களோ அப்படிப்பட்ட விஷயத்தையே நீ பேசவேண்டும். அந்த மாதிரி உன்னால் பேசமுடியாது என்று உனக்குப் பட்டதேயானால் பேசுவதற்கு ஒப்புக் கொள்ளாதே; கண்டிப்பாக மறுத்துவிடு. அதனால் உன் கௌரவம் குறைந்து போகாது; பிரசங்கத்திற்கு அழைக்க வந்தவர், உன்னைத் தாழ்வாகக் கருதமாட்டார்.

நீ எந்த ஸ்தாபனத்தில் அங்கம் வகிக்கிறாயோ அந்த ஸ்தாபனத்தில் அங்கத்தினராகச் சேருமாறு சொல்லவோ, அல்லது அந்த ஸ்தாபனத்தின் அபிவிருத்திக்காக நன்கொடை வசூலிக்கவோ நீ சில முக்கியஸ்தர்கள் வீட்டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கும். அப்படிப் போய்ச் சந்தித்துப் பேசுகிற போது அவர்களை அனாவசிய மாகப் புகழ்ந்து பேசாதே. அவர்கள் அங்கத்தினராகச் சேர்ந்தால் தான் ஸ்தாபனம் செல்வாக்குப் பெறுமென்றும், அல்லது அவர்களுடைய பண உதவி இல்லாமல்தான் ஸ்தாபனம் அபிவிருத்தி யடைய முடியாமலிருக்கிறதென்றும், அவர்களை ஸ்தோத்திரம் செய்து பேசுகிற முறையில் ஸ்தாபனத்தை இழிவுபடுத்திப் பேசாதே. ஒருவனிடத்திலே இல்லாத குணங்களை அவனிடத்திலே இருப்பதாக வைத்துப் புகழ்ந்து பேசுவது அவனை நாம் தவறான நிலையில் கொண்டு போய் வைப்பதாகும். அப்படியே நாமும் நம்முடைய சுயமதிப்பு ஸ்தானத்திலிருந்து இறங்கி விடுகிறோம். எந்தக் காரியங்கள்

பூர்த்தியடைய வேண்டுமென்பதற்காக நீ மற்றவர் களுடைய உதவியை நாடுகிறாயோ, அந்தக் காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துச் சொல்லு; அந்தக் காரியங்களைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசு. அந்தக் காரியம் நல்ல தென்றுப்பட்டு அதற்காக ஒருவர் உதவி செய்ய முன்வரவேண்டுமே தவிர, உனது தாட்சண்யத்திற்காகவோ, அல்லது தங்களுக்கு மறைமுகமான சாதகம் ஏதேனும் கிடைக்கு மென்பதற்காகவோ யாரும் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் சேரக்கூடாது; அதற்குப் பண உதவி செய்யக்கூடாது. அப்படிச் சேருவார்களானால் அல்லது பண உதவி செய்ய முன் வருவார்களானால் நீ அவர்களைக் கண்டிப்பாகத் தடுத்துவிட வேண்டும்.

ஒருவரால் சில காரியங்கள் ஆக வேண்டியிருக்கிற தென்பதற்காக அவரைப் பாராட்டிப் பேசுகிற உற்சாகத்திலே, மற்றவர்களை நீ குறைவாகச் சொல்லாதே; மற்றவர்களுடைய பொது நல சேவைகளில் குற்றங்காண்பதும், அவர்களுடைய அந்தரங்க சுத்தியில் சந்தேகங் கொள்வதும் மிகக் கேவலமாகும். மனிதப் பிறவி எடுத்திருக்கிற ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதோ ஒருவித குறை இருக்கத் தான் செய்யும். குறையில்லாத மனிதன் கடவுளல்லவோ? ஆகவே குறைகளை நீக்கி குணத்தையே நாம் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான குறையை நாம் கண்டு கொண்டு போனோமானால், கடைசியில் நாமே குறை மயமாகப் போய்விடுவோம். நம்மிடத்திலே அற்ப சொற்ப மாயிருந்த நல்ல தன்மைகள் கூட நாளாவட்டத்தில் மறைந்தொழிந்து போகும். இது மகா ஆபத்து. ஆகவே, நம்முடைய சுய நன்மைக்காகவாவது, சுயவளர்ச்சிக் காகவாவது, மற்றவர்களைக் குறை கூறாமலிருப்பது நல்லது.

மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறைவாகப் பேசாதிருப்பதோடு கூட உன்னைப் பற்றியும் நீ தாழ்வாகப் பேசிக் கொள்ளக் கூடாது. அதேசமயத்தில் உன் பேச்சில் தன்முனைப்பும இருக்கக்கூடாது. உன்னுடைய கல்வி விசேஷத்தைப் பற்றியோ, நீ செய்கிற தொண்டின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியோ, அதிகமாக சிலாகித்துப் பேசாதே. மற்றவர்கள் உன்னுடைய அறிவு ஆற்றலைப் பற்றியும், உன்னுடைய சேவையின் மகத்துவத்தைப் பற்றியும் பேச வேண்டுமே தவிர, நீயே புகழ்ந்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்வாயானால் மற்றவர்களுடைய பரிகாசத்திற்குத்தான் ஆளாவாய்.

பிரச்சார நிமித்தம் நீ வெளியூர்களுக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கும். அப்படிச் செல்கிறபோது, குறைவான வசதிகளை எதிர்ப்பார்த்துப்போ. உன் வீட்டில் என்னென்ன வசதிகளுடன் இருந்தாயோ அந்த வசதிகளையெல்லாம் நீ வெளியிடங்களில் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. நீ ஓரிடத்திலே சென்று தங்குவது, அந்த இடத்திலுள்ளவர்களுக்குச் சுந்தோஷமாயிருக்க வேண்டுமே யொழிய சங்கடமாயிருக்கக் கூடாது. யாருடைய அழைப்பின் மீது சென்றிருக்கிறாயோ அவர்களுடைய சௌகரியா சௌகரியங்களை நீ அனுசரித்துக் கொண்டு போகவேண்டும். இன்னின்ன விதமான உபசரணைகளை நீ எதிர்பார்க்கிறாய், எந்தவிதமான சாப்பாடு உனக்குப் பிடிக்கும் என்பன போன்ற விஷயங்களை அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கும் சௌகரியத்திற்குமே விட்டு விடு. நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ உன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புகளைச் சொல்லாமலிருத்தல் நல்லது.

எந்த இடத்திற்கு நீ சென்றாலும் தொண்டன் என்ற தோரணையில் செல்லு; தலைவன் என்ற தோரணையில் செல்லாதே. தலைமைப் பதவி, உன்னை நாடி வரவேண்டுமே தவிர அதனை நீ நாடிச் செல்லக்கூடாது.

வெளியூர்களுக்கு நீ உன் சொந்தப் பணத்தைச் செலவிட்டுக் கொண்டு போனால், ரெயிலில் நீ எந்த வகுப்பிலே போனாலும் பரவாயில்லை. அப்படியே ஒரு பணக்காரர், உன்னை எந்த வகுப்பிலே அழைத்துக் கொண்டு போனாலும் அதைப் பற்றியும் கேள்வியில்லை. ஆனால் சாதாரண பொருளாதார ஸ்திதியுடைய ஒரு பொது ஸ்தாபனத்தின் செலவில் அல்லது அதன் அழைப்பின் மீது நீ செல்வாயானால் கூடியமட்டில் நீ மூன்றாவது வகுப்புப் பிரயாணியாகச் செல்வதே நல்லது. பொதுப்பண விஷயத்தில் நாம் மிகவும் சிக்கனமாயிருக்க வேண்டுமல்லவா?

இப்படி மூன்றாவது வகுப்பிலே பிரயாணஞ் செய்வது எல்லோருக்கும் சாத்தியமில்லாதிருக்கலாம். தேக பலமில்லாதவர்கள், இருமல், காசம் போன்ற ஏதோ ஒரு தீராத வியாதியினால் எப்பொழுதும் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள் மேல் வகுப்புகளில் பிரயாணஞ் செய்வதை யாரும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள்.

சிலருக்குப் பிரயாணத்தின் போதுதான் ஓய்வு கிடைக்கிறது; அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். இப்படிப் பட்டவர்கள் மேல் வகுப்புகளில் பிரயாணஞ் செய்வது நல்லது. ஏனென்றால் மறுநாள், சென்ற இடத்தில் இவர்கள் சுறுசுறுப்பாக வேலை பார்க்க முடியும். பிரயாண அலுப்பைத் தீர்த்துக் கொள்வதற் கென்று ஒரு நாள் வீணாகாது. எதற்காக இந்தப் பிரயாணத்தைப் பற்றி

இவ்வளவு தூரம் சொல்கிறேனென்றால், பொதுப்பணத்தைச் செலவிடுகிறபோது, நாம் கஞ்சர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்குத்தான்.

வெளியூர்களுக்குச் செல்கிறபோது, அங்கே யாருடைய உதவியையும் நீ எதிர்பார்க்கக்கூடாது; யாரிடமிருந்தும் சலுகை பெற எண்ணக்கூடாது; குறைந்த வசதிகளை, மனமார, புன்சிரிப்பு போடு நீ ஏற்றுக் கொண்டு அதிகமான பலனைக் கொடுக்கக் கூடிய சேவையைச் செய்துவிட்டு வருவதே உன் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காக நீ இருக்கிறாயே தவிர, உன்னுடைய நன்மைக்காக மற்றவர்கள் இல்லையென்பது உன் நினைவில் எப்பொழுதும் இருக்கட்டும்.

உனது நன்மை நாடும்,

பாரத மாதா.

7. பொதுக்கூட்டம்

தேச முன்னேற்றத்திற் கென்றே வாழ்க்கை நடத்த முன் வந்திருக்கிற என் மகனே! பிரச்சாரத்தின் ஒரு முக்கியமான பகுதி பொதுக்கூட்டம். நமது கொள்கையைப் பலரறியச் செய்யவேண்டுமானால், பலர் பின்பற்ற வேண்டுமானால், முக்கியமான சிலரை, அதாவது யார் வார்த்தைக்கு மதிப்பு இருக்கிறதோ அல்லது யார் சொல்கிற வார்த்தையை மற்றவர்கள் கேட்பார்களோ அப்படிப் பட்டவர்களைத் தனித்தனியாகச் சந்தித்துப் பேசுவது ஒரு முறை; இன்னொரு முறை, பலரையும் ஒரு பொதுவான இடத்தில் கூட்டுவித்து அவர்களுக்குத் தமது கொள்கைகளை எடுத்துச் சொல்வது. முந்தின முறைக்கு நாம் சந்திக்கிற ஒவ்வொருவரையும் நாம் நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; அவரும் நம்மைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். பிந்தின முறைக்கு, எல்லோரையும் நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. ஆனால் வந்திருக்கிற எல்லோரும் நம்மை ஏதோ ஒரு வகையில் தெரிந்து கொண்டிருப்பர். சிலர் நம்மைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பர்; ஆனால் பார்த்திருக்க மாட்டார். வேறு சிலர், நம்மை அடிக்கடி பார்த்திருப்பர்; ஆனால் நம்மை இன்னாரென்று தெரிந்திருக்க மாட்டார். நம்மைப் பார்த்திருப்பவர்களைக் காட்டிலும் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பவர்கள்தான் நமக்கு முக்கியம். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் நமக்குத்

தேவை. ஏனென்றால் அவர்கள் நமது கொள்கைகளை ஜன சமுதாயத்தினிடையே கொண்டு பாய்ச்சுவதற்கான குழாய்கள் போன்றவர்.

நம்மைத் தெரியாதவர்களிடையே நம்மைத் தெரியப் பண்ணு வதற்கு ஏற்ற சாதனம் பொதுக்கூட்டம். தேச சேவையிலே ஈடுபட்டிருக்கிறவர், இந்தப் பொதுக் கூட்டத்தைப் பற்றி லேசாக நினைக்கக்கூடாது. அப்படி லேசாக நினைக்கிற மனப்பான்மை சிலரிடத்திலே இருப்பதால் தான் இதை எடுத்து நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு திறந்த வெளியில், நாலுபேரைக் கூட்டி வைத்து, இரண்டொருவரை விஷயப்பொருத்தமில்லாமல் பேச வைத்துவிட்டால் அதனோடு பொதுக்கூட்டம் கூட்டி நடத்துகிற கடமை முடிந்துவிட்டதென்று சிலர் கருது கின்றனர். அப்படி இல்லவே இல்லை. பொதுக்கூட்டத்தைக் கூட்டுவதென்றால் அதற்கென்று சில முன்னேற்பாடுகள் உண்டு; சில காரியக் கிரமங்கள் உண்டு. இவைகளெல்லாம் அனுசரித்துக் கொண்டு நடத்துகிற பொதுக்கூட்டத்தினால் உண்டாகிற பலன்களும் விசேஷமாக இருக்கும். பொது ஜனங்களைத் தன் கட்சிக்குத் திருப்பிக் கொள்ள விரும்புகிற எந்த ஒரு தலைவனும், பொதுக் கூட்டங்களைக் கூட்டுகிற விஷயத்திலும் அவைகளைத் திறம்பட நடத்துகிற விஷயத்திலும் பெரிதும் கவனஞ் செலுத்துகிறான். முஸோலினி, ஹிட்லர், கமால் அத்ததூர்க், டிவேலரா ஆகியோர் இவ்விஷயத்தில் கைதோர்ந்தவர்கள். இவர்களுடைய இந்தத் திறமை, இவர்கள் அரசாங்கத் தலைமைப் பதவியைப் பெறுவதற்குப் பெரிது உதவி செய்தது.

பொதுக் கூட்டங்களைக் கூட்டத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர், பொதுக்கூட்டங்களில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதைத் தெரிந்துக் கொள்வது அவசியமாகும். அப்படித் தெரிந்து கொள்வதனால், கூட்டம் கூடுகிறவர்களுடைய சிரமம் குறைகிறது; நம்முடைய உணர்ச்சியும் ஓர் ஒழுங்குக்குட்படுகிறது. ஆதலால், முதலில் பொதுக் கூட்டங்களில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதைக் கீழே வரிசைப்படுத்திக் கூறுகிறேன்.

1. கூட்டம் எத்தனை மணிக்குக் கூட இருக்கிறதோ அதற்கு முன்னதாகவே நீ போய் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு விட வேண்டும். நீ காலந்தாழ்ந்து போவதனால், கூட்டத்தைக் கூட்டுகிற வர்களும், காலந்தாழ்ந்தே கூட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்றும் காலந்தாழ்ந்துபோவதனால், நம்முடைய பொறுப்புணர்ச்சிக்கு நாமே மதிப்புக் கொடாதவர்களாகிறோம். எந்த நோக்கத்திற்காகக் கூட்டம் கூட்டப்படுகிறதோ அந்த நோக்கத்தில் நமக்கு எவ்வளவு அக்கறையில்லையென்பதைக் காட்டிக் கொள்கிறோம். ஆகவே குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஓரிரண்டு நிமிஷங்களுக்கு முன்னாடியாவது நீ கூட்டத்திற்குப் போய் விட வேண்டும்.

2. கூட்டம் சுமார் இத்தனை மணி நேரத்திற்குள் முடியுமென்று உனக்கு உத்தேசமாகத் தெரியுமல்லவா? அத்தனை மணி நேரம்வரையில் நீ கூட்டத்திலே இருக்க முடியும், வேறு ஜோலி யில்லையென்று தெரிந்தால், முன் வரிசையில் போய் உட்கார்ந்து கொள். அதனால் உனக்கு நன்மை; மற்றவர்களுக்கும் அசௌகரிய மில்லை. அப்படிக்கின்றி கூட்டத்தின் நடுவிலேயே எழுந்து போக வேண்டியிருக்கு

மென்று தெரிந்தால், கடைசி வரிசையில், அதாவது மற்றவர்களுக்குத் தொந்திரவு கொடாமல் எழுந்து போகக்கூடிய ஓரிடத்தில் அமர்ந்துகொள். எழுந்து போகிற போது, ஓசைப் படுத்தாமலும் மற்றவர்கள் கவனம் உன்மீது படாதபடிக்கும் எழுந்து போ. பொதுவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் கூட்டம் முடிகிற வரையில் இருந்து விட்டுப் போவதுதான் நல்லது. அதுதான், கூட்டத்தின் நோக்கத்தில் உனக்குச் சிரத்தை இருக்கிறதென்பதற்கு அடையாளம்.

3. கூட்டத்திலே வந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு விட்டபிறகு, பின்னாடி யார் யார் வருகிறார்கள் என்று அடிக்கடி திரும்பிப் பாராதே. அப்படியே பெண்கள் இருக்கிற பக்கம் ஆண்களும், ஆண்கள் இருக்கிற பக்கம் பெண்களும் முறைத்துப் பார்த்தல் மரியாதையல்ல. நம்முடைய கவனம் பூராவும் மேடை மீதே இருக்க வேண்டும். தவிர, கூட்டத்தின் வேறோரிடத்தில் நமக்குத் தெரிந்த யாராவது ஒருவர் வந்திருந்தால், அவரை அழைத்து நம் பக்கத்தில் உட்கார்த்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக அவரைக் கைதட்டிக் கூப்பிடுதலும் அல்லது சீட்டியடித்து அழைத்தலும் தவறாகும்.

4. கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது, இடையிடையே நம் நண்பர்களோடு குசுகுவென்று பேசிக் கொண் டிருக்கக்கூடாது. பிரசங்கியாரைப் பற்றியோ, பிரசங்கத்தைப் பற்றியோ நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை உடனுக்குடன் நம் நண்பர் களிடம் சொல்லித் திருப்தி யடைந்து விடக்கூடாது. அதில் எவ்வித பெருமையுமில்லை. நாம் இடையிடையே பேசிக் கொண்டிருப்போ மானால், அது, பிரசங்கம் செய்கிறவர்களுடைய எண்ணப் போக்கைச் சிதைப்பதாகும்.

5. பிரசங்கம் செய்கிறவர்களுடைய நடை, உடை, பாவனை களைப் பற்றியோ, அவர்கள் பிரசங்கம் செய்கிற தோரணையைப் பற்றியோ பரிகாசம் செய்வதும், அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டிச் சிரிப்பதும், நம்மிடத்திலேயுள்ள கீழான தன்மைகளின் வெளித் தோற்றங்களாகும். நம்மைப் பார்த்து ஒருவர் பரிகசித்தாலோ அல்லது சிரித்தாலோ, நாம் எந்தவிதமான உணர்ச்சியை அடைவோம் என்பதைச் சிறிது யோசனை செய்து பார்த்துக் கொண்டோமானால், அந்தப் பரிகாசத்தையும் சிரிப்பையும் சீக்கிரத்தில் விட்டு விடுவோம்.

6. கூட்டத்தில் பிரசங்கம் செய்கிறவர்கள் அல்லது தலைமை வகிக்கிறவர்கள், தங்களைச் பேசச் சொன்னதற்காக அல்லது தலைமை வகிக்கச் சொன்னதற்காக வந்தனமளிப்பதாகச் சொல்வது ஒரு சம்பிரதாயம். இப்படி அவர்கள் சொல்கிறபோது கைத்தட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்படியே அநுதாபத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் படுகிற போதும் கைதட்டுதல் அனாவசியம்.

7. பிரசங்கம் செய்கிறவர்களைப் பார்த்துச் சிலர் கேள்வி கேட்பதுண்டு. அப்படிக் கேள்வி கேட்பதில் தவறொன்று மில்லை. ஆனால் நம்முடைய கேள்விகள், நமக்குள்ள உண்மையான சந்தேகத் தின் மீது எழுந்தவையாயிருக்க வேண்டும்; பிரசங்கம் செய்கிறவர் களுடைய திறமையைப் பரிசோதிக்கிற நோக்கத்தோடு கூடியதா யிருக்கக் கூடாது. கேட்கிற கேள்வியும் மரியாதையான பாஷையில் அமைந்திருக்க வேண்டும். சில பிரசங்கிகள், தங்களுடைய பதில் களை யோசித்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பார்கள்; யோசித்துச் சொல்ல வேண்டிய பதில்களாகவே அவை இருக்கும். இதற்காக, பிரசங்கிகளைத் திறமையற்றவர்களென்று

கருதிவிடக் கூடாது. ஒருவரைப் பார்த்துத் திறமையற்றவர் என்று சொல்லிவிடுவது சுலபம். அப்படிச் சொல்லி விடுவதனால் நாம் திறமையானவர்களாக எப்படி ஆகிவிடுவோம்?

8. சிலர், பிரசங்கம் கேட்கப்போகிற இடத்திலே, தின்பண்டங் களை எடுத்துக் கொண்டு போய், தின்ன ஆரம்பித்துவிடுகிறார்கள். இது மிகக் கேவலம். செவிக் குணவு பெறப்போகிற இடத்திலே வயிற்றுணவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கலாமா?

9. இருமல், தும்மல் முதலியன அதிகமாகவுடையவர்கள், கைக்குழந்தையுடைய தாய்மார்கள் ஆகியோர், கூட்டத்தின் கடைசி வரிசையில் இருந்து கொள்ளுதல் நல்லது. அவசியமான பொழுது, கூட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கு அசௌகரியமில்லாதபடி சிறிது எட்டினாற்போல் போவதற்கு அனுகூலமாகியிருக்கும்.

இனி, கூட்டத்தைக் கூட்டுகிறவர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய சில விஷயங்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறுகிறேன்.

1. கூட்டம் நடைபெறுகிற இடம், கூடியமட்டில் வெளிச்ச முள்ளதாகவும், காற்றோட்டமுடையதாயும் இருக்க வேண்டும். போதிய வெளிச்சமும் காற்றும் இல்லா விட்டால் பேசுகிறவர்களுக்கு உற்சாகமும், கேட்கிறவர்களுக்குச் சிரத்தையும் குறைந்து போய் விடுகிறது. எந்த நோக்கத் திற்காகக் கூட்டம் கூட்டப்படுகிறதோ அந்த நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கு இடையூறு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆகவே நல்ல வெளிச்சமும் காற்றோட்டமும் இருக்கிற இடத்தில், அதுவும் கொஞ்சம் விசாலமான இடத்தில் கூட்டத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்தல் அவசியமாகும்.

2. கூட்டம் நடைபெறுகிற விவரத்தை துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாகவும் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் கூடிய மட்டில் முன் கூட்டியே பொதுஜனங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். கூட்டம் கூட்டுகிறவர்கள் தங்கள் நண்பர்கள் சிலருக்குக் கூட்டம் நடைபெறுகிற விஷயத்தைத் தெரிவித்துவிட்டால் அதுவே போது மென்று நினைத்தால் அது தவறு. நண்பர்கள் பொதுஜனங்களல்ல.

3. கூட்டத்தை, குறிப்பிட்ட காலத்தில் தொடங்கி விட வேண்டும். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் தாமதப் படுத்தலாகாது. இதைக் கொஞ்சம் வலியுறுத்திச் சொல்ல வேண்டியது அவசியமா யிருக்கிறது. 'ஐந்து மணி என்று அறிவித்துவிட்டு ஐந்தரை மணிக்கு ஏன் தொடங்குகிறீர்கள்' என்று கேட்டால் 'இந்தியன் பங்சவாலிடி' (Indian Punctuality) என்று பல்லிளிக்கிறார் சிலர். இந்தியர்களுக்கென்று தனியான ஒழுங்கு முறை இருக்கிறதா என்ன? ஐந்து மணி என்று அறிக்கையில் வெளியிட்டால்தான், ஐந்தரை மணிக்காவது ஜனங்கள் வருவார்கள் என்ற எண்ணத்துடனேயே அறிக்கையைத் தயாரிப்பது, இந்தியர்களுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டிருக்கிற விசேஷமான குணமா என்ன? இப்படிச் செய்வதனால் நம்முடைய ஒழுங்கற்ற தன்மையை நாமே ஊர்ஜிதம் செய்துகொள்கிறோம். இது மகா கேவலம். யார் வந்தாலும் வராவிட்டாலும், எவ்வளவு குறைவான பேர் வந்திருந்தாலும், குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கூட்டத்தைத் தொடங்கி விடுவதென்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டு அப்படியே செய்து காட்டுங்கள். இரண்டொரு கூட்டங்களுக்குப்பிறகு, குறிப் பிட்ட நேரத்திற்கு முன்னதாகவே எல்லாரும் வந்து விடுகிறார்களா இல்லையா என்று பாருங்கள்.

4. கூட்டத்திலே பேசவேண்டும், அல்லது தலைமை வகிக்க வேண்டுமென்று யாரையாவது கேட்க விரும்பினால், அவரவர் களுடைய வீட்டிலே போய்க் கேட்பதுதான் முறை. வழியிலேயே எங்கேயாவது சந்திக்கிற போதோ, அல்லது பொதுவான இடத்திலே யதேச்சையாகச் சந்திக்கிற போதோ கேட்டு சம்மதத்தைப் பெறப் பார்ப்பது உசிதமல்ல. யாருடைய உயர்வுக்கு நீ மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ, அந்த விருப்பத்தை நீ காரியாம் சத்தில் செய்து காட்டவேண்டுமானால், அவரவர்களுடைய வீட்டிலே சென்று அவரவர்களுடைய சம்மதத்தைப் பெறுதல் அவசியமாகும்.

5. கூட்டம் நடைபெறுவதற்குக் குறைந்தது ஒருமணி நேரத்திற்கு முந்தியே, மேஜை நாற்காலிகளை உரிய இடங்களில் போட்டுவித்தல், அலங்காரங்கள் முதலியன செய்தல், யாராருக்கு மாலைகள் அணிவிக்க வேண்டுமோ அல்லது உபசாரப் பத்திரங்கள் வாசித்துக் கொடுக்க வேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் தயாராக வைத்துக் கொள்ளுதல், விளக்குகளெல்லாம் சரியாக இருக்கின்றனவா என்று பார்த்துக் கொள்ளுதல், ஒலி பரப்பும் கருவி ஒழுங்காக வேலை செய்கிறதா என்று சரிபார்த்தல் ஆகிய இப்படிப்பட்டவைகளை யெல்லாம் நன்றாகக் கவனித்து ஒழுங்குப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். கூட்டம் தொடங்கியான பிறகு, அல்லது தலைவரோ, பிரசங்கிகளோ கூட்டத்திற்கு வந்த பிறகு மேற் சொன்னவைகளை ஏற்பாடு செய்தல் நம்முடைய அசிரத்தையையே காட்டும். எல்லா ஜோடனைகளும் பொருந்தியிருக்கிற ஒரு கூட்டத் திற்கு, ஜனங்கள் வருகிற போதே ஓர் உற்சாகத்தை யடைகிறார்கள்; உணர்ச்சி பெறுகிறார்கள்; கூட்டத்தின் நோக்கத்திலே தங்களை

ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அப்படிக்கின்றி, அவர்கள் வந்து உட்கார்ந்த பிறகு அவர்கள் கண்முன்னேயே மேடையை அலங்கரிப்பது, மேஜை நாற்காலிகளை வரிசையாகப் போடுவது முதலிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருப்போமானால், அவர்களுக்கு உற்சாகம் குன்றிவிடுகிறது; கூட்டத்தின் நோக்கத்திலே உள்ள சிரத்தையை இழந்து விடுகிறார்கள். ஆதலின் மேற்சொன்ன ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் முன்கூட்டியே செய்து கொண்டு விடுதல் மிகவும் அவசியமாகும்.

6. கூட்டத்தில் தலைமை வகிப்போர், பிரசங்கம் செய்வோர் ஆகியோருக்கு ஒரேமாதிரியான மாலைகளை அணிவித்தலே உத்தமம். இவர்களுக்குள்ளே பாகுபடுத்திக் காட்டுவது உசிதமல்ல.

7. பிரசங்க அழைப்பில் யாரார் பெயர் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறதோ அவர்களை மட்டும் பேசச்செய்ய வேண்டும். வந்திருக்கிற வர்களில் சிலர் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராயிருந்தாலும், எத்தகைய உயர்பதவியிலுள்ளவராக இருந்தாலும், எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் அவர்களைப் பேசவைத்தால், கூட்டத்தின் ஒழுங்கு முறைக்கு விரோதமாகும். தவிர, கூட்டத்திற்குப் பிரசங்கம் கேட்க வந்திருப்பவர்களைத் திடீரென்று பேசச் சொல்லுதல், அவர் களுடைய திறமையைப் பரிசோதனை செய்வது போலாகும்.

8. கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிப்பவர்கள் அல்லது முக்கியமான பிரசங்கிகள் ஆகியோருக்கு உபசாரப் பத்திரம் வாசித்துக் கொடுத்தல் என்பது இப்பொழுது ஒரு சம்பிரதாயமாகி விட்டது. இந்தச் சம்பிரதாயத்திற்கு

அடிப்படையில் எந்த அளவுக்கு உண்மை யான மதிப்பு இருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சம்பிரதாயத்திற்காக உபசாரப் பத்திரங்கள் வாசித்துக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும், உண்மையான மதிப்பு இருந்து உபசாரப் பத்திரங்கள் வாசித்துக் கொடாமல் இருப்பதே நல்லது. கஞ்சனைக் கர்ணன் என்று அழைப்பதிலே என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? அப்படி அழைத்து, அழைக்கப்படுகிற வரை அவருக்கு உரியதல்லாத ஒரு ஸ்தானத்தில் வைத்துவிடுகிறோம். அதாவது அவருடைய உண்மை நிலையை அவருக்கு அறியாமல் செய்து விடுகிறோம். இது, அவருக்கு நாம் செய்கிற நன்மையாகுமா?

9. பிரசங்க அழைப்பில் இன்னார் தலைமை வகிப்பார் என்று அறிவித்துவிட்டுப் பின்னர், கூட்டம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவரைத் தலைவராகப் பிரேரிப்பதும், ஆமோதிப்பதும் பெரும் பாலான கூட்டங்களில் நடைபெறுகிற வழக்கமா யிருக்கிறது. இது அவசியமென்று சிலரும், அனாவசியமென்று வேறு சிலரும் கருது கின்றனர். இரண்டு கட்சிகளிலும் நியாயம் இருக்கிறது. பிரசங்க அழைப்பைப் பாராமலே, ஏதோ கூட்டம் நடைபெறுகிறதே, பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று சிலர் கூட்டத்திற்கு வந்திருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இன்னார் தலைவர் என்று அறிமுகப்படுத்த வேண்டியதும், தலைவர் மூலமாக இன்னார் பிரசங்கிகள் என்று அறிமுகப்படுத்த வேண்டியதும் அவசியமாகிறது. ஆகவே, பிரசங்க அழைப்பில் தலைவர் பெயர் பொறிக்கப் பட்டிருந்தாலும் கூட்டத்தில் அவர் பெயரைப் பிரேரணை செய்து அவரைத் தலைமை ஸ்தானத்தில் அமர்த்துவது அவசியமாகு மென்று சிலர் சொல்கின்றனர். எப்பொழுது பிரசங்க அழைப்பில்

தலைவர் பெயரையும், பிரசங்கத்தின் பெயரையும் தெரியப் படுத்தி விட்டோமோ பிறகு அவர்களைப் பற்றிக் கூட்டத்தில் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியதே அவசியமில்லையென்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர். இரு சாராருடைய கருத்திலும் பிழையில்லை. ஆதலின் இதனை அடிப்படையாகக் கொண்ட சச்சரவே தேவையில்லை.

10. கூட்டத்தின் முடிவில் வந்தனோபசாரம் சொல்வதென்கிற சம்பிரதாயத்தை எவ்வளவு சுருக்கமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு சுருக்கமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும். கூட்ட முடிவில் ஜனங்கள் வீடு திரும்ப வேண்டுமென்ற ஆவலில் இருக்கிறபோது, அவர்களைச் சம்பிரதாயமான சில வார்த்தை களைக் கேட்பதற்காகக் காக்க வைக்க வேண்டியது அவசியமில்லை. இதனால் அவர்களுக்குச் சலிப்பே ஏற்படும்.

மேலே சொன்னவைகளைத் தவிர, இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றாற்போல், கூட்டங்களை நடத்துதல், கூட்டங்களில் நடந்து கொள்ளுதல் ஆகியவைகளில் என்னென்ன சேர்க்க வேண்டுமோ அல்லது எப்படி எப்படி மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் செய்து கொள்ள உனக்குத் தெரியாதா என்ன?

உன் சேவையினால் சோபிக்க விரும்பும்,
பாரத மாதா.

8. பிரசங்கம்

மகனே! பேச்சு ஒரு கலை; அதை நீ பயில வேண்டும்; அதில் நீ வல்லவனாக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உன்னுடைய பிரச்சாரம் பலனுடையதாயிருக்கும்.

பேச்சிலே என்ன இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட முடியாது. பேச்சைக் காட்டிலும் செயல் முக்கியம் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் செயலுக்குத் தூண்டுவது பேச்சு என்பதை நீ மறந்துவிடக் கூடாது. இன்னின்பபடி ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று உனக்கு எப்படித் தெரிகிறது? பிறர் சொல்லக் கேட்டுத்தானே? கல்விச் செல்வத்தைக் காட்டிலும் கேள்விச் செல்வம் விசேஷமான தென்று சொல்வார்கள். இந்தக் கேள்விச் செல்வம் எதனை முக்கியமாகக் கொண்டு பெருமையடைகிறது? பேச்சு யல்லவோ? ஒருவர் சொல்லித்தானே மற்றவர் கேட்க வேண்டும். ஆதலின், பேச்சென்ன வேண்டியிருக்கிறதென்று அலட்சியப் படுத்தக்கூடாது.

ஆனால் பேச்சுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்து விட்டு, மற்ற சிந்தனை, செயல் எல்லாவற்றையும் இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதாமலிருக்க வேண்டும். அதுதான் முக்கியம். செயலுக்குப் பேச்சு ஒரு கருவி. அந்தக் கருவிக்குள்ள கௌரவத்தை அதற்கு நீ கொடுக்க வேண்டும். அந்தக் கருவியை நன்றாக உபயோகிக்கத் தெரிந்து கொள்ள

வேண்டும். அப்படித் தெரிந்து கொண்டால்தான் நீ எடுத்த காரியத்தை நன்றாகச் செய்து முடிக்க முடியும்.

பிரசங்கம் செய்வதென்பது சுலபமல்ல. அதற்கு வெறும் படிப்பு மட்டும் இருந்தால் போதாது; உலக அனுபவம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. நீ படித்ததையும், உன்னுடைய அனுபவத்தையும் மற்றவர்களுடைய மனத்தில் பதியும் படியாக எடுத்துச் சொல்கிற சக்தி உனக்கு இருக்க வேண்டும். இந்தச் சக்தி நாள்பட்ட பயிற்சி யினால்தான் ஏற்படும். நீ ஒரு நல்ல பிரசங்கியாகப் புகழ் பெற வேண்டுமானால்,

முதலாவது உன்னுடைய திறமையிலே உனக்கு நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். 'இது மிகவும் சிக்கலான விஷயமாயிற்றே; எல்லோருக்கும் விளங்கும்படி இதை நாம் சொல்லமுடியுமா' என்ற சந்தேகம் அல்லது அதைரியம் உனக்கு ஏற்பட்டு விடுமானால், உன் வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளிவராது. உன்னுடைய படிப்பு, நீ அடைந்திருக்கிற உலக அனுபவம் எல்லாம் பிறர்க்குப் பயன்படாமல் வியர்த்தமாகிவிடும்.

இரண்டாவது, உனக்கு நிறைய ஞாபக சக்தி இருக்க வேண்டும்; அப்படி இருப்பதோடு கூட, அது உன்னை நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் கைவிட்டு விடாமல் அதனைப் பழக்கப் படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டும். ஏதேனும் ஒரு பழமொழியை நீ அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பாய்; அது உன் நினைவின் முன்னணியில் இருக்கும். இருந்தாலும் ஒரு நல்ல பிரசங்கத்தில், நீ சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிற போது, அந்தப் பழமொழியை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று கருதி அதனைச் சொல்ல வாயெடுப்பாய்; அது வரவே வராது. அது-அந்தப் பழமொழி-உன் நினைவிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்து,

உன்னை வேடிக்கை பார்க்கும். நினைவுக்கு வராமல் தலையைச் சொறிவாய்; மேலே வார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறு வாய்; 'அந்தப் பழமொழியை ஞாபகமிருந்தால் சொல்லுங்களேன்' என்கிற மாதிரியாகப் பக்கத்திலுள்ளவர்களைப் பார்த்துப் பல்லை இளிப்பாய். இந்த மாதிரியான நிலைமை உனக்கு ஏற்படாதபடி உன் ஞாபக சக்தியைப் பாதுகாத்து வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

மூன்றாவது, எந்தப் பாஷையிலே பிரசங்கம் செய்ய இருக்கிறாயோ, அந்தப் பாஷையில் நீ பூரண பாண்டித்தியம் பெற்றிருக்கவேண்டும்; அந்தப் பாஷையின் நெளிவு சுருவுகள், ஓசை நயங்கள் எல்லாம் உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நீ மனத்தில் என்ன எண்ணியிருக்கிறாயோ, எந்தக் கருத்தை வெளியிட வேண்டுமென்று நீ விரும்புகிறாயோ, அதற்குச் சரியான வார்த்தைகளை உபயோகிக்க உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நீ ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்பலாம்; ஆனால் அதை வெளியிடுவதற்குச் சரியான வார்த்தை அகப்படாமல், ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லியாக வேண்டுமே யென்பதற்காக வேறொரு வார்த்தையைச் சொல்லி வைப்பாய். அது விபரீத அர்த்தம் கொடுத்து விடும். நீ தவறாகக் கருதப்பட்டு விடுவாய். உன் சங்கல்பத்துக்கு இடையூறு ஏற்படும். ஆதலின் இந்த மாதிரியான நிலைமைக்கு நீ உன்னைக் கொண்டு வரக்கூடாது. ஒரு பாஷையின் மீது உனக்குப் பூரண ஆதிக்கம் இருந்தால்தான் உனக்கு இந்த மாதிரியான நிலைமை ஏற்படாமல் இருக்கும்.

நான்காவது, உன் குரலை நீ நன்றாக வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இது விஷயத்தில் ஒரு சங்கீத வித்துவானும் ஒரு பிரசங்கியும் ஒரே மாதிரியானவர்கள்.

சாரீரம் இல்லையானால் சங்கீதத்திற்கு இனிமையில்லை. அதுபோல் ஒரு பேச்சாளனுக்கு நல்ல குரல் இல்லையானால் அவனுடைய பேச்சு எடுபடுவதில்லை. ஆகவே இது விஷயத்தில் நீ அதிக கவனஞ் செலுத்த வேண்டும். கட்டைக் குரல் என்று சொல்கிறார்களே அப்படிப்பட்ட குரலுடைய வர்கள் சிறந்த பிரசங்கிகளாயிருக்க முடியாது. பிரசங்கத்திற்கு கம்மிய குரலும் கூடாது; கீச்சுக் குரலும் கூடாது; நயமும் கம்பீரமும் கலந்த குரல் இருக்க வேண்டும். சங்கீதத்திலே எப்படி ஆரோகணம் அவரோகணம் என்று சொல்வார்களோ அதைப்போல் பிரசங்கத் திலும் குரலை உயர்த்த வேண்டிய இடத்திலே உயர்த்த வேண்டும்; தாழ்த்த வேண்டிய இடத்திலே தாழ்த்த வேண்டும். இதற்கு உன் குரலைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாகும்.

ஐந்தாவது, உன் சாரீர போஷணை, சாரீரம் ஒழுங்கா யிருக்க வேண்டுமானால் சாரீரம் ஒழுங்காயிருக்க வேண்டும். அதனை நீ நன்றாகப் போஷித்துப் பாதுகாக்க வேண்டும். சாரீரத்தைப் போஷிக்க வேண்டுமென்றால் கண்ட பொருள் களையும் வயிற்றிலே கொண்டு திணித்து உடம்பைப் பருமனாக்கிக் கொள்வது என்பது அர்த்த மல்ல. உண்ணல், உறங்கல், வேலை செய்தல் எல்லாவற்றிலுமே ஒரு நியாயம் இருக்கவேண்டும். ஏற்கனவே நான் சொல்லியிருக்கிறபடி, எல்லா இடங்களுக்கும் எல்லாக் காலங்களுக்கும் ஒத்துக் கொள்ளக் கூடியதாய் உன் தேகத்தை நீ வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சாரீர போஷணைக்கும் பிரசங்கத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று நீ கேட்கலாம். அடிக்கடி பிரசங்கம் செய்கிறவன் அதிகமான மூச்சைச் செலவழிக்க வேண்டியவனாயிருக்

கிறான். மூச்சு செலவழிய செலவழிய இருதயம் பலவீன மடைகிறது. இருதய பலவீனம் தேகபலவீனமல்லவோ? ஆகையால் இந்தப் பலவீனம் அதிகமாக ஏற்படாதபடி தேகத்தைப் போஷித்து வரவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட தகுதிகளெல்லாம் உனக்கு இருக்கிற தாவென்று பார்த்துக் கொண்டு, அப்படியில்லையானால் அவைகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு பிறகே நீ பிரசங்க மேடையில் ஏற வேண்டும். இதற்குச் சில வருஷ காலம் பிடிக்கலாம். அதற்காக நீ சலிப்படையக் கூடாது. இந்தப் பயிற்சிக் காலத்தில் நீயே தனியாக இருந்து பேசிப்பேசிப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். அறையிலே ஆடித்தானே அம்பலத்திற்கு வரவேண்டும்? அப்படிப் பழகிக் கொள்கிற போது, உன் முன்னே ஒரு பெரிய கண்ணாடியை வைத்துக் கொண்டு, பேசிப்பேசிப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உன் முகத்திலே ஏற்படுகிற கோணல்கள், உன் தேகம் அவயவங்கள் செய்கிற சேஷ்டைகள் எல்லாம் உனக்குத் தெரியும்; அவைகளை நீ திருத்திக் கொள்ள முடியும்.

நீ எவ்வளவுதான் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தாலும், உன் சிநேகிதர்களுக்கும் மத்தியில் நீ வாசாம கோசரமாகப் பேசி வந்தாலும், ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் நீ முதன் முதலாகப் பேசத் துவங்குகிறபோது உனக்கு நிரம்ப சிரமமாகவே இருக்கும். உன் மார்பு படபடவென்று அடிக்கும்; உடம்பெல்லாம் வியர்க்கும்; கைகால்கள் நடுங்கும்; மறதியென்பது உன்னை ஆட்கொண்டு விடும்; பேசுகிறபோது நாக்குமுறும். ஆரம்பத்தில் எல்லாப் பிரசங்கி களுக்கும் இது சகஜமாக ஏற்படக்கூடியதுதான். இதற்காக நீ சோர்வடைந்து

போகக்கூடாது. நாளாவட்டத்தில், அதாவது ஐந்தாறு கூட்டங்களில் பேசிப் பழகியானபிறகு உனக்கு இந்த நிலைமை மாறிவிடும். உனக்கு ஒரு தைரியம் உண்டாகும். பழகப் பழக, கடினமானதுகூட சுலபமாகி விடுமல்லவா?

ஆனால் இப்படி நன்றாகப் பழகி விட்டோமோயென்ப தற்காக, எந்தப் பிரசங்கத்திற்கும் அலட்சியமாகப் போகக் கூடாது. கூட்டத்திற்குப் போய் மேடையிலே ஏறி நின்று பிறகு என்ன தோன்றுகிறதோ அதைச் சொல்லி உட்கார்ந்து விடலாமென்று எண்ணக்கூடாது; அல்லது, நமக்கு முன்னாயார் பேசுகிறார்களோ அவர் பேச்சை அனுசரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொன்னால் போகிறதென்று கருதக்கூடாது. இப்படி நீ கருதுவது, உன்னுடைய திறமையைப் பற்றி நீ அதிகமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய், அதில் உன்னை இழந்து விட்டிருக்கிறாய் என்பதுவே அர்த்தம். இது உன்னுடைய முன்னேற்றத்தின் அடையாளமல்ல. உன்னுடைய திறமையின் அளவை நீ நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்தத் திறமையைச் சரியானபடி தக்க சந்தர்ப்பத்தில் உபயோகிப்பதிலேயே உன்னுடைய வளர்ச்சி இருக்கிறது.

பிரசங்கம் செய்கிற விஷயத்தில் உனக்கு எத்தனை வருஷ அனுபவம் இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு பிரசங்கத்திற்கும் போதிய தற்காப்புடன்தான் நீ போகவேண்டும். நீ எந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசப் போகிறாயோ அதைப் பற்றி, பிரசங்கத்திற்குக் குறைந்தது ஒரு நாள் முந்தியிருந்தாவது நன்றாகச் சிந்தனை செய்; அவசியமான நூல்களைப் படி; தேவையான குறிப்புகள் எடுத்துக் கொள். அப்படி எடுத்துக் கொண்ட குறிப்புகளை நன்றாக ஜீரணம் செய்து கொள். பிறகு அக்குறிப்புகளிலிருந்து சிறுகுறிப்பு

ஒன்று தயாரித்துக் கொள். இந்தக் குறிப்புடன்தான் நீ ஒவ்வொரு பிரசங்கத்திற்கும் செல்ல வேண்டும். குறிப்பில்லாமல் பிரசங்கம் செய்வதுதான் கௌரவம் என்று கருதாதே. சொல்ல வேண்டியதை ஒழுங்காகவும் விஷயத் தொடர்புடனும் சொல்ல வேண்டுமானால் சிறுகுறிப்பு அவசியம். உன் குறிப்பிலே நீ வரிசைக் கிரமமாகக் குறித்துக் கொண்டிருக்கிற விஷயங்கள், பாதையிலே இருக்கும் மைல் கற்கள் மாதிரி. இந்த மைல் கற்கள், ஒரு பிரயாணிக்கு எப்படி உதவியா யிருக்கின்றனவோ அப்படியே, மேற்சொன்ன குறிப்புகள், ஒரு பிரசங்கிக்கு உதவி செய்கின்றன.

எந்த ஒரு பிரசங்கத்தையும் முக்கால் மணி நேரத்திற்குள் முடித்து விடு. அதற்கு மேல் போனால், கேட்கிறவர்களுக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டாலும் ஏற்படக்கூடும். அப்படி ஒரு தரம் ஏற்பட்டு விடுமேயானால் பிறகு உன் பிரசங்கங்களுக்கு ஜனங்கள் கூடுவது கஷ்டம்; அவர்களுக்கு உன் பிரசங்கத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவல்தணிந்துவிடும். எப்பொழுதுமே ஒரு பிரசங்கத்தை, 'இன்னும் பேசமாட்டாரா' என்று ஜனங்கள் ஆவல் காட்டுகிற நிலையிலேயே முடித்து விட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அடுத்த பிரசங்கத்திற்கு வருவார்கள். பிரசங்க வெற்றிக்கு இது ஒரு ரகசியம்.

தவிர, ஒரு பிரசங்கத்திலேயே எல்லாவற்றையும் சொல்லி விட வேண்டுமென்று ஆத்திரப்படாதே. முக்கால் மணி நேரத்திற்குள் உன் புலமையைக் காட்டிவிட முடியாது. உன் பிரசங்கத்திற்கு என்ன தலைப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதை யொட்டினாற் போன்ற சில விஷயங்களைப் பற்றி, குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் முடிந்து விடக் கூடிய மாதிரி நீ பேச வேண்டும். அதில்தான் உன் சாமர்த்தியம் இருக்கிறது.

பேசுகிறபோது பாட ஆரம்பித்து விடாதே. அப்படியே பாடுகிறபோது பேசக் கூடாது. பிரசங்கத்தின் நடுவில், பழைய நூற்களிலிருந்து ஏதேனும் மேற்கொள் எடுத்துச் செல்ல வேண்டுமானால் அதை இசையோடு, ஆனால் ராக ஆலாபனை முதலிய எதுவுமில்லாமல், சொல்லி முடித்து விடு.

ஒவ்வொரு பிரசங்கத்தின் போதும், ஜனங்கள் எந்த மனப் பான்மையில் இருக்கிறார்கள், எந்த உணர்ச்சியில் இருக்கிறார்கள் என்பவைகளை நீ நிதானித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஜனங்களைச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்பதே உன் நோக்கமா யிருக்கக்கூடாது; அவர்களை நல்ல வழியில் திருப்புவதே உன் நோக்க மாயிருக்க வேண்டும். வாழ்க்கையிலே லவலேசமும் பிரயோஜன மில்லாத விஷயங்களைச் சொல்லி இன்று நீ ஜனங்களைச் சிரிக்க வைக்கலாம்; அவர்களும், நீ மேடையிலே ஏறி நின்றவுடன் உன்னைப் பார்த்துக் கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்யலாம். ஜனங்கள் உன் மீது காட்டுகிற அபிமானம் என்று இதனைக் கருதாதே. அதே ஜனங்கள், இன்று உன்னைக் கண்டவுடன் கைகொட்டிய ஜனங்கள், நாளை உன் மீது கல் வீசி எறியலாம். உண்மையிலேயே நீ ஜனங்களுடைய அபிமானத்தைப் பெற வேண்டுமானால், அவர்களுடைய அறிவை வளர்க்கிற வகையில், வாழ்வை உயர்த்துகிற வகையில் நீ பேச வேண்டும்; காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். நீ அவர்களுக்கு நன்மையானதைத்தான் சொல்கிறாய் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு உண்டாக வேண்டும். இதற்குச் சிறிது காலம் பிடிக்கும். இருந்தாலும் நீ பொறுமையோடிருந்து அவர்களுடைய நம்பிக்கையை முதலில் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பெண்களும் ஆண்களும் நிறைந்திருக்கிற கூட்டத்தில் நீ மிகவும் ஜாக்கிரதையாகப் பேச வேண்டும். நாகூக்கில்லாத ஒரு வார்த்தையை வாய் தவறிச் சொல்லிவிட்டால் கூட உன் மீது ஒரு வித அருவருப்பு ஏற்பட்டு விடும். பெண்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுமேயானால், கூட்டத்திற்கு வந்திருக்கும் பெண்கள் கொஞ்சமும் கூச்சமின்றி, தலைகுனிந்து கொள்ளாமல், கேட்கக் கூடிய மாதிரி நீ பேச வேண்டும். பெண்கள் முன்னிலையிலே பேசுவது, தொம்பரவன் ஒரு நூல் கயிற்றின் மீது ஏறி நடக்கிற மாதிரி.

உன்னையும் மீறின தேக அசௌகரியம் உனக்கு இருந்தா லொழிய பொதுவாக நின்று கொண்டே பேசப் பழகிக் கொள். அப்பொழுதுதான் உன் பேச்சுக்கு ஒரு கம்பீரம் இருக்கும். அப்படி நிற்கிறபோது நன்றாக நிமிர்ந்து நில்; ஜனங்கள் மீது பொதுவாக உன் பார்வை செல்லட்டும். பிரசங்கத்தின் போது யாரையும் குறிப்பாகப் பாராதே. கைகால்களை அநாவசியமாக ஆட்டாதே. உன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் பேச நேரிடுகிற பொழுது, முடிந்தமட்டில் உன் அங்க அவயவங்களின்மீது கவனம் இருக்கட்டும். பேசுகிறபோது சிலை போல் ஓரிடத்திலேயே நின்று கொண்டு பேசவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. இடம்விட்டு இடம் பெயரலாம். ஆனால் அப்படிப் பெயர்வது, ஜனங்கள் கவனியாதபடி இருக்க வேண்டும். அதாவது நீ இடம்விட்டு இடம் மாறுவதை அவர்கள் குறிப்பாகக் கவனிக்கும்படி நீ நடந்து கொள்ளக் கூடாது. உன் பேச்சிலே அவர்கள் பூரணமாக ஈடுபட்டிருக்கிறபொழுது அந்தப் பேச்சோடு பேச்சாக உன் இடமாற்றமும் இருக்க வேண்டும்.

கடைசியாக ஒன்று சொல்கிறேன். பிரசங்கத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டு விட்டபிறகு எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் அந்தப் பிரசங்கத்திற்குப் போகாமலிருக்கக் கூடாது. இந்த விஷயத்தில் முக தாட்சண்யம் என்பது கூடவே கூடாது. பிரசங்கத்திற்கு வர முடியாதென்று தோன்றினால் அதை முதலிலேயே சொல்லிவிட வேண்டும். அதுதான் நேர்மை.

வாழ்க்கையில் நேர்மையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தல்லவோ உன் கடமை?

உனது நலன் விழையும்,
பாரத மாதா.

9. கட்சிக் கட்டுப்பாடு

அப்பனே! நீ ஏதேனும் ஒரு கட்சியில் சேர வேண்டியிருக்குமானால் எப்படி எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதைப் பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக அரசியலைப் பற்றின விவகாரங்களில்தான் கட்சிகள் ஏற்படுகின்றன. கட்சியென்ற வார்த்தையையே அரசியலைப் பொறுத்த விஷயங்களுக்குத்தான் அநேகமாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆதலின் நான் இங்கே சொல்வதெல்லாம் அரசியல் கட்சிகளைப் பற்றியேயாகும்.

ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், பல்வேறு பாஷையினராகவும், பல்வேறு மதத்தினராகவும், பல்வேறு ஜாதியினராகவும், ஏன், பல்வேறு நாட்டினராகவும் கூட இருக்கலாம். ஆனால் இவர்கள் ஒரே லட்சியமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும்; அந்த லட்சியத்தை யடைவதற்கு ஒரே பாதையில் செல்லுகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, சமதர்மக் கட்சி (பொதுவுடைமைக் கட்சி) இருக்கிறது. இது உலகமெல்லாம் பரவியிருக்கிறது. இதில் சர்வ தேசத்தினரும் அங்கத்தினர்களாக யிருக்கிறார்கள். ஆயினும் இவர்கள் ஒரு கட்சியினரே.

இங்ஙனம் ஒரே லட்சியமுடையவர்களாயிருந்து, அந்த லட்சியத்தை யடைவதற்கு ஒரே மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறவர்கள், குறைந்த பட்சம் வருஷத்திற்கொருதரமாக

ஓரிடத்தில் கூட வேண்டும்; சில காரியக் கிரமங்களுக் குட்பட்டு நடக்கச் சம்மதிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தான் ஒரு கட்சியினர் என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்.

லட்சியம் மட்டும் ஒன்றாயிருந்தால் போதாது; அதை அடைகிற வழியும் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும். இது கவனிக்கப் பட வேண்டிய விஷயம். இப்படிப்பட்டவர்களே ஒரு கட்சியினராக இருக்க முடியும். ஒரே லட்சியமுடையவர்கள், ஆனால் அதனை யடைவதற்கு வேறு வேறு வழிகளில் செல்கிறவர்கள் ஒன்று சேருவார்களானால் அவர்களை ஒரு கட்சியினர் என்று சொல்ல முடியாது; ஓர் இயக்கத்தினர் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

கட்சி என்ற வார்த்தையைச் சொல்கிறபோது, அதில், கட்டுப்பாடு என்ற அர்த்தம் தொனிப்பதை நீ நன்கு உணரலாம். தன்னிச்சைப்படி நடக்கும் சுபாவமுடையவர்கள் ஒரு கட்சியில் சேரத் தகுதியற்றவர்களாகி விடுகிறார்கள். ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து விட்டால், உரிமை, ஓரளவு குறைகின்றது என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் அந்த உரிமை ஒரு வரம்புக் குட்பட்டிருக்கிற போதுதான், புனிதமும், பிரகாசமும் அடைகின்றது.

அரசியல்வாதிகள் சிலர், தாங்கள் எந்தக் கட்சியிலும் சேர்ந்தவர்களில்லையென்றும், தாங்கள் சுயேச்சைவாதிகள் என்றும் சொல்லிப் பெருமை கொள்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லிக் கொள் வதில் அர்த்தமே யில்லை. இவர்களைச் சந்தர்ப்பவாதிகள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இவர்கள், யாருடைய நம்பிக்கைக்கும் உரியவரா யிருக்க முடியாது. எந்தக் கட்சியிலும் இவர்கள் சேரவில்லை யென்றால் எந்தக்

கொள்கையும் இவர்களுக்கு இல்லையென்பதே அர்த்தம். எப்பொழுது அரசியல் அரங்கத்தில் பிரவேசித்து விட்டோமோ அப்பொழுதே ஏதேனும் ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதுதான் நம்முடைய ஒழுங்கான வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும். ஆனால் நாம் சேருகிற கட்சியானது, தேச நலனை நாடுவதாய், சமுதாய ஒற்றுமையை வளர்ப்பதாய் இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு கட்சியிலே சேருவதற்கு முன்னர், அதன் விதிகளை நன்றாகப் படித்துத் தெரிந்து கொள். அந்த விதிகளின் படி உன்னால் நடக்கமுடியுமா என்று நன்றாக யோசித்துப்பார். பிறகு கட்சியில் சேர்ந்து கொள்.

சுயநலத்திற்காக ஒரு கட்சியில் சேராதே. அப்படிச் சேருவா யானால், உனது சுயநலம் பூர்த்தியானவுடன் அந்தக் கட்சியிலிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகும். சரி, அப்படியே விலகிக் கொண்டு விடுகிறாய். பிறகு வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் வேறொரு கட்சியில் சேர விரும்புவாயானால் அப்பொழுது அந்தக் கட்சி, உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுமா? உன் மீது அவநம்பிக்கை கொள்ளாதா? அற்பத்திற்கு ஆசைப்பட்டு உன்னுடைய அரசியல் வாழ்வையல்லவா களங்கப்படுத்திக் கொண்டு விடுகிறாய். சுயநலத்திற்காக ஒருவன் அரசியல் துறையில் இறங்குவானாகில் அவன் அந்தத் துறையையும் கலக்கிவிட்டு, தன்னையும் களங்கப்படுத்திக் கொள்கிறான்.

கட்சியிலே சேர்ந்து கொண்டு விட்ட பிறகு, அதன் கூட்டங் களுக்கு நீ தவறாமல் செல்ல வேண்டும்; கூட்ட நடவடிக்கைகளில் நீ சுறுசுறுப்பாகக் கலந்து கொள்ள

வேண்டும். அதாவது, விஷயங் களைத் தெளிவுபடுத்து வதற்காகவும் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்வதற் காகவும் நீ வாதங்களில் கலந்து கொள்ளவேண்டும். விஷயத்திற்காக வாதம் செய்யலாமே தவிர, ஆளுக்காகவோ, வாக்கு வன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காகவோ வாதம் செய்யக் கூடாது.

கட்சிக் கூட்டத்தில் சில சமயங்களில் உன்னுடைய அபிப்பி ராயம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம்; சில சமயங்களில் நிராகரிக்கப் படலாம்; அதற்காக உற்சாகமோ சோர்வோ அடையக்கூடாது. கட்சிக் கூட்டத்தில் உன் கருத்துக்களை நீ தாராளமாக எடுத்துச் சொல்லலாம். பிறகு, கட்சியினர் ஒரு முகமாக அல்லது பெரும் பாலோராக என்ன தீர்மானத்திற்கு வருகிறார்களோ அதற்கு நீ கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டும். இதுதான் கட்சி ஒழுங்கு என்பது.

கட்சியினர், முடிவான ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர், ஜனநாயகத்திற்கு மகத்துவம் உண்டு; முடிவான ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்த பிறகு, ஜனநாயகம் வலுவிழந்து விடுகிறது; கட்சிக் கட்டுப்பாடு என்ற பெயரால் சர்வாதி காரம் நடைபெறு கிறது. அப்படி, ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்த பிரதி அங்கத்தினரும் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டுக் குட்பட்டு நடப்பதுதான் கட்சிக்குப் பெருமை; கட்சியிலுள்ள ஒவ்வோர் அங்கத்தினருக்கும் பெருமை.

ஒரு கட்சி, எந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுகிறதோ அந்தத் தீர்மானத்தை உடனே அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும்; மற்றவர்களிடையே அதைப் பற்றி பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அதையும் செய்ய வேண்டும். கட்சி சம்பந்தப் பட்ட வரையில், உன்னுடைய

சொந்த ஹோதாவென்பது போய்விடு கிறது; கட்சியின் பிரதிநிதி என்ற ஹோதாதான் முன்னிற்கிறது.

கட்சி வேலைகளைக் கவனிப்பதற்கென்று உன்னுடைய முழு நேரத்தையும் செலவழிக்க வேண்டியிருந்தால், அதற்காக ஒரு தொகையைக் கட்சிப்பணத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. உன்னுடைய குடும்ப காலட்சேபம் நடக்க வேண்டு மல்லவா? அதற்காக நீ என்ன செய்வாய்? உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால்தான் மற்றவர்களை நீ காப்பாற்ற முடியும். ஆகலின் கட்சி நிதியிலிருந்து ஒரு தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு, கட்சிக் காக வேலை செய்வதில் கௌரவக்குறைவு ஒன்றுமில்லை.

கட்சிக்கென்று பணநீரட்டுவாயானால், அதற்கென்று ஒழுங்கான கணக்கு வைத்துக்கொள். உன் சொந்ததிற்காகக் கட்சி யின் பணத்தை உபயோகிக்காதே. உன் சொந்தத் திற்காகச் செலவு செய்து கொண்டவைகளைக் கட்சியின் கணக்கில் எழுதாதே. அப்படியே, கட்சிக்காக நீ ஏதேனும் செலவு செய்திருந்தால், அதைக் கட்சிக் கணக்கில் எழுதவும் தயங்காதே.

ஒரு கட்சியில் சேருவதன் விளைவாக உன்னிடத்திலேயுள்ள மேலான சுபாவங்கள் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் உன் கட்சியினரல்லாதவரிடம் நீ துவேஷம் பாராட்டக்கூடாது. அவர்களுடைய நன்னடத்தையிலே நீ சந்தேகங்கொள்ளக் கூடாது. அவர்களிடத்திலே நீ நல்ல அமிசங்களைத்தான் காணவேண்டும். பிறரிடத்தில் கெடுதலையே காண்பது நம்மைக் கெடுத்துக் கொள்வதாகும்.

ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டுவிட்ட பிறகு எல்லோருக்கும் நல்லவனாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது முடியாத காரியம். எல்லோரிடத்திலும் நல்லதனமாக நடந்து கொள்ள வேண்டியது தான்; யாருடைய மனத்தையும் புண்படுத்தாமல் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதும் சரி. ஆனால் உன் கொள்கையைப் புறக்கணித்து விட்டு, உன் லட்சியத்தை மறைத்துக் கொண்டு, எல்லோரையும் திருப்திப் படுத்தப்பார்ப்பது, எல்லோருக்கும் நல்லவனாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று முயல்வது வீண். அது காரியாம்சையில் நிறைவேறாது. ஆகலின் உன் கொள்கையில் நீ உறுதியாயிருக்க வேண்டும்; உன் லட்சியத்திலிருந்து உன் பார்வை திரும்பக் கூடாது. அப்படியிருந்து கொண்டு, எல்லோருக்கும் நல்லவனாக நடந்து கொள்வதில் யாருக்குத்தான் ஆட்சேபம் இருக்கப்போகிறது?

ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவன் என்பதற்காக ஏதேனும் சின்னங்கள் அணிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்குமானால், அப்படி அணிந்து கொள்ளவும், சொல்லவும் சங்கோஜப் படாதே; அப்படி அணிவதும் சொல்வதும் கௌரவக்குறைவென்று கருதாதே. ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டு விட்ட பிறகு, உன் சொந்த கௌரவத்தைக் காட்டிலும் கட்சியின் கௌரவம்தான் உனக்கு முக்கியம்.

ஒரு கட்சியிலே சேருவது தொண்டு செய்வதற்காக; அதிகாரம் செலுத்துவதற்காக அல்ல. இது உனக்கு நன்றாக ரூபகமிருக்கட்டும்; அதிகாரத்திலே ஆபத்துண்டு. தொண்டு சாகுவதமானது; அதிகாரம் அற்ப ஆயுளுடையது. தொண்டிலே மனிதன் வளர் கிறான்; அதிகாரத்திலே மனிதன் தேய்கிறான். நீ எதை விரும்ப வேண்டுமென்பதை உனக்கு நான் சொல்லவா வேண்டும்?

பொதுவாக, கட்சியென்பது குறுகிய வட்டாரந்தான். ஆனால் அதில் நீ சுழன்றாடத்தான் வேண்டும். ஏனென்றால் அரசியலில், கட்சிக்கு ஒரு முக்கியமான இடம் உண்டு. அதை நீ வேண்டா மென்று கருதுவாயானால், அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பதே நல்லது. அப்படி ஒதுங்கவும் மனமில்லாமல், எந்தக் கட்சியிலும் சேர விருப்பமில்லையானால், உனது அரசியல் வாழ்வு பிரகாச முடையதாயிராது.

உனது நலன் விழையும்,

பாரத மாதா.

10. தலைவனுக்குரிய தன்மைகள்

மகனே! உலகத்திலே பிரதியொரு மனிதனும் ஏதோ ஒன்றை யடைய வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான். அந்த ஒன்று, உருவமாயுள்ள ஒரு பொருளாகவும் இருக்கலாம்; அருவமாயுள்ள ஒரு சக்தியாகவும் இருக்கலாம். எப்படியிருந்தபோதிலும், அதனை யடைய வேண்டுமென்கிற விஷயத்தில் அவனுடைய ஆசை யென்னவோ தீவிரமானதாகவே இருக்கிறது. அந்த ஆசையின் தீவிரத்திற்குத் தகுந்தபடி அவன் அதிகமான முயற்சி செய்கிறானா, ஒழுங்காக உழைத்துக் கொண்டு வருகிறானா, மேலும் மேலும் தன்னைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டு செல்கிறானா என்பவையெல்லாம் வேறு விஷயங்கள். அவன் ஆசைப்படுகிறான் என்பதை மட்டும் இங்கே ஒப்புக்கொண்டு பேசுவோம்.

அந்த ஆசையின் தீவிரத்திற்குத் தகுந்தபடி சிலர், தாங்கள் கோரியதை அடைகிறார்கள்; வேறு சிலர் ஆசாபங்கப்பட்டுப் போகிறார்கள். அநேக சந்தர்ப்பங்களில், ஆசைப்படாமலே முயற்சி செய்கிறவர்களும், முயற்சி செய்யாமலே ஆசைப்படுகிறவர்களும் கடைசியில் ஒரே விதமான பலனைத்தான் அடைகிறார்கள்.

ஆனால் ஆசைப்பட்டும் அடையாமலே போகிற சிலரும் உண்டு. நாம் எதை அடையவேண்டுமென்று இச்சை கொள்கி ரோமோ, அந்த இச்சையானது எவ்வளவுக்

கெவ்வளவு அதிகப்பட்ட டிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தொலைவாக அந்த இச்சையை அடைய வேண்டியதானது ஒதுங்கிப் போகிறது. கீர்த்தி என்று சொல்கிறோம். ஒருவன், கீர்த்தி பெறவேண்டுமென்று எவ்வளவு பாடுபட்டாலும் அவனுக்குக் கீர்த்தி கிடைப்பதில்லை. கீர்த்தி பெறவேண்டுமென்பதை லட்சியமாகக் கொள்ளாமல் உழைத்துக் கொண்டு மட்டும் போகிறவனுக்கு, கீர்த்தி, தானாகவே வலிய வந்தடைகிறது.

கீர்த்தியைப் போன்றதுதான் தலைமைப் பதவியும். தலைமைப் பதவிக்காக ஆசைப்பட்டு ஒருவன் தன் இயக்கத்திலோ, ஒரு கட்சி யிலோ சேர்ந்து கொள்வானாகில், அவனுக்கு அந்தத் தலைமைப் பதவி கிட்டவே கிட்டாது. தலைமைப் பதவியானது, ஒருவன் விரும்பிப் பெறுவதல்ல; தானாக வந்தடைவது. அப்படித் தானாக வந்தடைவதும் உழைப்பின் விளைவினால். அப்படிப்பட்ட தலைமைப் பதவிதான் புனிதமுடையது; சாசுவதத் தன்மை யுடையது.

இதற்கு மாறாக, பண பலத்தைக் கொண்டோ, ஆள்பலத்தைக் கொண்டோ, வேறு புற சாதனங்களைக் கையாண்டோ ஒருவன் தலைமைப் பதவி பெறுவானாகில் அது நீடித்து நிலைப்பதில்லை. முதலில் அவனுடைய மனிதத் தன்மையை அழித்து, கடைசியில் அவனையே அழித்து விடுகிறது. அவனிடம் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு பயத்தினால் அவனைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருந்தவர்கள், அவனுடைய பெயரைக்கூட நாளாவட்டத்தில் மறந்து விடுகிறார்கள். அன்பினால் ஆள்வதிலேதான் அழகு இருக்கிறது. அதிகாரத்தினால் ஆள்வதிலே எல்லா விகாரங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. அது போல் பிறர் பார்த்து

ஒப்படைக்கிற தலைமைப் பதவியிலேதான் சிறப்பிருக்கிறது; தானாக ஏற்றுக் கொள்கிற தலைமைப் பதவியிலே சிறப்பில்லை.

முதலில் உனக்கு ஓர் எச்சரிக்கை செய்கிறேன். நீ பல வருஷகாலம் தேச நலனுக்காகவோ, அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு வகுப்பின் நன்மைக்காகவோ ஈடுபட்டிருக்கலாம். ஆயினும் உனக்குத் தலைமைப் பதவி கிட்டாமலே போகலாம். உன்னைவிட வயதிலும் அனுபவத்திலும், உழைப்பிலும், தியாகத்திலும் குறைந்தவர்கள் தலைவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, அவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் உனக்கு ஏற்படலாம். நீ எந்த வகுப்பின் நலனுக்காகப் பாடுபட்டாயோ அந்த வகுப்பினரே உன்னை அலட்சியஞ் செய்யலாம். இவைகளுக்காகக் கொஞ்சங்கூட நீ சோர்வடையக் கூடாது; உன்னுடைய சேவையிலிருந்து திரும்பக் கூடாது; தொண்டு செய்வதுதான் உனது லட்சிய மாயிருக்க வேண்டுமே தவிர, அதிலேதான் நீ இனிமை காணவேண்டுமே தவிர, தலைமைப் பதவி உன்னுடைய லட்சியமல்ல. அதில் இனிமை இருக்கிறதென்று கருதி அதை அடைய விரும்புவாயானால் அது இனிக்கவே இனிக்காது. தலைமைப் பதவியானது; கடமையின் பீடம்; இனிமையின் படுக்கையல்ல.

தலைமைப் பதவி உயர்ந்தது, தொண்டர் பதவி தாழ்ந்தது என்று ஒரு போதும் நினையாதே. எப்பொழுது உனக்கு அந்த நினைவு உண்டாகிறதோ அப்பொழுதே தொண்டு செய்யும் யோக்கியதை உனக்கு இல்லை என்று ஏற்படுகிறது. ஒரு வீட்டில் பல தூண்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் தெருப்பக்கம் இருக்கிற தூண்கள் விசேஷமானவை, புறக்கடைப்பக்கம் இருக்கிற தூண்கள்

மட்டமானவையென்று சொல்ல முடியுமா? வீட்டைத் தாங்கிக் கொண் டிருப்பதற்கு எல்லாத் தூண்களுந்தான் அவசியமாகின்றன. அதைப் போல் ஒரு தேசத்தின் நலனுக்காக, சமுதாயத்தின் நலனுக்காக, தலைவர்களுந் தேவை; தொண்டர்களுந் தேவை. தொண்டர்களில் லாமல் தலைவர்கள் மட்டும் என்ன செய்வது? தலைவர்களில்லாமல் தொண்டர்கள் எப்படி ஒழுங்கான சேவை செய்யமுடியும்?

தலைமைப் பதவியை அடைகிறவரை, அதனையடைய வேண்டுமென்ற ஆவலென்னவோ அதிகமாயிருக்கும். ஆனால் அதை அடைந்த பிறகு, ஏன் அடைந்தோம் என்ற சலிப்பு ஏற்படும். தலைமைப் பதவியானது, எட்டியிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற வரையில் வசீகரமுடையதாயிருக்கிறது; ஆனால் அருகில் சென்று அதில் அமர்கிற போது, கவர்ச்சியெல்லாம் இழந்து கடினமான ஒரு கல்லாகி யிருக்கிறது. இந்தக் கல்லிலே இடறி விழுகிறவர்களும் உண்டு; இதனை ஆசனமாகக் கொள்கிறவர்களும் உண்டு.

தலைமைப் பதவியானது, பொறுப்புகள் நிறைந்தது; கடமையை உணர்த்திக் கொண்டிருப்பது; எவ்வளவு உழைத் தாலும் ஓய்வு கொடாதது; ஊணையும் உறக்கத்தையும் மறக்கடிக்கச் செய்யுந் தன்மையது; நிதானமான சொல்லையும் செயலையும் உடையது.

மகனே! தலைவனாக வரவேண்டுமென்ற ஆசை உனக்கு இருக்கிறதல்லவா, அதற்காக வெட்கப்படாதே. அந்த ஆசை எல்லாருக்கும் இருக்கவே இருக்கும். ஆனால் அந்த ஆசையிலே உன் கடமையை மறந்து விடக்கூடாது; அதற்காக உன்னைப் பறி கொடுத்து விடக்கூடாது. தொண்டின் கடைசி மைல் கல்லை நீ அடைவாயானால் அங்கே, தலைமை ஸ்தானம்

தானே ஆரம்ப மாவதை நீ காண்பாய். ஆகலின் தொண்டு செய்து கொண்டிரு. அதே சமயத்தில் தலைவர்களுக்குரிய தன்மைகளையும் தெரிந்து கொள். அந்தத் தன்மைகளில் முக்கியமானவற்றைச் சொல்கிறேன், கேள். இங்கே தலைவர்களென்று சொன்னால், அரசியல் கட்சித் தலைவர்களைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன் என்பது உனது ஞாபகத்திலிருக்கட்டும்.

1. ஒரு தலைவனாயிருக்கப்பட்டவன், தனது கட்சியைப் பற்றின சகல விவரங்களையும் பரிபூரணமாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அதாவது கட்சியில் எத்தனை அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள், கட்சியின் வரவு செலவு என்ன, கட்சியின் செல்வாக்கு எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது, இந்தச் செல்வாக்கு எந்தெந்தப் பிரதேசத்தில் அதிகப் பட்டிருக்கிறது, எந்தெந்தப் பிரதேசத்தில் குறைந்திருக்கிறது, இப்படிப்பட்ட பொதுவான விஷயங்களைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் குறைகளைக் களைந்து நிறைசெய்து கட்சியை ஒழுங்காக நடத்திச் செல்ல முடியும்.

2. தன் கட்சி அங்கத்தினருக்குள்ளே மன வேற்றுமை இருக்குமானால், அதனைக், கட்சியின் தலைவன் தன் சொந்த செல்வாக்கை உபயோகித்தாவது அகற்றிவிட வேண்டும். கட்சி அங்கத்தினர்கள் கூடியமட்டில் ஒரு மனப்பட்டவர்களாயிருந்தால்தான், கட்சியின் ஒற்றுமை குலையாமலிருக்கும்.

3. கட்சியின் அங்கத்தினர் ஒவ்வொருவரையும் ஒரு தலைவன் நேரடியாகத் தெரிந்து கொண்டிருத்தல் மிகவும் நல்லது. இப்படிச் சொல்வதனால் ஒவ்வொருவருடைய

பெயரையும் ஞாபகத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. தன்கட்சி அங்கத் தினரைப் பார்த்தவுடனே, 'இவர் நமது கட்சியைச் சேர்ந்தவர், இன்ன ஊர்க்காரர், இன்ன துறையிலே இறங்கி உழைக்கிறவர்' என்பன போன்ற விவரங்களை ஓரளவுக்காவது ஒரு தலைவன் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். பல மைல் தொலைவிலிருந்து ஒரு தொண்டன் தன் தலைவனைப் பார்த்துச் சில ஆலோசனைகளைக் கேட்க வேண்டுமென்று ஆவலோடு வருவான். அப்படி வருகிறபோதே, 'தலைவர் நமக்கு நன்றாகப் பரிச்சயமானவர்தானே, இன்ன இடத்தில் அவரை வரவேற்று உபசாரப்பத்திரம் படித்துக் கொடுத்தோமல்லவா, அப்பொழுது நாம் படித்த தோரணையைப் பார்த்து நம்மைப் பாராட்டுகிறதற் கறிகுறியாக நமது முதுகைக் கூட தட்டிக் கொடுத்தாரே, ஆகையால் அவரிடம் நாம் தாராளமாகக் கலந்து பேசலாம்' என்றெல்லாம் மனக்கோட்டைக் கட்டிக் கொண்டு வருவான். வந்து தலைவனை வணங்கி நிற்பான். அப்படி வணங்கி நிற்கிறவனைப் பார்த்து 'நீங்கள் யார், தெரியவில்லையே' என்கிற மாதிரி அந்தத் தலைவன் பேசுவானாகில் அப்பொழுது அந்தத் தொண்டனுக்கு எப்படி இருக்கும்? அவனுடைய ஆவலெல் லாம் தணிந்து, தலைவனிடத்திலே வெறுப்பாக மாறும். கட்சி அங்கத்தினர்களுடைய வெறுப்பை ஒரு தலைவன் கலபமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டு விடலாம்; அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது கடினம். ஒரு சிறிய சம்பவம், அல்லது ஓர் அற்ப விஷயத்தில் காட்டப் பெறும் அசட்டை மனப்பான்மை, தலைவனுக்கும் கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கும் மத்தியிலே பிளவை உண்டு பண்ணி விடும். ஆகையால் ஒரு தலைவன்,

சிறிய விஷயத்தில் கூட சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

4. ஒரு தலைவனுக்கு, புன்சிரிப்பு என்பது பெரிய பொக்கிஷம் மாதிரி. ஒருவரை வரவேற்கிறபோதும், அவருடன் சம்பாஷிக்கிற போதும், அவருக்கு விடைகொடுத்து அனுப்புகிற போதும், ஒரு தலைவன் புன்சிரிப்போடு கூடியவனாயிருப்பானாகில், வந்தவர் எவ்வளவு விரோத பாவத்துடன் வந்திருந்த போதிலும், திரும்பிச் செல்கிற போது நல்ல எண்ணத்துடனேயே செல்வர். ஒரு தலைவன், தேச உபாதி காரணமாகவோ, மனவேதனையினாலோ, வருகிற வரிடம் முகஞ்சளித்துப் பேசுவானாகில், தன்னுடைய கோபதாப உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவானாகில், அது, அவனைப் பற்றித் தவறான அபிப்பிராயங்கள் பரவுவதற்கு ஏதுவாயிருக்கும். இதற்கு ஒரு தலைவன் இடங்கொடுக்கவே கூடாது.

5. தலைவன், குறித்த நேரத்தில் குறித்த காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். 'இன்ன தேதியில் இத்தனை மணிக்கு என்னை வந்து பாருங்கள்' என்று ஒரு தொண்டனுக்கு அல்லது ஒரு நண்பனுக்கு முன்கூட்டியே தெரிவித்துவிட்டு, பிறகு அந்த நேரத்திற்குச் சரியாக அந்தத் தொண்டன் வந்து காத்துக் கொண்டிருக்க, தலைவன் இல்லாவிட்டால், அல்லது தலைவனுடைய காரியதாரியோ, வேறு ஆளோ, 'தலைவர் எங்கேயோ வெளியே போயிருக்கிறார்; இப் பொழுது வரமாட்டார்; இன்னும் இரண்டு மணி நேரங்கழித்துத் தான் வருவார்' என்று சொன்னால், அந்தத் தொண்டனுடைய மனோநிலைமை எப்படி இருக்குமென்பதை நீயே ஊகித்துக் கொள். அந்தத் தொண்டன், தலைவனுடைய ஒழுங்கில்

எப்படி நம்பிக்கை வைப்பான்? கடிதப் போக்கு வரத்திலா கட்டும், கட்சிக் கூட்டங் களைக் கூட்டி நடத்துவிப்பதிலா கட்டும், எதிலும், தலைவனா யிருக்கப்பட்டவன் ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

6. ஒரு கட்சித் தலைவன், எதிர்க்கட்சியினரிடத்தில் கண்ணிய மாகவும் கௌரவமாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். எதிர்க் கட்சியினருடைய கொள்கைகளை வன்மையாகக் கண்டிக்கலாம்; ஆனால் எதிர்க்கட்சியினரைத் தூஷிக்கக் கூடாது. அவர்களிடத் திலே ஜனங்களுக்கு ஆத்திரமுண்டாகும்படி பிரச்சாரஞ் செய்யக் கூடாது. இப்படிச் செய்வதனால், எதிர்க்கட்சியைக் காட்டிலும் தன் கட்சிதான் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பெறும்.

7. உணவு, இடம், பிரயாணம் ஆகிய இப்படிப் பட்டவை களின் விஷயத்தில் ஒரு தலைவன் எவ்வித விசேஷமான வசதி களையோ, சலுகைகளையோ எதிர்பார்க்கக் கூடாது. தான் செய்ய வேண்டிய கடமைக்குக் குந்தகம் ஏற்படாத வகையில், எல்லோரையும் போல் அவன் உணவு கொள்ள வேண்டும்; இருக்கவேண்டும்; பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். எல்லோர் மத்தியிலும் எல்லாருட னும் சரிசமான மாகப் பழகினால்தான் ஒரு தலைவனுக்குப் பெருமையே தவிர, ஒதுங்கியிருப்பதனால் எவ்விதப் பெருமையு மில்லை.

8. ஒரு தலைவன், ஒழுக்கத்திலே நெருப்பாயிருக்க வேண்டும். ஆண், பெண் இருபாலாரிலும் விதவிதமான மனப்போக்குடையவர் களுடன் ஒரு தலைவன் பழக வேண்டியிருப்பதால், அவனுடைய பேச்சிலோ, அங்க சேஷ்டைகளிலோ ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமான அமிசம் ஒரு சிறிதும் காணப்படக்கூடாது. அப்படிப் பார்க்கிறவர்

களுக்கோ, கேட்கிறவர்களுக்கோ அவனுடைய ஒழுக்க விஷயத்தில் ஒரு சிறிது சந்தேகம் ஏற்பட்டு விடுமானால் கூட அவனுடைய தலைமை ஸ்தானத்திற்கு அஸ்தமன வாழ்வு ஆரம்பமாகிவிடும். அறிவு, உழைப்பு, தியாகம் இவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒருவனுக்குத் தலைமைப் பதவியை வாங்கிக் கொடுக்கின்றன வென்பது வாஸ்தவம். இவற்றோடு ஒழுக்கமென்பது சேராவிட்டால், தலைமைப் பதவி யானது, வேரில்லாத மரம்போல் ஆட்டங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். ஒழுக்கந்தான், மேற்படி அறிவு, உழைப்பு முதலியவற்றைச் சோபிக்கச் செய்கிறது; அவற்றிற்குச் சக்தியை அளிக்கிறது.

9. தலைவன், மனோதிடமுடையவனாயிருக்க வேண்டும். இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும், தூற்றுதலையும் போற்று தலையும் சரிசமானமாகக் கருத வேண்டும். தலைமைப் பதவி சறுக்க லுடையது என்ற நினைவு எப்பொழுதும் அவனுக்கு இருக்க வேண்டும். அந்த நினைவு இருந்தால்தான் அவன் நிதானந்தவறி ஒரு காரியத்தைச் செய்யமாட்டான்.

10. ஒரு தலைவன், எப்பொழுதுமே தன் கருத்தை முன் கூட்டியே தெரிவித்துவிடக் கூடாது. தன் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லும் பலதிறப்பட்ட அபிப்பிராயங் களையும் நிதானமாகக் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும். பிறகு அவைகளைப் பற்றி தீர ஆலோசித்து, அவற்றின் சாதக பாதகங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு தன் கருத்தை வெளியிடவேண்டும். சிறப்பாகக் கட்சிக் கூட்டங்களை நடத்தி வைக்கிறபோது இது மிகவும் அவசியம்.

11. தலைவனாயிருக்கப்பட்டவன் சொல்லிலும் செயலிலும் ஒன்றுபட்டவனாயிருக்க வேண்டும். அவனுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கையும், பகிரங்க வாழ்க்கையும் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும். வீட்டுக்கு ஒரு கொள்கை, நாட்டுக்கு ஒரு கொள்கை என்று இருந்தால் அவனிடத்தில் யாருக்கும் மதிப்பிராது.

12. ஒரு தலைவன், தன் கட்சியினரிடத்தில் பரிபூரண நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும்; யாரையும் சந்தேகிக்கக் கூடாது. அப்படி யார்மீதேனும் ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால் அதைப்பற்றி அவரிடத்தில் நேர்முகமாகத் தெரிவித்து, தன் சந்தேகத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் செய்வது, குறிப்பிட்ட அந்த நபரையும் திருத்துவதாகும்.

13. தன் கட்சியைச் சேர்ந்த சிலர், தன்னைப் போலவோ, மற்றவர்களைப் போலவோ பேச்சுத் திறமையற்றவராகவோ, பணக்குறைவுடையவராகவோ, பட்டப்படிப்பு இல்லாதவராகவோ, இந்த மாதிரி ஏதேனும் ஒரு வகையில் குறைவுடையவராக இருக்கலாம். இதற்காக அவர்களை ஒரு தலைவன் நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ ஏளனம் செய்யக் கூடாது; தாழ்வாக மதிக்கக் கூடாது. அவர்களுடைய குறைகளை, அவர்களைத் தனிப்படச் சந்தித்துச் சொல்லித் திருத்தப் பார்க்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் ஒரு தலைவன், தந்தை போலவோ, மூத்த சகோதரன் போலவோ நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

14. தன் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், எந்த அளவுக்குத் தன்னுடைய தலைமையை ஏற்றுப் பின்பற்றி வருகிறார்கள் என்பதை ஒரு தலைவன் அடிக்கடி நிதானித்துப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். தான், கட்சியினரைக் காட்டிலும்

தீவிரமாகப் போனாலுஞ்சரி, கட்சியினர், தன்னைக்காட்டிலும் தீவிரமாகப் போனாலும் சரி, இரண்டையும் சரிப்படுத்திக் கொண்டு போக வேண்டும். கட்சி யினரைக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு செல்கிறவன் தான் சரியான தலைவன்.

உனது நல்வாழ்வை விரும்பும்

பாரத மாதா.

11. தனி வாழ்வும் பொது வாழ்வும்

குமாரா! நீ ஒரு தனி வியக்தி. உன்னை நாற்பது கோடியாகப் பெருக்கினால் அதுதான் உன்னுடைய தேசம். தேசத்தின் சிறிய அமிசம் நீ; உன்னுடைய பெரிய அமிசம் தேசம். நீ அணுவானால் தேசம் மகத்து.

ஆதலின் உன்னுடைய ஒழுங்கான வாழ்க்கையிலேதான் தேசம் ஒழுங்குபடுகிறது; உன்னுடைய வளர்ச்சியிலேதான் தேசம் வளர்கிறது. அப்படியானால் உன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையிலே நீ எவ்வளவு சிரத்தை யுடையவனாயிருக்க வேண்டுமென்பது தெரிகிற தல்லவா? சுருக்கமாக, உன்னிலே தேசம் பிரதிபலிக்க வேண்டும்; தேசத்தினுடைய நல்வாழ்விலே உன் வாழ்வு பூர்த்தியடைய வேண்டும்.

இப்படி நான் சொல்வது உனக்கு ஒரு புதிர்போல இருக்கலாம்; அல்லது வேதாந்தபரமான விஷயமென்று படலாம். அப்படி யெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அனுபவ உண்மையையே சொல்கிறேன். வெளி நாடுகளில் நீ சிறிது காலம் யாத்திரை செய்தால்தான், அல்லது சிறிதுகாலம் வசித்தால்தான் இந்த உண்மை உனக்கு நன்றாகப் புலனாகும்.

நீ உடுக்கிற உடையிலே, நீ உண்கிற உணவிலே, உன்னுடைய நாடு எத்தகைய சீதோஷ்ணமுடையது, எத்தகைய வளமுடையது என்பது வெளிநாட்டார் கணித்துக் கொண்டு விடுவர். உன்னுடைய நடையிலே, பார்வையிலே,

பேச்சுத் தோரணையிலே, நீ சுதந்திர நாட்டானா அல்லது அடிமை நாட்டானா என்பதை யாரும் எளிதிலே தெரிந்து கொண்டு விடுவர். உன்னைக் கொண்டு உனது நாட்டை அளப்பார். ஆதலின் உனது நாடு பெருமையடைய வேண்டுமானால் நீ பெருந்தன்மையோடு நடந்து கொள்ளவேண்டும். உனது நாடு எந்தெந்த விதத்தில் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ, எந்தெந்த விஷயத்தில் புகழடைய வேண்டுமென்று பார்க்கிறாயோ அந்த விதத்திலும் அந்த விஷயத்திலும் நீ திறம்பட நடந்து கொள்ள வேண்டும். உனது நிமிர்ந்த நடையிலே, அகன்ற மார்பிலே, உனது நாட்டின் வலிமை புலனாகிறது. உனது துருதுரு என்றிருக்கும் கண்களிலே உனது நாடு விழிப்புடனிருக்கிறது. உனது சம்பாஷணையிலே உனது நாட்டின் ஆழ்ந்த ஞானம் வெளிப்படுகிறது. நான்கு பேருடன் நீ சரளமாகப் பழகுவதிலே, எல்லோரையும் நேசிப்பதிலே, எங்கே துக்கம் தோன்றுகிறதோ அங்கே அதைத் துடைக்க நீ செல்லும் துரிதத்திலே, மனச்சாட்சிக்கு மதிப்புக் கொடுத்து பணத்திற்கு நீ காட்டும் அசட்டையிலே, தாய்நாட்டின் பெருமைக்குச் சிறிது கூட பங்கம் வரக்கூடாதென்கிற விஷயத்தில் நீ கொண்டுள்ள உறுதியிலே, உனது நாட்டின் கலாசாரப் பண்புகள் யாவும் விகாசமடைகின்றன.

இப்படிக்கெல்லாம் நடந்து கொள்ளாமல் வேறு விதமாக நடந்து கொள்வாயேயானால், உனக்கு அவமானம் மட்டுமல்ல, உனது நாட்டுக்கு அவமானத்தைத் தேடித்தருகிற பெரிய குற்றத்தைச் செய்தவனாகிறாய். வெளிநாடுகளில் நீ சென்று, பிச்சையெடுத்தோ, இச்சகம் பாடியோ, ஏதாவது ஒரு இழிதொழிலைச் செய்தோ உன்னுடைய ஒரு சாண் வயிற்றை

வளர்ப்பதிலே முனைந் திருப்பாயே யானால் அது உன் நாட்டுக்கு எவ்வளவு இழிவு தெரியுமா? அந்நிய நாட்டிலே அந்நியரின் ஏவலாளாய் அதிகாரப் பதவியிலே நீ அமர்ந்து கொண்டிருப்பாயே யானால், அது உன் நாட்டுக்கு எவ்வளவு கேவலம் என்பதை நீ அறிவாயா? சொந்த நாட்டிலே சுதந்திரமில்லாதவன் அந்நிய நாடுகளுக்குச் சென்றால் அங்கே அவன் ஒரு 'கூலி'யாகவும், 'அடிமை'யாகவும், 'கறுப்புப் பேய்' ஆகவும் கருதப்படுகிறானென்றால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற் கென்ன இருக்கிறது?

மகனே! இந்த உண்மைகளையெல்லாம் நீ அனுபவ பூர்வமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டியதவசியம். இதற்காக வெளிநாடுகளில் சிலவற்றிற்காவது நீ பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். உன் தேசத்தில் சக்தி இருக்கிறபோது, உன்கையிலே காசு இருக்கிறபோது, இந்தப் பிரயாணத்தைச் செய்து வருவது உனக்குப் பெரிய படிப்பினையா யிருக்கும். உன்னுடைய பயிற்சியில் இதனை ஒரு முக்கிய அமிசமாக நீ கருத வேண்டும்; உன் தேச சேவைக்கு இது பெரிதும் உதவும்.

உன்னுடைய தனி வாழ்க்கையை, அதாவது சொந்த வாழ்க்கையை ஒழுங்குப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று மேலே சொன்னேனல்லவா அதைப் பற்றிச் சிறிது கூற விரும்புகிறேன்.

தேசத் தொண்டிலே ஈடுபட்டிருக்கிற நீ, உன் சொந்த வாழ்க்கையைத் 'திறந்த புத்தக'மாக வைத்திருக்க வேண்டும். யாரும், எந்த நிமிஷத்திலும் உனது 'அந்தரங்கத்'தில் பிரவேசித்துப் பரிசோதனை செய்யக்கூடும். அதற்கு நீ தயாராயிருக்க வேண்டும். துணி உடுத்திக் கொள்வது முதல் வீட்டுக் கணக்கு வைத்துக் கொள்வது வரை எல்லா

விவகாரங்களிலும் நீ களங்கமில்லாமலிருந்தால் தான் உன் சொல்லுக்கு மதிப்புண்டு; செயலுக்குப் பலனுண்டு. வீட்டுக்கு ஒருவிதமாகவும், நாட்டுக்கு வேறு விதமாகவும் நீ நடந்து கொண்டால், தேசத்திற்காக, நீ செய்திருப்பதாகச் சொல்லும் தியாகமனைத்தும் வியர்த்தமாகிவிடும். நீ வீட்டிலே எப்படி நடந்து கொள்கிறாயோ கூடியவரை அப்படியே பொதுவிலும் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

சிலபேரை நான் பார்த்திருக்கிறேன், வீட்டிலே, தனிப்பட்ட முறையில் சிலரோடு பேசுகிறபோது, தங்களுக்குப் பிடிக்காத அரசியல்வாதிகளைப் பற்றியோ, அரசியல் கொள்கைகளைப் பற்றியோ தூஷணமாகவும், பரிகாசமாகவும் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அதே நண்பர்கள், பொதுமேடைகளிலே நின்று பேசுகிறபோது, அதே அரசியல்வாதிகளைப் போற்றியும், அதே அரசியல் கொள்கைகளை ஆதரித்தும் பேசுகிறார்கள். இவர்களுக்குத் தேசநலன் பெரிதல்ல; கொள்கை முக்கியமல்ல; எப்படியாவது தங்கள் கழுத்திலே இரண்டு பூமாலைகள் விழுந்தால்போதும், தங்கள் பேச்சைக் கேட்டு நான்கு பேர் கைகொட்டினால் போதும் என்பதிலே திருப்தியடைகிறவர்கள். புகழை நாடி இவர்கள் ஓடுகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் புகழானது இவர்களுக்குக் கிடைக்காமலேயே ஓடிவிடுகிறது. கடைசியில் இவர்கள் கண்டபலன் ஆசாபங்கந்தான். இந்த ஆசாபங்கம் உனக்கு ஏற்படாதிருக்குமாக!

இன்னுஞ் சிலர், வீட்டிலே இருக்கிறபோது பகட்டான உடை உடுத்திக் கொள்கிறார்கள். ஆடம்பரமான உணவைச் சாப்பிடு கிறார்கள். ஆனால் பொதுவிலே வருகிற போது உடையிலும், உணவிலும் எளியவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இதற்கு மாறாக வேறு சிலர், வீட்டிலே எளிமையாகவும், வெளியிலே ஆடம்பரமாகவும் நடந்து கொள்கிறார்கள். இந்த வேஷமெல்லாம், இந்த நடிப்பெல் லாம் நிலைத்து நிற்குமா? மகனே! நீ என்றும், எந்த இடத்திலும் உடை, உணவு முதலிய விஷயங்களில் ஒரே மாதிரியாக இரு. உன் மனம் ஒரு நிலைப்படுவதற்கு இது ஒரு சாதனமாயிருக்கும். மனம் ஒரு நிலையிலே நிற்குமானால்தான், உன்னுடைய அரசியல் வாழ்க்கையிலே நீ சந்திக்கக்கூடிய வெற்றி தோல்விகளையும், சுக துக்கங்களையும் சமமாகக் கருதிக்கொண்டு முன்னே செல்ல முடியும்.

தேசத்தொண்டு செய்வதற்காக நீ எந்த விதத்திலும் பெருமைப் படக்கூடாது. 'நான் ஒரு தேசபக்தன்' என்று சிலர் மார்தட்டிப் பேசுகிறார்கள். இதில் அர்த்தமேயில்லை. அப்படிப் பேசுகிறவர்கள், அந்தரங்க சுத்தியுடன் தேசத்தின் மீது பக்தி செலுத்துகிறார்களா என்பது சந்தேகிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். உண்மையான தேசபக்தியானது, பேச்சிலே வெளிப்பட விரும்பாது; தான் என்ற முனைப்பு அதற்கு இல்லை.

இப்படித்தான் தியாகமும். தியாகமானது மௌனத்திலே தான் சோபிக்கிறது. 'நான் இரண்டரைவருஷகாலம் சிறைவாசம் செய்தேன்; என் உடல் பொருள் ஆவியனைத்தையும் தேசத்திற்கே அர்ப்பணம் செய்து விட்டேன்' என்று சிலர் பகிரங்கமாகப் பேசுவதை நீ கேட்டிருக்கிறாயல்லவா? அப்படிப் பேசுவதைக் கேட்டவுடனே, அவர்களிடத்தில் இதற்கு முன்னர் ஏதேனும் மதிப்பு வைத்திருப்பாயே யானால், அந்த மதிப்பு, உன்னைப் பொறுத்த மட்டில் குறைந்து விடுவதை நீ உணர்ந்திருக்கிறாயா? அப்படித்

தானே, உன்னுடைய தியாகத்தைப் பற்றி மற்றவர்கள் முன்னிலையில் பேசுவாயானால், உன்னைப் பற்றி மற்றவர்கள் கொண்டிருந்த மதிப்புக் குறைந்துவிடும்? எப்பொழுதுமே, தேசத் தொண்டிலே ஈடுபட்டிருக்கிறவன், தன் மதிப்பை இழந்து விடக்கூடிய மாதிரி, எந்த இடத்திலும், எப்பொழுதும் பேசவும் கூடாது; எதையும் செய்யவும் கூடாது.

உன்னுடைய தியாகத்தைப் பற்றித் தற்பெருமையாகப் பேசிக் கொள்ளாம லிருப்பதைப் போல் மற்றவர்களுடைய தியாகத்தையும் நீ குறை சொல்லக்கூடாது. 'தேர்தலில் எனக்கு எதிராக நிற்கும் நண்பர் ஒன்றரை வருஷந்தான் சிறை சென்றிருக்கிறார். நானோ இரண்டரை வருஷம் சிறை சென்றிருக்கிறேன்' என்று மேடை மீதேறிப் பேசுவதும், 'அவனென்ன , போலீஸான் கையில் இரண்டு அடிதானே பட்டான்? நானோ ஐந்தாறு தடவை அடிப்பட்டிருக்கிறேன்; ஆஸ்பத்திரியில் பதினைந்து நாள் படுத்தல்லவோ கிடந்தேன்' என்று பேசுவதும் எவ்வளவு கேவலம்?

நீ சொல்கிற சொல்லைக் காட்டிலும், நீ வாழ்கிற வாழ்க்கையை முன்மாதிரியாக வைத்துக் கொண்டுதான் மற்றவர்கள் உன்னைப் பின்பற்றுவார்களென்பது உன்னுடைய ஞாபகத்தில் இருக்கவேண்டும். அன்றாட வாழ்க்கையில் நீ எப்படி நடந்து கொள்கிறாயென்பதைப் பொருத்திருக்கிறது உன்னுடைய பொது வாழ்க்கையின் பிரகாசம். தனிப்பட்ட முறையில் அல்லது நாம் தனித்திருக்கிறபோது எப்படி நடந்து கொண்டாலென்ன, என்ன செய்தாலென்ன என்று ஒருபோதும் எண்ணாதே. அகத்திலுள்ளது தான் முகத்திலே தோன்றும்; வீட்டிலுள்ளதுதான் நாட்டிலே பரிணமிக்கும்.

உதாரணமாக ஒரு கிராமத்தைச் சுகாதார நிலையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய பொறுப்பு உன்னிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள். உன் வீட்டைச் சுகாதார நிலையில் நீ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாவிட்டால், கிராமத்தைச் சுகாதார நிலையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற பொறுப்பை நீ எப்படி ஒழுங்காக நிறைவேற்ற முடியும்? உன்னைப் பொறுத்த மட்டில் நீ சுத்தமாயிருக்க வேண்டாமா? உன் குடும்பத்தினரைச் சுத்தமாக இருக்கச் செய்ய வேண்டாமா? உன் வீட்டைக் குப்பை மேடாக்கிக் கொண்டு விட்டுக் கிராமத்துக் குப்பைகளை அகற்ற நீ முயன்றால், உன் முயற்சிக்குக் கிராமவாசிகள் எப்படி ஆதரவு கொடுப்பார்கள்? நீ நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிற போது மற்றவர் களுடைய நோயைப் பரிசீலிப்பது எங்ஙனம் சாத்தியம்? ஆதலின் பிள்ளாய்! உனக்கு நீ முதலில் வைத்தியம் செய்து கொள்; உன்னை நீ சரிப்படுத்திக் கொள்; உன்னை நீ ஒழுங்குப் படுத்திக்கொள்.

சிலர் கருதுகிறார்கள், தனி வாழ்க்கைக்கு முரண்பட்டது பொது வாழ்க்கையென்று. இப்படிக் கருதுவது சுத்தத்தவறு. ஏற்கனவே நான் கூறியபடி தனி வாழ்க்கையின் தொடர்ச்சிதான், தனி வாழ்க்கையின் விரிவுதான், பொதுவாழ்க்கை. இதை யறியாமல், சிலர், தேச சேவை முட்டின்றி நடைபெற வேண்டுமானால், குடும்ப பாரமே கூடாதென்று சொல்கிறார்கள். குடும்பத்தை ஒரு சுமையாகக் கருதுகிறவர்கள், தேசத்தின் சுமையை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? கோழைகள்தான், பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்கிறவர்கள் தான், வாழ்க்கையில் ஒழுங்கும் நிதானமும்

இல்லாதவர்கள்தான், குடும்பத்தை ஒரு சுமையென்று சொல்வார்கள். பெற்ற தாயையும் கட்டிய மனைவியையும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக விட்டு விட்டு, தேச சேவை செய்யப் புறப்படுகிறவன், யாருடைய கண்ணீரையும் துடைக்க முடியாது; யாருடைய சுமையையும் இறக்கி வைக்க முடியாது.

குடும்பத்தை விட்டு ஓடுவதற்குத் 'துறவு' என்ற புனிதமான பெயர் கொடுத்துத் தங்களைத் திருப்தி செய்து கொள்கிறார்கள் சிலர். திருடன், 'களவும் கற்று மற' என்ற வாசகத்தின் மூலம் தன் தொழிலுக்கு ஆதாரம் தேடிக் கொள்வதைப் போலிருக்கிறது இவர்களுடைய செய்கை. துறவு என்று சொன்னால், குடும்பத்தை விட்டு ஓடிவிடுவது என்று அர்த்தமல்ல; காஷாயந்தரிப்பதல்ல; 'நான்' எனது' என்ற பற்றுதலைத் துறக்க வேண்டும்; செய்கையின் பயனைத் துறக்க வேண்டும். அதுதான் நிஜமானதுறவு. மற்றபடி 'துறந்துவிட்டேன்' என்று சொல்வதெல்லாம் போலித் துறவுதான்.

ஆகவே, மகனே! குடும்பத்தை விட்டுவிட்டு தேசசேவை செய்ய முன் வராதே; அந்த எண்ணமே உனக்கு வேண்டாம். குடும்பத்தை விட்டிருக்கிற மனிதன் அரை மனிதன்; குறை மனிதன். அவன் இதயத்தை, உனக்குச் சக்தி இருக்குமானால், திறந்து பார்; அது பாலைவனமாகத்தான் இருக்கும். குடும்பத்தோடிருக்கிற யாரும் அவனை நம்ப மாட்டார்கள். குழந்தைகள் அவனிடம் விசுவாசத்துடன் வரமாட்டா. இந்த மாதிரியான நிலைமையில் நீ ஒருபோதும் இருக்கவேண்டாம். உனது குடும்பவாழ்க்கை, உன்னுடைய பொதுவாழ்க்கைக்குப் படியாயிருக்குமாக! உனது குடும்ப

வாழ்க்கையிலே இனிமை காண்பாயாக! அந்த இனிமையானது, உன்னுடைய தேசிய வாழ்க்கையிலே மணம் வீசுவதாக!

உனது நலன் கோரும்,

பாரத மாதா.

12. பொது ஜனங்கள்

மகனே! பொது ஜனங்களை உன்னிலிருந்து வேறாகப் பிரித்து எண்ணாதே. அவர்களிலே நீ ஒருவன். உன்னுடைய வாழ்க்கையும் அவர்களுடைய வாழ்க்கையும் ஒன்றுதான்.

மற்றும் பொது ஜனங்களை எப்பொழுதும் அலட்சியம் பண்ணாதே. அவர்களுக்கு, உன்னைப் போல் அழகாகப் பேசுஞ் சக்தி இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு இதயமுண்டு; அதில் உணர்ச்சிகள் பொங்குவதுண்டு. அவர்களுடைய புருவங்கள் எப்பொழுது நெற்றியிலே ஏறுகின்றன, எப்பொழுது அவர்கள் உதட்டைப் பிதுக்குகிறார்கள், அவர்களுடைய முகத்திலே எப்பொழுது சினுக்கம் ஏற்படுகிறது, இவைகளையெல்லாம் நீ நன்றாகக் கவனி. அவர்களுடைய குமுறல்களைச் செவிகொடுத்துக் கேள். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கும் உனக்கும் நல்ல உறவு ஏற்படும்.

எதற்காக இவ்வளவு தூரம் சொல்கிறேனென்றால், சிலர், மேடை மீதேறி இரண்டு பிரசங்கங்கள் செய்து விட்டால், தங்கள் கழுத்திலே இரண்டு பூமாலைகள் விழுந்துவிட்டால், தங்களை, மற்றவர்களினின்று வேறானவர்களாக, இல்லை, இல்லை, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் தங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் கருதிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். அப்படி வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொள்

வதற்கு, அவர்களுக்குத் தைரியமில்லையானாலும், அவர்களுடைய அலட்சியமான பார்வையிலும் உதட்டியான பேச்சிலும் இந்த மனப்பான்மை நன்றாக வெளியாகிறது. இந்த மனப்பான்மை கூடவே கூடாது. பொது ஜனங்களிடமிருந்துதான் நீ வந்தவன். அவர்களிடத்திலேதான் நீ போய்ச் சேரவேண்டியவன். ஆகையால் உன்னைப் போல் அவர்களைப் பார்; அப்பொழுதுதான் அவர்கள், தங்களைப் போல் உன்னைப் பார்ப்பார்கள்.

பொது ஜனங்கள், ஒடிந்து போகிறவர்களல்ல; வளைந்து கொடுக்கிறவர்கள். அவர்களுடைய இந்த வளைந்து கொடுக்கிற தன்மையை, நீ துர்உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் உன் இஷ்டத்திற்கு வருகிறார்களென்பதற்காக, அவர்களைத் தவறான பாதையில் அழைத்துச் செல்லக்கூடாது. ஆனால் 'நான் செல்கிற பாதை தவறு என்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்? எனக்குச் சரியென்றுபட்ட பாதையில்தானே நான் செல்வேன்' என்று நீ சொல்லலாம். வாஸ்தவம். இதற்கு ஒரே ஒரு பதில்தான் சொல்ல முடியும். உன்னை ஒரு தனி வியக்தியாக நீ கருதிக் கொள்ளாமல், யாரிடையே நீ சேவை செய்கிறாயோ அவர்களில் ஒருவனாக உன்னை ஆக்கிக் கொண்டு விட்டாயானால் உனக்குச் சரியான பாதை புலப்பட்டுவிடும்.

சில சமயங்களில், உன்னை யறியாமலே நீ தவறான பாதையில் சென்று விடக்கூடும். அப்படிச் சென்று கொண்டிருக்கிறபோது, மத்தியிலே தவறு என்று தெரிந்து விட்டால், உன் தவறைப் பகிரங்க மாக ஒப்புக்கொண்டு திரும்பிவரத் தயங்காதே. அதனால் உன்னுடைய மதிப்பு உயருமே தவிர குறையாது. பொது ஜனங்கள் எப்பொழுதும்

குற்றத்தை அகற்றிக் குணத்தைக் கொள்ளும் சுபாவ முடையவர்கள்; மறந்து மன்னிக்குந் தன்மையர்கள்.

பொது ஜனங்கள் படாடோபத்தில் மனம் லயிக்கக் கூடியவர்கள். உரத்த சப்தம், பெருத்த ஜனம், அலங்கார விசேஷம் இவைகளை அவர்கள் விரும்புவது சகஜம். அவர்கள் மத்தியிலே சென்று பிரச்சாரஞ் செய்வதற்கு இவைகளையெல்லாம் உபயோகித்துக் கொள்ளவேண்டும். வாத்திய கோஷத்துடனும் விளக்கு வரிசைகளுடனும் கூடிய ஊர்வலங்கள், கொடியேற்ற விழாக்கள், தொண்டர்களின் அணிவகுப்பு, பிரசங்க மேடைகளை அலங்கரித்தல் இவைகளையெல்லாம் நீ நன்றாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இவைகளுக்காகும் செலவு வீண்செலவு என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் உனது பிரச்சாரம் பயன்தருகிற அளவுக்கு இந்தப் படாடோபங்களும் இந்தச் செலவும் இருக்க வேண்டும். அதாவது எவ்வளவு பயனைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவு செலவழித்தால் போதுமென்பதை நீ முன்னதாக நிர்ணயித்துக் கொண்டு அதன் பிரகாரம் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டும்.

பொது ஜனங்களிடத்தில் செல்வாக்குப் பெறுவது கடினம்; ஆனால் பெற்ற செல்வாக்கை இழந்துவிடுவது சுலபம். செல்வாக்குப் பெறுவது மலைமீது ஏறுகிற மாதிரி; இழந்துவிடுவது இறங்குகிற மாதிரி. ஆகையால் பிரயாசைப்பட்டுச் சம்பாதிக்கிற செல்வாக்கைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் நீ கண்ணுங் கருத்துமாயிருக்க வேண்டும். செல்வாக்கைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதாவது என்ன? அதனை உன் சொந்த நலனுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளாமலிருப்பதுதான். எதுவரையில் 'எனது நலன்' என்ற ஒன்று

உனக்கு தனியாக இல்லையோ அதுவரையில் உனக்குப் பொது ஜனங்களிடத்தில் மதிப்பு இருக்கும்.

பொது ஜனங்களுக்கு நன்மையைத் தருகிற காரியத்தையே நீ செய்ய வேண்டும். எந்தக் காரியத்தைச் செய்தால் அவர்களுக்கு சந்தோஷமாயிருக்குமோ அதை மட்டும் செய்துகொண்டு போவா யானால் அவர்களுடைய உண்மையான அன்பை நீ பெறமுடியாது; நீயும் அவர்களை உண்மையாக நேசித்தவனாக மாட்டாய். பொது ஜனங்கள், தாங்கள் அடைகிற நன்மையிலேதான் சந்தோஷத்தைக் காணவேண்டும். அதுதான் நிஜமான சந்தோஷம். இந்த நிஜமான சந்தோஷத்தை அவர்களுக்கு அளிப்பதே உன் கடமை.

பாமர ஜனங்கள் என்று அழைக்கப்படும் பொதுஜனங்களைச் சற்றிக் கொண்டிருக்கும் அசுத்தங்கள், மூட நம்பிக்கைகள், அறிவுக்குப் பொருத்தமில்லாத பழக்கவழக்கங்கள் இவைகளைக் கண்டு வெறுப்புக் கொள்ளாதே; உன் மனதுக்குள்ளாகக் கூட அவர் களைப் பரிசீலிப்பதே; இவைகளுக்குப் பதிலாக அவர்களிடத்தில் அநுதாபங் காட்டு; அவர்களுடைய எண்ணப் போக்கை மெது மெதுவாகத் திருப்ப முயற்சி செய்; அவர்களுடைய அறிவுக் கண்ணைத் திறந்துவிடு; அவர்கள் எப்படி வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டுமென்று நீ வாழ்ந்து காட்டு.

ஆனால் இந்தச் சீர்திருத்த விஷயத்தில் நீ மிகவும் நிதானமா யிருக்கவேண்டும். திடீரென்று ஒரு மாறுதலைப் புகுத்தாதே. அது ஆத்திரத்தைத்தான் உண்டு பண்ணும். மற்றும் நீ எந்தவிதமான சீர்திருத்தம் செய்தாலும், அது, யாரை உத்தேசித்து நீ அந்தச் சீர்திருத்தத்தைச் செய்கிறாயோ

அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி இருக்கட்டும். அவர்களுடைய வருமானம் என்ன, செலவு என்ன இவைகளையெல்லாம் நீ கணக்குப் போட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்குத் தகுந்தபடியாக அவர்களைச் சீர்திருத்திக் கொண்டு போக வேண்டும். சில சமயங்களில் உனக்குச் சாத்தியமாயிருப்பது அவர்களுக்குச் சாத்தியமில்லா திருக்கலாம். இதற்காக அவர்கள் மீது குறை சொல்வதில் பயனில்லை. அவர்க ளுடைய நிலைமையிலிருந்துதான் நீ அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

பொதுஜன அபிப்பிராயம் என்பது ஒன்று உண்டல்லவா? அதனை உருவாக்குவது உன் கடமை. அப்படி உருவாக்கு வதற்கு, முதலில் உனக்கென்று சொந்தமான சில அபிப்பிராயங்கள் இருக்க வேண்டும். அந்த அபிப்பிராயங்கள் திடமானவையாகவும் இருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் திடமான அபிப்பிராயங்கள் கொள்வதற்கு ஆழ்ந்த படிப்பும், நீண்ட அனுபவமும் வேண்டும். இவையிரண்டை யும் நீ அதிகமாகச் சேகரித்துக் கொள். எந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றியும், அல்லது எந்த ஒரு தனி நபரைப் பற்றியும், அல்லது எந்த ஒரு ஸ்தாபனத்தைப் பற்றியும் சட்டென்று ஓர் அபிப்பிராயம் சொல்லாதே; அவைகளைப் பற்றி ஒரு தீர்மானம் செய்துவிடாதே. சாதக பாதகங்களைப் பற்றி நன்றாக ஆலோசனை செய்த பிறகே எந்த ஒரு பிரச்சினையைப் பற்றியும் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உன் அபிப்பிராயத்திற்கு மதிப்பு இருக்கும். தேசத் தொண்டன் என்ற முறையில் நீ வெளியிடுகிற அபிப்பிராயம், ஆயிரக்கணக்கான சகோதரர்களைப் பாதிக்கும் என்பது உனக்கு ஞாபகமிருக்கட்டும். ஆகையால் மேடை மீதேறிப் பேசுகிறபோது ஆகட்டும், தனிப்பட்ட முறையில்

நண்பர்களோடு சம்பாஷிக்கிற போதாகட்டும், உன் வார்த்தைகளை அளந்து உபயோகிக்க வேண்டும். உன் அபிப்பிராயத்தை இனிமையான பாஷையில் ஆனால் உறுதியாக மற்றவர்களுக்கு எந்த விதத்திலும் மனவருத்தம் ஏற்படாதபடி வெளியிடவேண்டும். இது விஷயத்தில் நீ சர்வ ஜாக்கிரதையுட னிருப்பாயாக.

பொது ஜனங்களிடையில் நீ பிரச்சாரத்திற்காகச் செல்கிற போது, உன்னுடைய தயாள குணத்தினாலேயே அப்படிச் செல்கிறாய் என்று எண்ணிக் கொண்டு செல்லாதே. அவர்களிடத்தில் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவை எவ்வளவோ இருக்கின்றன என்ற மனோபாவத்துடனேயே செல். கற்றுக் கொள்ளும் மனோபாவமுடையவர்கள்தான் பிறருக்குக் கற்பிக்க முடியும்.

பொது ஜனங்கள் மத்தியிலே தொண்டு செய்யும் சந்தர்ப்பம் உனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதைப் பற்றிச் சந்தோஷப்படு; அதிலே பெருமை கொள்; அதனை ஒரு புனிதமான கடமையாக ஏற்று ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டு போ. அந்தத் தொண்டுக்காக எவ்வித உரிமைகளையோ சலுகைகளை யோ எதிர்பாராதே.

ஆரம்பத்தில் பொது ஜனங்களிடையே சேவை செய்யச் செல்கிற போது உன்மீது அவர்கள் சந்தேகங் கொள்ளக்கூடும். நீ உன் மனத்தை அவர்களுக்குத் திறந்து காட்டலாம்; ஆனால் அவர்களுக்கு உன் திறந்த மனத்தைப் பார்க்குஞ் சக்தி வேண்டுமல்லவா? அந்தச் சக்தியை நீதான் அவர்களுக்கு உண்டுபண்ணவேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர்கள் உன்னைப் புரிந்து கொள்வார்கள். ஆகையால் ஆரம்பத்தில், பொது ஜனங்கள் மத்தியில் சேவை செய்வதென்பது உனக்குக்

கஷ்டமாகவே இருக்கும்; அநேக கஷ்டங்கள் ஏற்படக் கூடும்; யாருக்காக சேவை செய்ய முன்வந்திருக்கிறாயோ அவர்களே உன்னை எதிர்ப்பார்கள். இவைகளையெல்லாம் நீ பொறுமையுடன் சமாளிக்க வேண்டும்; கொஞ்சம்கூட நிதானத்தை இழக்காமல் உன் சேவையைச் செய்து கொண்டு போகவேண்டும். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, உனக்கேற்பட்ட இடைஞ்சல்கள் தாமாகவே விலகும்; எதிர்ப்புகள் ஒழியும்; உன் மீது விரோதம் பாராட்டியவர்கள் நீ சொல்கிறபடி நடப்பார்கள். ஆகவே நீ முதலில் அதிகமான பொறுமையைக் கைக் கொள்ளவேண்டும். பொது ஜனங்களிடத்தில் உண்மையான அன்பு இருந்தால்தான் உனக்குப் பொறுமை ஏற்படும். அன்புதான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆணியே. இதனை நீ வளர்த்துக் கொண்டு போக வேண்டும்.

மகனே! இதுதான் என்னுடைய கடைசிக் கடிதம். என்னுடைய நாற்பது கோடிமக்களும் பசியாற உண்டு, உடம்பு மறைய ஆடையணிந்து, நிம்மதியான வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டு மென்பதே என் விருப்பம். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நீ ஒரு கருவியா யமைய வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தக் கடிதங்களை உனக்கு எழுதிக் கொண்டு வந்தேன். இந்தக் கடிதங்கள் என்னுடைய தேசத் தொண்டுக்கு வழிகாட்டியா யிருக்குமானால் அதுவே நான் அடைகிற திருப்தி

உனக்குச் சகல செளபாக்கியங்களும் உண்டாக
வேண்டுமென்று ஆசீர்வதிக்கும்,
பாரத மாதா.

“இன்றைய நாள் நினை;
இனிவரும் நாள் நினை;
என்றும் புதியன், நீ!
யாவும் புதியன!
அன்றன்றும் புதுநாள்!
அனைத்தும் இனியன!
ஒன்று, கை போகின்
ஒன்றுன் கைவரும்!”

- பெருஞ்சித்திரனார்

மரணவர்
புதிப்பகம்

பி.11, குல்மோகர் குடியிருப்பு
35, தெற்கு போக்கு சாலை
தியாகராயர் நகர்
சென்னை - 600 017